

Direnışçilerden:

**"Sizleri seviyoruz...
YA ZAFER YA ÖLÜM!"**

20 Ekim 2002
Direnış Evinin Önü

20 Ekim 2002
İstanbul Galatasaray

Direnışçilere:

**"DEVİRİMCİ
TUTSAKLAR
ONURUMUZDUR!"**

Ekmek **Adalet**

Haftalık Dergi
Sayı: 32
27 Ekim 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

ALDANMA!

**Kurtuluş
Mücadelesine
Katıl!**

ÖRGÜTLEN!

Ekmek **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Direnme
Savaşı

3. Yılına
Girdi

Seçim Oyununu Reddedelim!

BU GÖREV VE SORUMLULUKLAR, HEPİMİZİN!

Emperyalizm saldırı halinde. Oligarşi saldırı halinde. Emperyalizmle dünya halkları, oligarşiyle halkımız arasındaki çelişkiler, oligarşi içi çelişkiler, birbirinin içine geçmiş halde karşımızda.

Bombalar, yanbaşımızdaki bir halkın üzerine yağmak üzere. Türkiye oligarşisinin halkın çocuklarını savaşa sürmesi an meselesi. Ve "an meselesi" olmayan, her an yaşadığımız açlık, işsizlik, baskılar, ölümler...

Bu koşullar altında, açlığa mahkum edilen yoksulların, adalet, özgürlük isteyenlerin, ülkesine, halkına karşı bir sorumluluk duyanların, bananeciliğe, örgütsüzlüğe, seyirciliğe hakkı yoktur. Kendine devrimci, demokrat, aydın diyenlerin kaybedecek, boşa harcayacak bir saniyeleri yoktur.

Hiç bir şey, hiç kimseyi beklemiyor. Siyaset boşluk tanımıyor.

Bağımsızlık için, halkların kanının dökülmemesi için, dünyayı vahşi bir imparatorluğun teslim alamaması için, emperyalizme karşı mücadeleyi yapıyoruz.

Oligarşinin düzenini meşrulaştırmamak, IMF politikalarına, IMF işbirlikçilerine hayır demek için, "seçim oyununu reddetme" çağrısı yapıyoruz.

Halkımızın en dinamik ve aydın kesimini oluşturan gençlerimize, savaşa, YÖK'e, bütün ülkenin F tiplerine çevrilme istenmesine karşı seslerini yükseltme çağrısı yapıyoruz.

3. Yılına giren büyük direniş için, emperyalizmin ve oligarşinin tecritle teslim alma politikalarını bozmak için, direnişi sahiplenme çağrısı yapıyoruz.

Çağrımız, bir bütün olarak, haklar ve özgürlükler mücadelesine çağrıdır.

Çağrımız, haklar ve özgürlükler cephesinde birleşmeye çağrıdır.

Çağrımız hayatın her alanında örgütlenmeye çağrıdır.

Bu çağrılara verilecek her cevap, bağımsız demokratik Türkiye'yi yaratmak için bir adımdır.

6 Kasım'da Boykota!

Amerikan İmparatorluğuna Karşı Çıkalım!

3. Yılında Direnişi Güçlendirelim!

3 KASIM SEÇİMLERİ

- Karar, "sandığın" değil;
örgütlenen, mücadele eden
halkın olacak!..

- Sandıktan, halkın iradesi
değil, IMF politikaları ve
zulüm çıkacaktır!..

Dünyanın en büyük direnişi 3. yılında

Başaracağız! Herkes emin
olabilir ki; yüz şehit daha
versek de, kazanacağız!..

MİT ve Burjuva medya "televoleler"den şikayet edebilir mi?

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:

6 Kasım 1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001

Yer:

Türkiye
Üniversiteleri

1990'dan bu güne uzanan bir gelenek...

Gençliğin ısrarının, iradesinin adı 6 Kasım.

Üniversiteler polis, jandarma tarafından adeta işgal edildi
bu geleneği kırmak için.

Çeşitli gruplar, çeşitli ve tabii küçük hesaplarla, bölmeye,
kırmaya çalıştılar 6 Kasım geleneğini.

Gelenek sürdü.

Hiç bir koşulda vazgeçmeyen, yılmayan Dev-Gençliler hep
vardı çünkü.

Gençliğin 60'lı yılların sonunda Dev-Genç'le başlayan
yürüyüşü sürüyor, sürecek...

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışlıları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkişap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks:0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya:3 Euro

Fransa:3 Euro
İsviçre:3 Euro
Hollanda:3 Euro

İngiltere: 2.2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akademi Yürüş: Odenwaldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693
Faks:0049 221 6906694
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adres: İncirli Cad. 7. Sokak Kızılay İy Han anas. Özcan Apt. No:102 Tel:
faks: 0 302 351 97 25
Akbank: GMR Bulvarı Onur İğhan Kat: 6 Daire: 154 Kızılay
Tel-faks: 0 312 417 39 11
Akbank: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel:
faks: 0 305 223 87 18
Bursa: Başak Cad. Güneş Han
Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 83 97
Bazıran: Karatlı Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyol Sokak No:27
Daire:10 Samsun
Hopa: Kuleli Mah. İsmaili Cad. Karaman Apt. Kat: 1 No:1 HOPA

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparay İy Han
No: 315/01 Koruk Tel-faks: 0 232 446 27 96
Konya: Ömerpaşa Mah. Alpa Cami Cad. No: 30 Kat: 2
Tel-faks: 0 352 322 88 09
Malatya: Dabaklıhan Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İğhan Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 422 325 24 61
Mersin: Kiremitçiler Mah. 4406 sk. Müzayim Boro İğhan No: 9 Kat: 1
Daire 15 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Samsun: Tahirhan Cad. Bodrumcad. İy Han Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kırdarlar cad. Dedeoğlu sokak Postalar
İğhan Kat: 1 No:33 Tel-faks: 0462 321 59 93
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Oluşlu İğhan Kat: 5 Daire: 9

- 3... Örgütsüzleştirme Saldırısı,
Örgütlenme Zorunluluğu...
- 5... Oligarşinin Yasaklı
Demokrasicilik Oyunu
Akbabaların Demokratlığı
- 6... Herkes sözünü söyledi.
Karar...
- 8... Bunlar Bizi Yönetebilir Mi?
MHP
- 11... Sekiz Mevsim Direnenler
Onurumuzdur
- 14... Dünyanın En Büyük Direnişi
- 16... Hani "Çatışma" Yaşanmıştı?
- 18... Hırsızların da
Elini Soğutmayın
- 19... Çocukları Gitmeyecek Savaşa
- 20... Pazarlık Generaller Arasında
- 22... Ortadoğu'ya Saldırı ve BM
- 24... Sokaklara,
Meydanlara Çıkalım
- 25... Savaş Karşıtlığı Yükseliyor
- 26... 6 Kasım'da Boykota
- 28... 6 Kasım'da Zehraların,
Cengizlerin, Zeynepelerin...
- 30... 3. Yıl Direniş ve Devrimcilik!
Direniş ve Lafazanlık!
- 33... Tecrit, Şiddettir!
- 35... Kurultay'a Sunulan
Tebliğlerden-3
- 36... Aysel Çelikel Her "Prof'un
Aydın Olamayacağına Örneği
- 38... SUSURLUK SÜRÜYOR!
- 40... Bu Düzendeki Başka Türüsü
Mümkün Mü?
- 42... Solun Beyni:
KİTLEDEN KAÇIŞ!
- 43... ÖDP Hala "Koşuş"ta
- 44... Yoksulluğu Azaltma
Propagandası Yapan da Biziz,
Yoksullaştıran da!..
- 46... "Ey Koca Türk"ün
İpini Kim Çekti...
"İSPARTA GENÇLİK
DERNEĞİ" KURULDU
- 47... "Tecrite Hayır" Dilekçeleri
Danimarka Başkonsolosluğu'nda...
Yunus Güzel Anıldı...
- 48... Grup Yorum Türküleriyle
5 Bin Kişiye Sesi Söndürdü
- 49... Asparagasın Sahibi Kim?
Çizgiyle...
- 50... Kahramanlar Ölmez

ÖRGÜTSÜZLEŞTİRME saldırısı, ÖRGÜTLENME zorunluluğu

Bir kaç gün sonra yapılacak seçim, 1950'den bu yana yapılan 41. seçim'dir. Evet, tam 41 kez gittik o sandıkların başına. Milletvekili seçtik, belediye başkanı seçtik, senatör seçtik. Bu seçimlerin sonucunda onlarca hükümet kuruldu. 3 Kasım seçimleri sonucunda kurulacak hükümet 58. hükümet olacak. 41 seçim, 58 hükümet, peki ne oldu?.. Şimdi burada ülkemizin emperyalizme ne kadar bağımlı hale getirildiğini, nasıl aç bırakıldığımızı, ülkemizdeki işsizlik, sefalet tablosunu yeniden anlatmayacağız; ama bunların bir parçası haline gelen bir noktaya dikkat çekmek istiyoruz. Dikkat edin; 12 Eylül'den bu yana, her yeni gelen hükümet, halka karşı daha pervasız! Her yeni gelen hükümet, işçilerin, köylülerin, esnafın, gençliğin sesini kaale almamakta bir öncekini geride bıraktı. Geçmiş dönemlerde belli düzeydeki eylemlerle belli sonuçlar alırken, artık bu sonuçlar da alınamaz oldu. İktidarların pervasızlığı, evvelki hafta, çeşitli eylemlerle haklarını arayan memurlara karşı Milli Eğitim Bakanı'nın sarfettiği "isterseniz kendinizi yakın" sözleriyle çok daha çıplak bir şekilde dile getirilmiş oldu.

Halk karşısında, nasıl bu kadar pervasız oldular? Bu cesareti nereden aldılar? Bunun en önemli, temel nedenlerinden biri örgütsüzlük'tür. Halka karşı pervasızlığın 12 Eylül sonrası süreçten bugüne kadar artmasıyla, örgütsüzleşmenin aynı süreçte yaşanan bir olgu olması, rastlantı değildir. Özetle şöyle diyebiliriz; halk örgütsüzleştikçe, iktidarlar halka karşı daha pervasız olmuştur. Böyle olmasının nedeni açıktır: Örgütsüzleştirilen bir halk, güçsüzleşeceği için, ona saldırmak daha kolay hale gelir. Örgütsüz bir halk, kaale alınmaz.

Örgütsüzleştirme, emperyalizmin dünya çapında planlayıp hayata geçirdiği bir saldırdır. Bu doğrultudaki girişim ve saldırılar, öncesinde de olmakla birlikte asıl olarak 1980-90'lı yıllar boyunca çok yoğun biçimde uygulanmıştır. 1970'li yıllar boyunca, emperyalizm, dünyanın bir çok bölgesinde gelişen ulusal ve devrimci mücadeleler karşısında aciz kaldı. Askeri zoru, halkların savaşını, direnişini engellemeye yetmiyordu. Devrimlerden emperyalizm de dersler çıkardı. Çıkardığı dersler temelinde, kitlelerin bilincini çarpıtmaya, kültürünü, değerlerini yoketmeye, bireyciliği geliştirmeye ve bunlarda başarılı olduğu ölçüde örgütsüzleştirme politikalarına daha çok önem verdi. Son yirmi yıl, emperyalizmin bu doğrultudaki saldırılarının hemen her yere çeşitli biçimlerde ulaştığı bir dönem oldu. İdeolojik saldırılarla, örgütsüzleştirme saldırısı birbirini tamamlıyordu. Bu plan sadece yeni-sömürgeler için geçerli değildi, emperyalistlerin kendi ülkelerini de kapsıyordu.

Örgütsüzleştirme saldırısı, esas olarak **üç cephede** yürütüldü: **Bir**; devrimci örgütlerin yok edilmesi. **İki**; yasal, sendikal örgütlülüklerin, oda, dernek türü kitlesel örgütlülüklerin yavaş yavaş tasfiye edilmesi. **Üç**; bunların yerine “sivil toplum örgütleri” adı verilen örgütsüzlüğün geçirilmesi.

Emperyalistlerin ve oligarşilerin, birinci açıdan sonuca ulaşmasının yolu belliydi. İnfazlar, katliamlar, kaybetmeler, F tipleri, bu amaca ulaşmanın araçları olarak, devrimci örgütlenmelerin olduğu tüm ülkelerde Susurluk benzeri kontrgerilla örgütlenmeleri aracılığıyla yürürlüğe konuldu. İşbirlikçi yönetimler, terörle, hem mevcut örgütlenmeleri fiziki olarak tasfiye etmeye çalışıyor, hem de geniş kitleleri bu örgütlerden uzak durmaya yöneltiyordu. 1990’larda, SSCB’nin yıkılışının ardından çeşitli sol örgütlenmeler, adeta kendi kendilerini tasfiye ederek, emperyalizmi zahmetten kurtarsalar da, emperyalizm için bu “tehlike” tümüyle ortadan kalkmış olmadı. Çünkü devrimde ve devrimci örgütte direnenler vardı hala. Emperyalizm ve işbirlikçi yönetimler, devrimci örgütlere karşı bu İMHA politikasında yer yer kısmi başarılar elde etseler, yer yer kitlesel daralmalara yolaçsalar da, bu alanda “mutlak ve kesin” bir başarı elde etmeleri mümkün değildi ve edemediler.

İkinci cephe, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin en başarılı olduğu cephe oldu. 1990’lı yıllar boyunca, emperyalist ülkelerde de, yeni-sömürgelerde de sendikalaşma oranları, kitle örgütlerinin üye sayıları çok büyük düşüşler gösterdi. Emperyalizmin başarısını sağlayan, esas olarak sendikaların, kitle örgütlerinin reformist, uzlaşmacı ve işbirlikçi yönetimleriydi. Bunlar çoğu durumda, tasfiyenin aleti oldular. Mesela ülkemizi alalım; sendikalı işçi sayısı, 1980’den bu yana yüzde 10’lara kadar düştü. TÜRK-İŞ, DİSK yönetimlerinin hal böyleyken, buna hiç bir direniş göstermemeleri onların tasfiyenin ortağı olmalarından başka nasıl açıklanabilir. İkinci

Halka karşı pervasız ekonomik, siyasi saldırılara dur diyebilmek için,

Kaale alınmak için, sesimizi duyurmak için, güç olmak için, ÖRGÜTLENMELİYİZ!

Örgütlenmeye çağırıyoruz. Çünkü halk olarak bunu başaramadığımızda, hiç bir konuda, hiç bir şey elde edemeyiz.

ci cephedeki başarı arttıkça, “sivil toplumculuk” geliştirildi. Sivil toplum örgütlenmesi, asıl olarak örgütsüzlüktü. Siyasi olarak düzenin izin verdiği kadar muhalefet eden, örgütsel olarak ise hiçbir bağlayıcılığı, disiplini olmayan örgütlenmelerdir.

Sonuç; halkımızın en örgütlü kesimlerinden biri olan işçilerin ancak yüzde onu örgütlü. Köylülüğümüz örgütsüz. İşsizlerimiz örgütsüz. Gecekondu yoksullarımız örgütsüz. Gençlerimiz büyük ölçüde örgütsüz. Varolan düzen örgütlenmeleri veya çeşitli alanlarda tek tük varolan halk örgütlenmeleri bu genel durumu değiştirmiyor. **O halde**, ilk başta, oligarşinin halka karşı pervasız saldırılarının önünü kesebilmek; giderek, hak ve özgürlükler mücadelesini geliştirebilmek ve nihayetinde de kendi iktidarımız için **halkın her alanında, her konuda, çok çeşitli biçimlerde** örgütlenmek durumundayız. Açlığın, işsizliğin, sefaletin ortalığı kasıp kavurduğu ülkemizde, “çalışmayana ekmek yok” sözü, artık **“örgütlü olmayana ekmek yok”** halini almıştır. Halkın her bir kesimi için, bugün örgütsüzlük lüktür. Sonu daha beter bir açlık ve sefalet, daha fazla baskı olan bir lüks.

Direnebilmek, yaşayabilmek ve kazanabilmek için örgütlenmeliyiz. Sol için örgütsüzlük, Halkın kurtuluşu veya başka deyişle, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm, başka ve daha kolay bir yolla elde edilebilir olsaydı. Ama değil. Olmaması, çıkarları birbirine taban tabana zıt sınıflardan oluşan sınıflı toplum gerçeğinin sonucudur. Devrimciler olarak, meydanlarda vaatmiyoruz. İstedığımız gibi bir ülkeyi yaratmak için örgütleniyoruz ve örgütlemeye çalışıyoruz. Örgütlenmeye çağırıyoruz. Çünkü halk olarak bunu başaramadığımızda, hiçbir konuda, hiç bir şey elde edemeyiz.

Bu örgütlenmeleri herhangi bir kalıbın içine sığdırmaya çalışmak gereksiz ve yanıltıcıdır. Lenin’in örgütlenme üzerine bir yazısında söylediği gibi *“örgütler en geniş bir çeşitlilik içinde olacaktır; “en katı”, en dar, en sınırlı örgütlenme tarzından “en serbest”, en geniş, en gevşek ve açık örgütlenme tarzına kadar”...* Bu örgütlenmeler, oluşturulduğu semtte, okulda, işyerinde düğünden cenazeye her gelişmenin içinde olmalı, olup bitecek her şeye müdahale edebilmelidir. Örgütlenme de emek istiyor, bazı riskler taşıyor. Ama bu emeği esirgediğimizde, bu riskleri göze almadığımızda, seçim sandığından mucize beklemekten ve sonuçta yeni hayal kırıklıkları yaşamaktan ve daha önemlisi açlık ve zulümden kurtulmak mümkün olmayacaktır.

Oligarşinin Yasaklı Demokrasicilik Oyunu

Akbabaların Demokratlığı

AKP'ye kapatma davası, oligarşinin demokrasicilik oyununun sınırlarını, bilmeyene, unutmak-unutturmak isteyenye yeniden hatırlattı. Meydanlarda demokratlıktan, yasaklara karşı olmaktan sözedenlerin demokratlıkları değil, ama akbabalıkları ortaya çıktı.

Yargıtay başsavcısı Sabih Kanadoğlu, MGK adına davalar açmaya devam ediyor. Hedefinde ise, DEHAP ve AKP var. Yani, MGK'nın, *"demokrasicilik oyununda onlara yer yok"* dedikleri. Yani, Ecevit'in *"rejim için tehlike"* sözleriyle ilk günden hedef ilan ettikleri var.

Kanadoğlu, "mahkeme kararına uymadığı" gerekçesiyle AKP hakkında kapatma davası açtı. Tayyip Erdoğan'ın takiiyeciliği, alavere dalavereciliği bilinmeyen bir şey değil. Ama düzenin sahipleri, Tayyip halka karşı "hile" yaparken susarlar, sonra "hukuka hile yaptın" diye dava açarlar.

Sorunun Tayyip'in *"hukuka hile"* yapıp yapmadığını herkes biliyor. Karar hukuktan öte MGK'dan, yani Genelkurmay'dan gelen bir karardır. Generallerin Tayyiple ilgili olarak bir süredir "suskun" olmalarını *"demek ki generaller de onayladı"* diye yorumlayan AKP'nin sesi Tv ve gazetelerin yazarları bakalım bu gelişmeyi nasıl yorumlayacaklar?!

Oligarşinin "Değişmeyen" Manevraları ve İpi Pazara Çıkan Demokrasicilik Oyunu

Siyasi parti kurmak yasak değil. İsteyen düşüncelerini parti çatısı altında örgütleyebilir, seçime girebilir.

Yasalarda yazan üç aşağı beş yukarı böyledir. Ama gerçek hiçbir zaman böyle olmaz. Hayatın başka alanlarında olduğu gibi parlamentoculukta da demokrasicilik oyununa tam uyum gösterenler ancak bu sistem içinde partileşir, iktidar olabilir. İnanmayan, partiler mezarlığına dönüşen Susurluk devletinin yasaklar tarihine baksın.

Biz çok gerilere gitmeyeceğiz. Benzer senaryonun daha geçen seçimde, yani 18 Nisan 1999 seçimlerinde dönemin savcılar tarafından sahnelendiğinin örnekleriyle yetineceğiz.

Geçen seçimlerde dönemin yargıtay başsavcısı Vural Savaş FP hakkında seçimler yaklaşırken kapatma

davası açmıştı. Tıpkı bugün Sabih Kanadoğlu'nun yaptığı gibi. Ama bu kadar değil. Yine geçen seçimde HADEP hakkında soruşturmalar açan Nuh Mete Yüksel'di ve seçimin son iki gününe kadar HADEP'in seçime girip girmeyeceği dahi belirsiz olarak bırakıldı.

İşte size iki örnekle, oligarşinin her seçimde engellemek istediği güçlere karşı izlediği politika ve "parlamentar demokrasi" dedikleri demokrasicilik oyununun gerçek yüzü. Değişenler sadece savcılar. Bunun dışında yasakçılıkta zerrece değişiklik yoktur.

Yasaklar oligarşinin halka ve yer yer düzeniçi muhaliflere karşı kullandığı en önemli silahtır. Elbette her rejimde yasaklar olur. Ancak Susurluk düzeninde, mevcut düzene en küçük eleştiri dahi yasaktır. Muhalif bütün düşüncelerin örgütlenmesi, açıklanması yasaktır. Ve bu sistemi demokrasi diye yutturmak alabildiğine serbest, olabildiği kadar gözleri boyamak için her yol mubah.

Konuşan Ya Da "Susan" Akbabalar

Kapatma davasına diğer partilerin "tepkileri-ne" bakın. Hiçbirinin gerçekten yasaklara karşı olmadığını görürsünüz. İstisnasız tümü leş etrafında dönen akbabalar gibi dört dönüyor. Acaba, "kapatılacak havasıyla seçmen ona değil de bana verir mi" diye pusuya yatmış durumdalar.

Demokratlıkları çıkarlarına endeksli.

Kısaca, oligarşinin düzenine yakışan partiler, demokrasicilik oyununa yakışan demokratlar!

Merak etmeyin kapatma davası açılan AKP olmasaydı onlar da aynı akbabalar sınıfına dahil olurdu. DEHAP'a baskılara karşı yaptıkları gibi!

Herkes sözünü söyledi; Karar...

Sandığın değil, örgütlü halkın olacak!

Demokrasıcılık oyununun seçim bölümünün değişmez sahnelerinden biridir: düzen partileri seçimin arife gününde sahneden çekilirlerken “**şimdi söz seçmenin**” derler büyük bir lütfkarlıkla.

Oyunun son sloganıdır bu. Oyun boyunca sahnelenen aldatmacayı pekiştirmek için konulmuştur. Söz seçmenin falan değildir oysa.

1- Çünkü zaten seçmen, sandığın başında “**seçmek**”le değil, parti liderlerinin seçtiğini **onaylayıp onaylamamakla** karşı karşıyadır. Milletvekili adaylarının belirlenmesinin hiç bir aşamasında, milletin iradesi yoktur. Partilerin kendi tabanlarının, il-ilçe teşkilatlarının iradesi yoktur.

2- Adaylar, liderler tarafından belli kıstaslara göre seçilmiştir; o kıstasların arasında onlarca madde sıralanabilir, ama içinde “**halkın çıkarlarını en iyi şekilde savunabilecek olması**” yoktur.

Düzen partilerinin liderleri, aday listelerine, kendilerine boyun eğecek, emperyalizmle anlaşmalara itiraz etmeyecek, MGK kararlarının mecliste onaylanmasına itiraz etmeyecek, halka karşı politikaları sesini çıkarmayacak kişileri koymuşlardır. Bunun istisnası olan bir kaç kişi varsa, onlar da ya gözden kaçmıştır, ya da demokrasıcılık oyunu icabı vitrin için konulmuşlardır.

3- Halk “**kendinden birini**” seçemez. Çünkü halkta, millet-

✓ Sandıktan çıkacak olan, “**halkın iradesi**” değildir!

✓ Faşizmde seçim, halkın iradesini **çarpıtmak ve sandık içinde boğmak** için düzenlenmiş bir oyundur.

✓ Biliniyor; Sandıktan IMF ve zulüm çıkacak.

✓ Soralım; Halk bunun için mi oy verdi?

✓ İşte aldatma, çarpıtma ve oyun, budur!

vekili adayı olabilecek, seçim kampanyası yürütebilecek kadar para yoktur. Öyle bir yasal ve fiili düzenleme yapılmıştır ki, seçilmek, tümüyle **zenginlerin** tekeline bırakılmıştır.

4- Bu seçimlerin gerçek manada özgür, demokratik bir ortamda yapılmadığı asla akıldan çıkarılmamalıdır. Görünürdeki özgürlük, demokratiklik ortamı, en az düzenin demokrasisinin kendisi gibi yanıltıcıdır. Devrimcilerin söz hakkının olmadığı bir “özgürlük ortamı”dır bu. Burjuva medya, devrimci düşünce ve çözümlere kapalı olduğu gibi, düzenin kendi içindeki muhaliflerine bile kapalı gibidir. Ve yine unutulmasın ki; onyıllardır sürdürülen bir bilinç çarpıtma, demagoji, gerçeği gizleyip yalanı hakim kılmaya ve terör yöntemleri üstünde yapılıyor bu seçimler. Halka

doğruları söyleyenlerin katledildiği, hapsedildiği, hükümet olmanın yalancılıktan geçtiği bir ülkede yapılıyor bu seçimler.

5- Daha baştan, IMF’si, MGK’sı, TÜSİAD’ı, hangi partilere yönetme hakkı vereceğini söylüyor. Şunlar yönetemez, şunlar iktidara gelirse, tankları yürütürüm diyor. Bırakın devrimcileri, düzen partileri arasında bile bu anlamıyla gerçekten demokratik bir seçim yarışı yok.

Bu koşullar altında oy kullanılırken, sandıktan çıkacak olan sonucun “halkın iradesi”ni yansıttığını iddia etmek, sahtekarlıktan, seçim oyununun fiğüranı olmaktan başka bir şey değildir.

“Son Söz” henüz söylenmedi!

Seçimlerde ortaya çıkacak olan “halkın iradesi” değildir. Seçim oyunu, bu iradeyi **yoketmek, çarpıtmak ve sandık içinde boğmak** için kurulmuş bir mekanizmadır.

Bugünden belli değil mi; sandıktan IMF ve zulüm çıkacaktır. Sandıktan zamlar, özelleştirmeler, yeni dış borç alımları, işten atmalar çıkacaktır.

Peki **bunları mı istedi halk?**

Bunlar için mi oy verdi?

Sandıktan meydanlarda inip kalkacak coplar, işkenceler, hapishanelerde zulüm, yasaklar, cezalar çıkacaktır.

Halk bunları mı istiyor?

Hangi partiye olursa olsun, kitleler, sonuçta, ülkenin, hal-

kın durumu daha iyi olsun diye veriyorlar oylarını.

Sonuç, tersi oluyor.

Seçimin ne büyük bir aldatma-
ca olduğunu bundan iyi kanıtlayan
başka bir şey olabilir mi?

“Halk da o zaman bunlara
oy vermesin!” demek, hiç bir
şeyi açıklamaz. Bu Türkiye’deki
faşizm gerçeğini, onyıllardır
sürdürülen terör ve demagoji
kampanyalarını yok saymaktır.

Seçimler bir oyundur, düze-
nin ve dolayısıyla düzen partile-
rinin halka verecek hiç bir şeyi
yoktur. Hangisi gelirse gelsin,
emperyalizmin emrinden çıkma-
yacaktır. Bunlar doğru.

Ama oligarşi sadece bu
“oyunu” oynamakla kalmıyor;
onyıllardır, halkı bu oyuna
mahkum etmek için, düzene
gerçekten alternatif olabilecek
güçleri ve düşünceleri siyasi
arenadan silmeye çalışıyor. İn-
fazlar, kaybetmeler, F tipleri,
ceza yasaları, hep bunun için
değil mi?

Düzenin “tepki oyları” diye
adlandırdığı şey, esasında, al-
ternatifsizliğin oylarıdır. Alter-
netifsizlik içinde, kitlelerin duy-
gu ve düşüncelerini çarpıtmak,
onların zaafalarına, yoksunlukla-
rına seslenmek daha kolay
mümkün olmaktadır.

Seçmen, yani bir avuç sömü-
rücü dışındaki halk, önceki se-
çimlerde olduğu gibi, bu seçim-
de de sözünü söyleyememiş
olacak. Halkın kendi sözünü
söyleyebilmesi, oligarşinin mec-
lisiyle değil, kendi meclisiyle,
kendi örgütlenmesiyle mümkün
olabilir. Örgütsüz halkın sözü
dinlenmez. Bir halk, kendi mec-
lisini ise, ancak örgütlenerek,
mücadele edip egemen sınıf iktidarını **yıkarak** kurabilir. Bun-
dan önce söylenecek sözlerin
hiçbiri son söz olmayacaktır.

**Her seçim, onyıllardır dağlara, taşlara,
meydanlara yazdığımız çözüme getiriyor:**

Tek Yol Devrim

1960’ların ikinci yarısında ülkemizde en güçlü ilerici hareket,
TİP’ti. TİP sosyalistti, sosyalizme de parlamento aracılığıyla geçi-
lecekti. Teoride bazı ihtiyat payları koysalar da, pratikleri bundan
ibaretti. Bu dönem aynı zamanda bu yolun “çıkılmaz” olduğunun da
görüldüğü dönemdir.

Devrimci hareketin o zamanki önderlerinin iki temel sorunu,
birincisi alternatifi, ikincisi bu alternatifi nasıl gerçekleştireleceği-
nin netleştirilmesi idi.

Alternatif, devrimdi. Önce bunda netleşildi. Parlamente yol-
dan, barışçıl biçimlerden halkın özlemlerinin gerçekleşmesi müm-
kün değildi. **Tek yol, devrim**’di. Devrimin yolu ise hareketin ön-
derlerinin önündeki ikinci adımdı; bu soruya da özet olarak halk
savaşı cevabı verildi.

Yani, diyeceğimiz o ki, “Tek Yol Devrim” devrimci hareketin
yaklaşık 30 yıllık sloganıdır.

Onyıllardır işkenceler, katliamlar ve tutsaklıklar pahasına bunu
söylemeye devam ettik. Düzenin, bu slogandan, bu slogan doğrul-
tusunda örgütlenip savaşanlardan duyduğu korku, sloganın doğ-
ruluğunun da kanıtlarından biriydi.

Gerçekte böyle bir sosyo-ekonomik yapıda, iki alternatiften
başkası yoktu: Ya düzen, ya devrim!

Oligarşi alternatifleri suni olarak çoğaltabildiği, karmaşıklaştı-
rabildiği oranda, ömrünü uzatma gücüne kavuşacaktı.

İMF’cilikte, Amerikancılıkta, faşistlikte birbirlerinden pek fark-
ları olmayan düzen partilerinin kimisinin kendine sağ, kimisinin
sol, kimisinin liberal vb. isimler vermesi de, reformist solculara
alan açması da bunun sonucuydu.

Ama bütün bu “çokluk”, “çok partililik” içinde dahi, yine sonuç
değişmiyor; onlarca parti olsa da, yine iki seçenek var; ya düzen,
ya devrim!

Düzeni tercih, kısaca, yoksulluğun, zulmün devamı demektir.

Devrimi tercih, bazı ek zorluklara katlanmayı gerektirse de,
ekmeğe, adalete, özgürlüğe, bağımsızlığa ulaşmanın tek yoludur.

Halkın iktidarının kurulmasını sağlayacak bir devrimden başka
hiçbir şey, mevcut durumu değiştiremez. Bu, 50 küsur yıllık cum-
huriyet tarihinin ortaya koyduğu bir sonuçtur. 50 küsur yıldaki
onlarca seçim de bunu kanıtlamıştır. Seçimlerle bu ülkenin kaderi
değişmemiştir ve değişmeyecektir.

Yol zor, yolun sonu aydınlıktır.

bunlar bizi yönetebilir mi?

Yazı Dizisi
Bölüm 5

MHP

Oligarşinin Katliam, Provokasyon Şovenizm Hizmetkarlığında Bir Parti MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ

Bahçeli meydanlarda çırpınıyor; elini kolunu sallayıp sesini yükselterek yerlerde sürünen milliyetçilik imajını diriltmeye uğraşıyor.

MHP, bu ülkedeki partiler içinde, milliyetçiliğe en uzak partilerden biriydi. Kelimenin gerçek anlamıyla “**dış güçler tarafından beslenen**” bir parti oldu hep. Emperyalizme tarihinin hiç bir döneminde karşı olmamıştı. Onun her türlü ekonomik, siyasi, askeri politikalarını belirleyen, her dönem emperyalizmin ve oligarşik devletin çıkarları olmuştur. MHP’nin bunun dışındaki tüm sıfat ve söylemleri demagojiden ibarettir.

Bu, bizim yıllardır anlattığımız

LİDERİ

- Konuşmalarında “**millet**” kelimesini çok kullanır ama, milletin değil, sorgusuz sualsiz “**devlet**”in hizmetindedir.

- Bir “parti lideri”nden çok, zulüm düzeninin sadık bir bürokrati gibidir. “**Devlet politikası**” denildiği yerde, onun için akan sular durur. “Devlet politikası” olunca IMF anlaşmalarının altına da, katliam kararlarının altına da imza atmakta hiç tereddüt etmez. Etmemiştir.

- Üç yılda, kimliğine, ekonomide IMF’nin, dış politikada ABD’nin uşaklığını, 19-22 Aralık katliamının mimarlığını yazdı,

bir olguydu. Ama hiç bir şey, MHP’yi iktidar koltuğunda oturduğu bu üç yıldaki kadar açık ve kesin biçimde teşhir edememiştir.

MHP; ülkemizdeki sivil faşist hareketin partisidir. Sivil faşist hareketin ülkemizdeki ilk örgütlenmesi 2. Paylaşım savaşı yıllarına uzanır. O zaman Hitler Almanyasının siyasi ve parasal desteğiyle örgütlenmişlerdir. Bizzat Alman faşizminin Ankara Büyükelçisi Von Papen tarafından “İhtilal Birlikleri” adı altında örgütlenen bu faşist örgütlenme içinde Türkeş de vardır.

Sonra, Almanya’nın yerini CIA almış, bu defa, CIA’nin desteğiyle ve CIA’nın istediği tarzda örgütlenmeye başlamışlardır.

MHP çatısı altında örgütlenen faşist hareket, oligarşiye en önemli hizmetini 70’li yıllarda verdi. Herkesin bildiği gibi, bu dönemde bir katliam partisi olarak çalıştı.

Döktüğü kanın ortasında Nazım’dan şiir okuyan MHP

1980’lerin ikinci yarısında MÇP adıyla ortaya çıktığında, geniş kitleler içindeki teşhir olmuşluğu nedeniyle, kendi tabanının dışına çıkamadı. Oligarşiye hizmetini sürdürüyordu; bizzat 12 Eylül MHP’lileri bürokraside, kontra örgütlenmeleri içinde görevlendirmişti. Sonraki yıllarda oluşturulan özel timlerin, ölüm mangalarının kadrolarının büyük çoğunluğunu da MHP’liler oluşturdu.

Ama bir “parti” olarak MHP, döktüğü kanın içinde, bir türlü gelişemiyordu. Bunun üzerine,

KİMLİĞİ

Türkiye’de “kimliği” üzerine en az şüphe olan partilerden biridir. En çok “değiştirdi” propagandasının MHP için yapılması bile, onun gerçek kimliğinin “savunulamayacak” bir kimlik olduğunu göstermeye yeter.

MHP kimliğinde; katil, faşist, CIA beslemesi, Amerikancı, halk düşmanı diye yazar.

Genelkurmayın “sivil” kolu gibi olduğunu, bu son yıllarda çok daha açık göstermiştir.

MHP, gerektiğinde katliamcılıkta, gerektiğinde IMF’ye hizmette, gerektiğinde MGK’cılıkta, “**devlete yardımcı güçler**” konumu itibarıyla hiç değişmemiştir.

1992'de MÇP adını bırakıp yeniden MHP adına döndüklerinde, bir **"imaj operasyonu"** başlattılar. **"MHP değişti"**, **"Liberal merkez sağ çizgiye yöneldi"** söylemleri öne çıkarıldı. Sarkık bıyıklar kesildi. Takım elbiseli, kravatlı boy göstermeye başladılar. Türkeş, Nazım Hikmet'ten şiir bile okuyordu artık!

Ama 1995 seçimlerinde de barajı aşamadılar.

Türkeş'in ölmesi, kavgalı kongrelerden sonra Devlet Bahçeli'nin başkanlığa gelmesi, MHP açısından temelde bir değişiklik getirmemiştir.

Ama 18 Nisan 1999 seçimleri arifesindeki şovenist ortam, ve MHP'nin siyasi boşluk ortamında **"yoksulluğa ve yolsuzluğa karşı"** söylemleri, MHP'ye beklemediği bir oy artışı sağladı.

'99 seçimlerinin yarattığı sonuçlara göre, DSP'li, MHP'li bir koalisyon oligarşinin ihtiyacına en uygun olanıydı. Ama MHP teşhir olmuş bir partiydi. "Değişti" söylemi yine öne çıkarıldı.

Oligarşinin istediği kadar "değişim"

Değişti tesbitleri ne kadar yanlışsa, "hiç değişmediğini" söylemek de o kadar yanlış. Özünde değişen bir şey yoktu; ama oligarşinin ihtiyaçları paralelinde bir değişim sözkonusuydu. Bu nedenle, MHP iktidara geldiğinde, "1980 öncesi gibi" sokaklarda faşist çetelerin yaygın terörünün esceğini bekleyenler yanlış.

MHP iktidarı boyunca, devlet içinde faşist kurumsallaşma her yönüyle sürdürülürken, siyaset sahnesinde, MHP, genelkurmayın temsilcisi oldu. Oligarşinin ihtiyaç duyduğu katliamlar gerçekleştirildi.

IMF uşaklığı altında kalan "milliyetçilik" söylemi

Türkiye tarihinin en kapsamlı ve en aşağılık işbirlikçilik anlaşmaları MHP'nin içinde yer aldığı iktidar döneminde çıkarılmıştır. Oligarşi, bu konuda gelececek tepkileri DSP, MHP aracılığıyla etkisizleştirmek hesabı içinde, MHP'yi kullanıp, şu anda bir kenara atmıştır. MHP, şu an yüzü en fazla açığa çıkmış partilerden biridir.

En kapsamlı peşkeş yasalarına "milliyetçi" bir partinin imza atmış olmasının yarattığı havayı dağıtmak için şimdi AB karşıtlığına oynuyor. Seçimde hangi sonucu alırsa alsın, asli misyonuyla oligarşiye hizmetini sürdürecektir.

Bu halk düşmanı, faşist, katil ve Amerikan uşağı partiye verilecek her oy, ulusal çıkarlara değil, Amerikan çıkarlarına hizmet eder!

ANAP

Adı soygunla, işbirlikçilikle, yozlaşmayla özdeşleşmiş bir parti:

ANAVATAN PARTİSİ

Mesut Yılmaz da çırpınıyor meydanlarda, Diyor ki, anketlere göre, halkın yarısından fazlası AB'den yana; AB'yi en fazla savunan parti de benim... Ama yine de oyları tırmanmıyor. Çünkü, o bir kaç manevrayla halkı aldatamayacak bir **sicile** sahip.

ANAP, 20 Mayıs 1983'te kuruldu.

Emperyalistlerin ve TUSİAD'ın desteğiyle, cuntanın ardından yapılan ilk seçimler olan 6 Kasım 1993 seçimlerinde çoğunluğu kazandı.

7 Kasım 1993'den 20 Ekim 1991'e kadar tam 8 yıl iktidarda kaldı. Güya cuntadan sonraki "sivil" dönemin iktidarıydı; ama yaptığı asıl iş, **açık faşizmin kurumsallaşmasını** tamamlamaktı.

ANAP sonraki yıllarda da iktidar oldu.

ANAP'ın ilk lideri Özal'ın kişiliği, aslında partinin kimliğini de anlatmaya yetiyordu: 24 Ocak kararlarının mimarı ve uygulayıcısıydı. DPT müşteşarlığı, MESS başkanlığı yapmış, KOÇ'un yanında ve Dünya Bankası'nda çalışmıştı.

Böyle bir kişinin liderliğindeki partinin kime hizmet edeceği de belliydi. 1980-90'lı yıllar boyunca ANAP, Emperyalist tekeller ve işbirlikçilerin has partilerinden biri oldu.

Mesut Yılmaz döneminde de değişmedi.

ANAP daha çok ekonomi politikalarıyla tartışıldı. Ama katliamcılıkta diğerlerinden geri kalmadığı gibi, halkın değerlerine yönelik en büyük saldırıların da mimarıdır. Emperyalizmin kültürünün bu ölçüde yaygınlaşmasının baş sorumlusudur. Demokrasi havarisi ANAP, 1984 hapishaneler saldırısının da, 2000 F tipleri saldırısının da baş sorumlularındandır.

ANAP, asıl olarak bir "iktidar" partisiydi. İktidardan uzaklaştıkça, küçüldü. Eski MHP'li, MSP'li kadrolar ve TUSİAD hizmetkarları tarafından kurulan "dört eğilim"li ANAP şimdi dağılmayı yaşıyor. AB'ciliğin de ANAP'ı yaşatıp yaşatmayacağı şüphelidir, çünkü ortada yeterince AB'ci, IMF'ci parti var.

Ve Diğerleri...

Demokrasinin “vazgeçilmez figüranları”!

Seçim kararının alındığı günleri hatırlarsanız, Yüksek Seçim Kurulu’nun en büyük kaygısı, “o kadar partiyi” seçim pusulasına nasıl sığdıracaklarıydı.

Bizim de o kadar partiyi, bir yazı dizisinde ele almamız pek mümkün değildi. Hepsini aynı kapsamda ele alacak bir yazı dizisinin en azından on bölüm daha sürmesi gerekirdi...

Ama bunların bir çoğu, siyasi hayatta belli bir yer tutmaktan çok kendi dar çevreleri için bir yer tutmaya çalışan, kişisel kariyer hesapları olan parti bile denemeyecek partilerdir. Melih Gökçek’lerin, Sadettin Tantanelerin, Besim Tibuk’ların partileri bu türden partilerdir.

İçlerinde BBB (Büyük Birlik Partisi) gibi, GP (Genç Parti) gibi farklı açılardan üzerinde durulabilecek partiler de var. BBP’yi esas olarak MHP’den ayrı ele alamayız. İlk kuruluşları döneminde MHP’nin devlet tarafından kullanılmasını “eleştiren” bir tablo çizdiyseler de, ne kadro ne politika açısından bir değişim yaşamamış, bugün MHP’den daha fazla şovenizm çığırkanlığı yaparak, Maraş katliamından Sivas katliamına faşistlerin ve yobazların kontrgerillanın denetiminde kullanıldığı katliamların sorumlularını kucaklamakta, oligarşinin kendilerine “görev” vereceği günleri beklemektedirler.

1999 seçimlerinde “milliyetçiliğin” MHP ve DSP nezdinde yaptığı prim, bu alanda bir de Genç Parti’yi ortaya çıkarmıştır. Dergimizde farklı yazılarda belli açılardan ele aldığımız Genç Parti, faşist vurgularının yanısıra başka açılardan incelenebilecek bir olgu durumundadır. Ki daha bir süre tartışılacaktır.

Ancak, YSK’nın seçim pusulasına sığdırmakta zorluk çektiği tüm bu partileri, politikaları açısından incelediğinizde, birbirlerinden farklı bir şey bulmak çok zordur. Bu hem düzenin ekonomik krizinin bir göstergesi, hem siyasi krizinin kaynağıdır. Tabii bu tablo aynı zamanda, demokrasi oyunu gereği çok partiliğe izin veren düzenin, sıra düşüncelere, politikalara gelince, “çok düşünceliğe”, “çok politikallığa” aynı tahammülü göstermediğinin de ifadesidir.

Partiler, demokrasinin vazgeçilmez araçları, demokrasicilik oyununun ise **vazgeçilmez figüranlarıdır**. **Figüranlara oy vermeyin, seçim oyunu senaryosunu onaylamayın!!!**

bunlar bizi yönetemez!

“Bunlar Bizi yönetebilir mi?” başlığıyla sunduğumuz yazı dizisini bu bölümle bitiriyoruz.

Bunların bizi yönetemeyeceğinin kanıtı, bu dizide kısa kısa özetlemeye çalıştığımız tarihlere kadar. Klasik deyişle, “bugüne kadar yaptıkları” bundan sonra ne yapabileceklerinin de göstergesidir.

Bugüne kadar yaptıkları, iyi ve doğru şeyler olsaydı, Türkiye uluslararası sıralamalarda, açlıkta, işkencede, yolsuzlukta **hep üst sıralarda**, özgürlüklerde, adalette, sosyal güvenlik, eğitimde, sağlıkta, bu kadar **alt sıralarda** olmazdı.

Mevcut düzen partileri içinde, denenmemişi yoktur. “Yeni” gibi görünenler, kendi iç çıkar çelişkileri nedeniyle oligarşinin mevcut partilerinden ayrılıp yeni parti kuranlardır.

Oligarşinin partileri arasında olmayıp da kendilerine oligarşinin parlamenter düzeni içinde yer açmaya çalışanlar ise, zaten iktidarın çok uzağındadırlar. Onları bu nedenle bu yazı dizisi kapsamına almadık. “TBMM’de kaldırılacak parmaklarla” kimse onlara iktidarı vermez. Bu nedenle, bunlar da oligarşinin partileriyle aynı olmasalar da, bu ülkeyi bağımsızlığa, demokrasiye götürebilecek durumları, böyle bir politikaları yoktur.

PEKİ KİM EN İYİ YÖNETEBİLİR?

Böyle bir yazı dizisinin sonunda, tabii cevaplanması gereken bir soru da budur. O olmaz, bu olmaz, peki hangisi olacak?

Biz halka, **KENDİSİNİN DIŞINDA** bir alternatif göstermiyoruz. Adı geçen tüm partilerin iktidarı **OLIGARŞİNİN İKTİDARI** olacaktır. Biz, bizi ancak **HALKIN İKTİDARI** yönetebilir diyoruz. Halkın iktidarını esas alacak bir parti, halkın iktidarının kurulmasının koşullarını hazırlayacak bir cephe, mevcut düzen partilerinin asıl alternatifleridir. Bu nedenle çağrımız şudur:

Açlığa ve zulme son vermek için, **HALK CEPHESİNDE BİRLEŞELİMİ**

Bağımsızlık ve demokrasi için **HALKIN İKTİDARI MÜCADELESİNE KATILALIM!**

sekiz mevsim direnenler onurumuzdur

8 mevsim, 730 gün önce “ya zafer ya ölüm” şiarıyla yola çıktı direnişçiler. 97 şehit, 400’den fazla gazisiyle büyük bedeller ödendi. Bugün de aynı slogan F tiplerinde, hastanelerde ve dışarıda direnişin sürdüğü Aksaray’daki evin önünde atılıyor. Bu emperyalizme ve faşizme karşı direnme kararlılığının 8 mevsim sonra yeniden ilanıdır, 97 şehit daha versek de, kazanacağız inancıdır.

**Direnış evinin önünde slogan ve karanfiller
"Sizleri seviyorum. Ya Zafer Ya Ölüm!"**

Aksaray’da ölüm orucu eylemine devam eden Feride Harman’ın bulunduğu evin önünde, 20 Kasım’da, direnişin 3. yıla girmesi nedeniyle bir açıklama yapıldı. Alkışlarla başlayan açıklama öncesinde Feride Harman pencereye çıkarak kitleye karanfil attı. Alkışlar ve “yaşasın ölüm orucu direnişimiz” sloganlarının ardından, TAYAD’lı Aileler adına yapılan konuşmada, 2 yıllık direniş satır başlarıyla ifade edildi, “herkes bu zulmü görsün duysun, bütün dünya bu iradeye tanık olsun” denildi.

Açıklamanın ardından Feride Harman’ın annesi kısa bir konuşma yaparak, “ben anayım ve evladımın başucunda ölümünü bekliyorum. Yeni Feride’ler ölmesin” dedi. Bu sırada Feride incecik kalmış parmaklarını zafere kilitleyerek, evin önünde toplanan yaklaşık 150 kişiyi “sizleri seviyorum. Ya zafer ya ölüm” sözleriyle selamladı. Daha sonra Grup Yorum, “Göçmen Kuşlar” isimli direniş için yazılan türküyü söyledi ve iki yıldır direnişin yanında, direnişin türkülerini söylediklerini,

direnış sürdürükçe yine direnenlerin destanının tür-küleştirmeye devam edeceklerini söyledi.

Eylemin bitirilmesinin ardından Galatasaray Lisesi önüne şehitlerimiz için karanfiller bırakılacağı duyurusu yapılırken, eylemden sonra çok sayıda insanın evin önüne geldiği gözlemlendi.

**Galatasaray’da polis terörü
"Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!"**

TAYAD’lı Aileler Feride’nin evinin önünden, bu eyleme katılamayanların da eklenmesiyle birlikte Galatasaray Lisesi önüne giderken, eylemin yapılacağı yer polis kuşatmasına alınmıştı. TAYAD ve TUYAB’lı Aileler polisin ablukasına rağmen Galatasaray Lisesi önünde toplanırken, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!” sloganları atıldı. Karanfillerin bırakılmasının ardından direnişin 3. yıla girmesi nedeniyle basına bir açıklama yapmak isteyen ailelere polis engel olmak için önce taciz etmeye çalıştı. Ailelerin kararlı tutumuna coplarla, biber gazlarıyla karşılık veren polisler 100’e ya-

kın insanı yerlerde sürükleyerek, döverek gözaltına aldı.

Gözaltı sırasında Galatasaray Lisesi önü sloganlarla inlerken, kitlenin otobüslerin içinde de direnişlerini sürdürdükleri görüldü. Eyleme 350-400 kişi katılırken, gözaltına alınanların bir çoğu vahşice saldırı sonucu yaralandı. Sağlık nedeniyle tahliye edilen ölüm orucu gazilerinin de aralarında bulunduğu gözaltına alınanlar ertesi günü serbest bırakıldılar.

Gülsuyu'nda yürüyüş "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!"

Ölüm orucunun 3. yılı girişinin selamlandığı bir başka yer de İstanbul'un gecekondu mahallelerinden Gülsuyu oldu.

20 Ekim akşamı yapılan meşaleli yürüyüşe katılan kırk kişi *"Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun"* pankartı ve **"Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz"**, "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganlarıyla direnişi gecekondulardan selamladı. Yürüyüşün sonuna doğru polislin tacizi sonuçsuz kalırken, kitle yeniden toplanarak eylemi sürdürdü. Halka yönelik bir konuşma yapan devrimciler, "direnme silahını asla teslim etmeyeceğiz, direnişimiz de taleplerimiz de meşrurdur" dediler ve sloganlarla eyleme son verdiler.

Kocaeli'de Panel "Vahşet Boyun Eğdiremedi"

21 Ekim'de Belediye İşhanı'nda TAYAD'lı Aileler tarafından düzenlenen panelde direniş anlatılırken, "Canan ve Zehra'yı anlatan sinevizyon gösterimi ile şehitler anıldı.

Panelde konuşan TAYAD'lı Naime Kara, direnişin katliamlara, yalanlara, işkencelere rağmen sürdüğüne değindiği konuşmasında, *"devlet tüm bu vahşete rağmen devrimci tutsaklara boyun eğdirememiştir"* dedi. Kendisine demokratım, hak ve özgürlüklerden yanayım, işkence ve katliamlara karşıyım diyen herkesin direniş karşısında sınav içerisinde olduğunu belirten Kara'nın konuşmasının ardından ölüm orucu kahramanları Canan ve Zehra'yı anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı.

Yurtdışında 3. Yıl Eylemleri

Direnişin 3. yılına girmesi nedeniyle Avrupa ülkelerinde de çeşitli eylemler düzenlendi.

Hollanda: Rotterdam'da TAYAD Komite tarafından 19 Ekim'de yapılan gösteride, ölüm orucuna destek çadırında faşistlerce katledilen Cafer Dereli'nin şehit düştüğü meydana bildiriler dağıtıldı. "Katilleri Durdurun" ve "Tecrite Hayır" pankartlarının taşındığı eylemde direnişe destek veren sloganlar atıldı.

Belçika: İlk etkinlik, Cephe Güçleri tarafından düzenlenen ve *"Bir Ömür Boyu Devrimcilik"* adlı, Sevgi Erdoğan ve Osman Osmanağaoğlu'nun devrimci yaşamını ve direnişlerini anlatan kasetin izlendiği anma oldu. Anmada yapılan konuşmanın ardından şiirler okunurken, şehitlerin mektuplarından alıntılarla, mesajları tartışıldı.

Belçika'daki ikinci eylem ise, oligarşiye F tiplerini yapmasını tavsiye eden ve desteğini sürdüren Avrupa Parlamentosu önündeydi. 21 Ekim'de TAYAD Komite üyeleri İngilizce **"Katilleri durdu-**

run" pankartını açarak kendilerini parlamento binasına zincirledi. Polis eyleme müdahale ederek TAYAD Komite üyelerini 2 saat süreyle gözaltında tuttu.

Avusturya: 20 Ekim'de şehitlerin resimleri, karanfiller ve mumlarla süslenen Viyana Anadolu Kültür Merkezi ile Innsbruck Anadolu Kültür Merkezi'nde ölüm orucu şehitleri anılırken, direnişin 2 yıllık süreci anlatıldı. Anma okunan şiirlerle sona erdi.

19 Ekim'de ise Graz Anadolu Halk Evi tarafından düzenlenen gençlik şöleninde gençliğin sorunlarının yanısıra ölüm orucu direnişini anlatan konuşmalar yapıldı. Okunan şiirlerin ardından Grup Berfin Türkçe, Kürtçe türkülerle kitleyi coşturdu.

Almanya: 18-20 Ekim tarihleri arasında TAYAD Komite'nin çağrısıyla **Nürnberg'deki** Yeni-gün Kültür Merkezinde üç günlük destek açlık grevi düzenlendi. Açlık grevinde iktidarın katliamcı politikası protesto edilirken, tutsakların talebinin yerine getirilmesi çağrısında bulunuldu.

Almanya'nın Hamburg kentinde 19 Ekim günü

yapılan Amerikan saldırganlığını protesto eyleminde ölüm orucunun 3. yılını selamlayan sloganlar atıldı. Türkiye'li grupların yanısıra Alman ve Latin Amerikalı örgütlerin ortak düzenlediği mitingde yapılan konuşmada direnişin 2 yılı anlatıldı. Anadolu-Der taşıdığı pankart ve bildirileriyle direnişe destek çağrısı yaptı.

Ayrıca Anadolu-Der'de 2 günlük destek açlık grevi ve şehitler için yapılan anmada da direnişin 3. yıla girmesinin anlamı üzerinde duruldu.

Berlin'de 19 Ekim'de TAYAD Komite tarafından düzenlenen yürüyüşte Almanca "İzolasyon işkenceli ölümdür" pankartı açıldı ve "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı.

Almanya'nın Westfalen bölgesindeki şehirlerde de düzenlenen eylemlerle direniş selamlandı. **Köln, Duisburg, Bielefeld ve Dortmund'da** toplam 50 kişinin katıldığı 3 günlük destek açlık grevinin yanısıra, Dortmund'da yüz kişinin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Açlık grevinin son gününde ise yapılan toplantılarla direniş hakkında bilgi verilirken, direnişe destek ve duyarlılık çağrısı yapıldı.

Amerikan Saldırganlığına Hayır

Amerika'nın saldırı hazırlıklarına karşı dünyanın dört bir yanında düzenlenen kitlesel eylemlerle halkların tepkisi yükselirken, ülkemizde de sınırlı da olsa eylemler geliyor.

TMMOB tarafından Ankara'da düzenlenen mitinge katılan yaklaşık 1500 mimar mühendis ve bazı siyasi parti ve sendikaların yöneticileri Amerika'nın Irak'a saldırısına karşı çıktılar.

Bursa İHD 16 Ekim'de 60 kişinin katıldığı bir basın açıklamasında açtığı "Savaşa Hayır, Kahrolsun Emperyalizm, Çocuklar Ölmesin, Yaşasın Halkların Kardeşliği" yazılı dövizlerle savaşa karşı çıktı.

İzmir'de 22 Ekim'de Konak'ta biraraya gelen SES İzmir Şubesi, İzmir Tabip Odası, İzmir Diş Hekimleri Odası, İzmir Üniversiteleri Öğretim Elemanları Derneği yaptıkları açıklamada, "bağımsızlığımızdan ve insani değerlerimizden

taviz vermeyeceğiz. Savaş istemiyoruz" dediler.

İstanbul-Okmeydanı'nda 20 Ekim'de Halk Meclisi'nin yayın organı Halkın Sesi Gazetesi'nin de aralarından bulunduğu, EMEP, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, Okmeydanı Halkevi, Devrimci Demokrasi okurları ve Okmeydanı Dayanışma Evi üyelerinin düzenlediği eylemde, "**Emperyalist Savaşa Hayır**" pankartı açılarak yürüyüş düzenlendi. Yürüyüşte, "ABD Ortadoğu'dan defol", "Kıralık katil olmayacağız" sloganları atıldı.

Altı Nokta Körler Derneği üyeleri, ABD Büyükelçiliği önünde yaptıkları eylemle, "**savaş ölüm ve sakatlık demektir**" dediler. Özürlüler elçilik önüne siyah çelenk bırakarak "**İkinci İsrail istemiyoruz**" sloganları attılar.

İstanbul Üniversitesi öğrencileri 23 Ekim'de merkez kampüs önüne kadar yürüyerek burada bir açıklama yaptı. "**ABD askeri olmayacağız**" dövizlerinin ve "Savaşa hayır" pankartının açıldığı eylemde, "**gerçek barışı halkların mücadelesi kazanacak**" denildi.

Dünyanın En Büyük Direnişi

**Başaracağız. Herkes emin olabilir;
Yüz şehit daha versek de, kazanacağız**

Evet! Dünyanın en büyük direnişini yaratıldı 2 yılda. 97 şehidiyle, 400'den fazla gazisiyle, katliamlara, işkencelere boyun eğmeyen iradesiyle, sansürleri delip geçen haykırışıyla direniş 3. yılında.

Çok şeyler yazıldı direnişe ilişkin ve daha da yazılacaktır. Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin direnişin 3. yıla girmesi vesilesiyle, 21 ekim tarihinde yaptığı açıklamada belirttiği gibi, *"Tarihe bir not düşmüyoruz. Tarihe bir destan yazıyoruz. Dünya durdukça anlatılacak bu direniş. Dünya üzerinde halklar yaşadıkça, halklara yol gösterecek."*

Evet, böyle diyordu Cephe, direnişin iki yılına satır başlarıyla değindiği ve 3. yılına girerken, halkımıza ve tüm dünya halklarına, direniş zafere ulaşması için direnme çağrısı yaptığı açıklamasında.

"Emperyalizmin ve oligarşinin, sosyalist düşüncüyü, devrim düşünü yoketmeyi hedefleyen F tipi saldırısına karşı, 'düşüncelerimizle yaşayacağız' dedik direnme savaşını başlatırken. Düşüncelerimizle yaşadık. Düşüncelerimizle yaşıyoruz. Düşüncelerimizi inkar etmektense, direnişimizle, düşüncelerimizi bayraklaştırıyoruz.

Dünya tarihi, böyle bir direnişe tanık olmadı bugüne dek. Düşüncelerimiz uğruna, başka deyişle, devrim ve sosyalizm uğruna yüzlerce ölümü göze alarak, yokolduğu, yokedildiği iddia olunan bir kültürün, ahlakın bayrağı olduk.

90'lı yıllar boyunca gücünün "kadri mutlak" olduğunun propagandasını yapan emperyalizmin propagandalarını silip süpürdük. Dünya halkları, direnişimiz nezdinde, direnen halkları

hiç bir gücün dize getiremeyeceğine bir kez daha tanık oldu.

Bu tanıklık, yarın tüm dünya çapında direnme savaşımızdan esinlenen çok çeşitli direnişlerin kaynağı olacaktır."

"Direneceğiz" diyerek yola çıktığımız gün, F tiplerinin sadece tutsaklara yönelik bir saldırı olmadığını, bütün halka yönelik olduğunu ısrarla vurguladık. Bugün bütün ülkenin F tipi yapılmak istendiğini söyleyenler sadece biz değiliz, ya da sadece devrimciler değil. Dünya görüşü ne olursa olsun, gerçekleri görmesini bilen herkesin dile getirdiği bu gerçeği biz sadece söylemekle kalmadık, bunu değiştirmek için büyük bedeller ödeyerek direndik, direniyoruz.

"Koşullar ve direnme savaşının büyüklüğü, tarih içinde direnişimize dünya çapında tarihi bir rol yüklemiştir. İçeride ve dışarıda bu tarihi rolü üstlenecek bir irade ve kararlılık sergilenmiştir. Zulmedenler cephesinden de, ezilenler cephesinden de tüm dünyanın gözleri direnişimizin üzerinde.

Direnış Sürecek

İki yıl, 97 şehit 400'ü aşkın gaziyile ödenen bedellerle geride kalırken, dün direnişin biteceği beklentisi içinde olanlar, yanıldılar. Bugün de böyle bir beklenti içinde olanlar varsa, yine yanıldıklarını görecekler. İster dost, isterse oligarşi cephesinden, gafflete düşerek, küçük hesaplar yapanlar ödenen bedelleri, sergilenen kararlılığı hiç anlamamışlar demektir.

Anlayacaklar!

"Kimi açlığın, kimi alevlerin koy-

direnme savaşında

3. yıl

739. gün

Dünyanın tüm tutsakları;

Cephe Asya'dan Afrika'ya, Ortadoğu'dan Avrupa'ya, Amerika'dan Avustralya'ya bütün tutsaklara yönelik çağrısında şöyle diyor:

"Bu direniş hepinizin direnişidir. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin "tabutluklarına" attığı insanları kişilik-sizleştirme, aşağılama politikasına karşı bugüne kadar gerçekleştirilen bu en büyük direniş, dünyanın tüm tutsaklarına yeni bir ufuk sunuyor.

Ülkemizin F tiplerinde uygulanan tretman politikası, emperyalizmin "enternasyonal" bir politikasıdır; emperyalizmin elinin uzandığı her yere, bu politika da taşınmıştır. "Tutsakların rehabilitasyonu"nun NATO kararı haline gelmesiyle, tüm emperyalist ve yeni-sömürge ülkelerde bu doğrultuda büyük yatırımlar, hazırlıklar yapılmış ve ülkelerin koşullarına göre değişen zamanlamalarla uygulamaya geçilmiştir.

İtalya'dan Almanya'ya, ABD'den İspanya'ya kadar bir çok ülkede "izolasyon" hücrelerine karşı önemli direnişler de örgütlendi. Hiçbiri bu kadar uzun soluklu olmadı. Ödediğimiz büyük bedel, şimdi tüm dünyadaki tutsakların gücüdür. Direnme savaşının gücü ve iradesini her kıtada, her ülkede, kendi gücümüz ve irademiz haline dönüştürelim."

nunda, kimi bombaların altında" canlarını veren kahraman şehitlerimiz, sözümüzün teminatıdır.

Direndik 730 gün. Zulüm bütün silahlarını devreye soktu direnişimizi kırmak için. Ama sadece zulmün bombalarına, yalanlarına ve açlığa karşı savaşmadık.

"F tipi hapisanelerin tecritinin yanında Avrupalıların, Amerikancıların kuşatmasıyla karşı karşıya kaldık. Direnişin gücü ezdi geçti hepsini."

Kendi Ölümlerini Seyredenler

Taşındıkları sıfatlar gereği, direnişin yanında, direnenlerin cephesinde olması gerekirken, izleyenler gerçekte kendi ölümlerini izlemektedir. Biz ölümler, sakat kalarak devrim iddiamızdan vazgeçmemenin manifestosunu yazıyoruz. Faşizme karşı direnme savaşını büyük bir kararlılıkla sürdürüyoruz. "Böyle bir dünyada, böyle bir ülkede, direnmeyenlerin, düşüncelerini savunabilecek cüret ve iradeyi göstere-meyenlerin siyasi olarak yaşaması mümkün değildir. Cesetleriniz bu dünya düzeni içinde yaşayabilir. Biz ise, ona yaşamak demiyoruz. O bir ölümdür. Siyasi ölüm!"

İdeallerinizi yaşatmanın tek yolu her kesimin bulacağı yüzlerce yöntemle direnme savaşını cephesin-

Dünya halkları;

"Emperyalizmin ve işbirlikçi diktatörlüklerin dünyayı yoksullar için yarı-açık hapishaneye çevirmesine karşı direniyoruz!

Amerikan imparatorluğunun planı çok açık; farklı hiç bir düşünce olmayacak. İmparatorluğun dünya halklarına reva gördüğü açlığa, sefalete, haksızlığa, adaletsizliğe karşı çıkılmayacak. Karşı çıkan "hedef" ilan edilip ezilecek! Bu politika, Ortadoğu'dan Latin Amerika'ya, Uzak Doğu'dan Balkanlara her bölgede, ülkede farklı biçimlerde uygulanıyor olsa da özü aynı. İşte bu politikaya karşı dünyanın Türkiyesinden 2 yılı aşan bir zamandır görkemli bir direniş yükselttik. Hemen hiç bir direnişte rastlanmayan bir iradeyi, inancı, kararlılığı koyduk bu direnişe. Yüzlerce yoldaşımızı şehit ve gazi verdik ve hala devam ediyoruz.

Biliyoruz, emperyalizmin medyasının sansürlerine aşır ulaşılıyor direnişimiz size.

Biliyoruz, başta devrimci, yurtsever örgütler olmak üzere, gözünüz üzerimizde.

Biliyoruz, hücrelerde direnenlerin yanında yüreği-niz. Biz daha fazlasını istiyoruz. Emperyalizme karşı zafere kazanabilmemiz için daha fazlası gerekli.

de yeralmaktadır.

Yüz Şehit Daha Versek De...

Amerikan imparatorluğu dünya halklarını, IMF uşağı iktidar halkımızı köle haline getirmek istiyor. Önlerindeki engel bizdik. Biliyorlardı ki, bizim düşüncelerimizden vazgeçirilmemiz, bağımsızlık, sosyalizm iddiamız için mücadeleden vazgeçtiğimizde önlerinde engel kalmayacaktı.

Dünya tarihinde eşi benzeri görülmedik bir vahşetle katliam saldırı düzenlemelerinin, bombalar, kurşunlar yağdırmalarının nedeni buydu.

"Bizi teslim almak istediler. Bu eşi görülmedik vahşete, eşi görülmedik bir feda tavrıyla cevap verdik. Feda savaşçılarımız, o andan bu yana, dünya halklarının teslim alınamayacağına bayrağı olarak dalgalanıyorlar. Bayrağı birbirlerine devrederek taşındılar bugüne kadar.

Herkes emin olabilir ki; bu bayrak, kazanana kadar dalgalanmaya devam edecek. Cepheliler, bu bayrağı içeride, dışarıda yere düşürmeyecekler.

Faşizmin zulmü önünde boyun eğdiğimizizi görmeyecek kimse. Faşizmi sevindirmeyek, halkları üz-meyeceğiz. Dünya ve ülkemiz halklarının bağımsızlık, devrim, sosyalizm düşünü karartmayacağız."

İSMAİL KARAMAN'IN ATEŞ ETMEDİĞİ ADLİ TIPTA KANITLANDI

Hani “Çatışma” Yaşanmıştı?

Yalan İfade ile Yargıyı Yanıltan Katil Polisler Tutuklansın!

6 Temmuz 2001 tarihinde İstanbul-Avcılar-Firuzköy’de ikisi kafasına, tam 10 kurşunla infaz edilen **İsmail Karaman**’ın katilleri hakkında açılan davanın ikinci duruşmasında İNFAZ GERÇEĞİ BELGELENDİ.

Adli Tıp: Çatışma Yaşanmadı

Bakırköy Ağır Ceza Mahkemesi’nde 23 Ekim’de yapılan ikinci duruşmaya Adli Tıp tarafından hazırlanan bir rapor polisin bütün yalanlarını ortaya çıkardı.

Adli tıp raporunda, yapılan incelemede, İsmail Karaman’ın parmaklarında (ateş etmesi durumunda olması gereken) **“nitrat ve nitrat iyonlarına rastlanmadığını”** belirtiliyordu.

Bunun anlamı neydi peki? Halkın Hukuk Bürosu’nun konuya ilişkin açıklamasından aktaralım:

“Yani İsmail Karaman silah kullanmamış. Ve İsmail Karaman’ın silah kullanmadığı resmi bilirkişi kurumu olan Adli Tıp Kurumu raporu ile de tespit edilmiş oldu.”

Polisten Sahtecilik

Gerçek ortaya çıktı. Ama bunun öncesinde de dosyaya konulan bir rapor vardı. Raporu hazırlayan Emniyet Müdürlüğü idi. Şöyle diyordu rapor:

“İsmail Karaman’ın ellerinde ve parmaklarında inceleme yapılmış ve barut kalıntıları bulunmuştur...”

Yani polise göre İsmail Karaman silah kullanmıştır. Bu nedenle de haklarında dava açılan infazcı polisler A. E. ve N. Ç.’nin mahkemede söyledikleri **“dur ihtarında bulunduk... bize ateş açtı... biz havaya ateş açtık... meşru müdafada bulunduk...”** açıklamaları doğrudur! Düzmece raporla yapılmak istenen buydu.

Şimdi bir kez daha, 10. sayımızda belirttiğimiz gerçek tescillendi. *“Bunların tümünün yalan olduğu yüzlerce kez ispatlandı, binlerce insan “meşru müdafa” diyerek katledildi bu ülkede.”*

Üstelik, bu kez yalanlarına kanıt bulmak için o çok övündükleri “delilden sanığa gitme” yöntemini, milyonlarca dolar harcanarak yaptırdıkları kriminal laboratuvarları hangi amaçla kullandıkları da ortaya çıktı:

SAHTE BELGELER DÜZENLEMEK AMACIYLA KULLANDILAR.

Polisten Yalan ve Yargıya Hile

Yalan, polis için sıradan bir olaydır. Hele işkence, infaz davaları için yalanları yargı tarafından da kabul görünce yalanda sınır tanımazlar.

Bu olayda da yalan söylemiş, “biz ateş açmadık, çatışma çıktı” demişlerdi. Emniyet’in resmi açıklamaları da böyle diyordu. Ölüm mangacısından müdürüne kadar yalanla katilliklerini gizlemek istedikleri belgelenmiş oldu.

Yalanı mahkemede de sürdüren sanık katil polisler, **yargıyı yanıltma, yalan ifade verme suçunu** da işleyerek, **“koruyucusuyuz”** dedikleri yasalari, hukuku nasıl ayaklar altına aldıkları, nasıl

kendi işlerine geldiğinde yoksaydıkları kanıtlanmış oldu.

“Öldüreceğiz” Demişlerdi

İsmail katledilmeden önce polis, gözaltına aldığı devrimcilere, İsmail’i öldüreceklerini defalarca söyledi. İfade aynen şöyleydi:

“Komserimiz Fikret Erciyes’in intikamını alacağız” dediler. İnfaz sonrasında da İsmail’in yanında “iki bomba, bir silah, bir örgüt bayrağı vardı” haberleriyle planlayarak, bilerek gerçekleştirdikleri infazı meşrulaştırmak istediler.

Bu gerçekler bilinmiyor muydu?

Biliniyordu ve biz bunu defalarca yazdık, suç duyurularında bulunduk. Buna rağmen dava büyük uğraşlar sonucu açıldı. Ama gerçeği ifade eden gerekçeyle, yani “hiçbir yakalama, sağ ele geçirme amaçlarının olmadığı, resmen bilerek ve isteyerek katletme hedefli bir operasyon yaptıkları” gerekçesiyle açılmadı dava.

Evet! **Katledeceklerini söylediler;**

İSTANBUL EMNİYET MÜDÜRÜ VE TERÖRLE MÜCADELE ŞUBESİNDEN SORUMLU YARDIMCISI DA İÇİNDE OLMAK ÜZERE CİNAYET PLANI YAPTILAR;

TAKİP ETTİLER. GÖZLERDEN UZAK, TANIK OLMAYACAK BİR ALANA YÖNELMESİNİ SAĞLAYACAK ŞEKİLDE TACİZ EDEREK YA DA YAKALAYIP BÖYLE BİR YERE GÖTÜRMEK (veya bilmediğimiz, polisin alışık olduğu başka yöntemlerle) SURETİYLE **KATLETTİLER.**

Hukukun “H”si Varsa, Katilleri Tutuklayın!

22 Ekim’de yapılan duruşmada, İsmail’in ailesinin avukatları bulundukları talebi açıklamalarında şöyle dile getiriyor;

“Bizler polisin sahte ve yanlış evrak düzenleyerek yargıyı, mahkemeyi yanılttığını belirttik ve katliam günü yapılan polis telsiz konuşmalarını, polisin cep telefonlarının konuşma çözümünün aldırılmasını, katliam yerinde keşif yapılmasını, sanık polislerin tutuklanmasını talep ettik. Mahkeme heyeti tüm taleplerimizi reddederek duruşmayı 12.05.2003 tarihine erteledi.”

İnfaz, planlı cinayet hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde ortadadır. Bu ülkede hukukun “H”si varsa, infazcı polisler ve onlara emir verenler derhal tutuklanmalıdır.

Nerede Ne Oldu?

Katliamcılık Değil Yazmak Suç

Şair ve yazar Güngör Gençay hakkında, “TBMM’yi ve Cumhuriyet’i tahkir ve tezyif ettiği” iddiasıyla 3 ile 9 yıl arasında hapis cezası istemiyle dava açıldı. Evrensel ve Emek gazetelerinde yayınladığı ve bu sırada herhangi bir dava açılmayan yazılarını kitap haline getiren Gençay hakkındaki davaya gerekçe gösterilen yazılardan biri de Ulucanlar katliamı ile ilgili. Katliamı yapanları cezalandırmayan adalet, katliamı yaşayanlara ve yazanlara sıra gelince, devletin ko-kuşmuşluğunu dile getiren olunca hiç zaman kaybetmiyor.

Yine Çete, Yine Subay

Hakkari’nin Yüksekova ilçesinde ortaya çıkarılan bir çetenin elemanları içinde bir astsubay ve bir uzman çavuş ve bir korucu çıktı. Aslında “haber değeri” olan, mafyanın ve haraç çetelerinin olduğu yerde askerin, polisin ve korucuların olmasıdır. Yüksekova’da “doğal” olan yaşanmış.

Partilere halkın tepkileri

Sadettin Tantan’ın Genel Başkanlığı’nı yaptığı Yurt Partisi, seçim çalışmaları için gittiği Nurtepe’de halkın taşlı sopalı saldırısına uğrayarak mahalleye sokulmadı. **Nurtepeliler** katilleri ve yalancıları mahallemizde istemiyoruz dediler.

CHP’lileri Kızdıran Sorular: Malatya Çavuşoğlu Mahallesi’nde açık hava toplantısı yapan CHP Malatya adaylarına, “IMF-Irak saldırısı-F tipleri ve Ölüm Oruçları” ile ilgili sorular sorulunca bütün demokratlıkları ortaya çıktı ve saldırganlaştılar. Yalanlarını anlatamadan toplantıyı terk eden CHP’lilere mahalle halkı tepki gösterdi.

Floransa’ya Hazırlık

İtalya’nın Floransa kentinde yapılacak anti emperyalistlerin büyük gösterisi öncesinde, Karakedi Kültür Merkezi’nde düzenlenen etkinliklerde Türkiye ve dünya gündemine ilişkin konular çerçevesinde panel ve sempozyumlar gerçekleştiriliyor. Bu etkinliklerden biri de, Türkiye’de siyasi gündem, seçimler, sosyal forum süreçleri konuluydu. İlk oturumda, etkinlikler hakkında bilgiler verilirken, ikinci oturumda, aralarında TAYAD’ın da bulunduğu kurumlar siyasi gündeme ilişkin düşüncelerini dile getirirken, Floransa’ya gidişle ilgili bilgiler verildi. Son olarak da “Arjantin İsyanda” filmi gösterildi.

AB 'İlerleme Raporu'ndan Tartışılmayanlar Hırsızların Da Elini Soğutmayın

AB'nin hazırladığı "İlerleme Raporu"nda geçenlerden şu ana kadar tartışılan "işkence" oldu. Aslında bunun da tartışıldığı söylenemez, tartışılan "Manisa Davası" oldu. Raporda "işkence"den başka konular da var; Türkiye, **"yolsuzluklara karşı mücadele"** sözleşmesini imzalamadı!" deniyordu örneğin. Yine, **"kamu görevlileri sendikaları yasa-sı, grev ve toplu sözleşme hakkını dışlıyor, değiştiri-lmeli"...** deniliyordu.

Meydanlarda dürüstlük, yolsuzluğa karşı savaş, AB diye atıp tutan DSP, MHP, ANAP imzalamadı "yolsuzluklara karşı mücadele" sözleşmesini. Muhalefettekilerin de meydanlarda, "biz imzalayacağız" dediklerini şu ana kadar duyan olmadı. Denilebilir ki, imzalasalar ne olur? Evet, işkenceye karşı sözleşmeyi imzaladılar da ne oldu; işkence aralıksız ve bir devlet politikası olarak sürdü ve sürüyor.

Buna rağmen imzalamamak, ben yolsuzluklar olmadan yaşayamam demenin bir başka ifadesidir. Nasıl işkencesiz, katliamsız yaşayamıyorsa, bu dü-zen, yolsuzluklar olmadan da yaşayamaz. Devlet bürokrasisinden, iktidar koltuğuna oturan partile-re, generallerinden patronlarına kadar tümü o yol-suzluklar çarkının içindedir. Anlı şanlı bankalarının, "en zenginler" sıralamasında ilklerden sayılanların hali malum. Ve bunlar sadece ortaya çıkanlar. Ya çıkmayanlar? Bilinenin kırk katı diye düşünün, bir de düzenin kimler üzerinde durduğunu düşünün.

Çürüme, asalaklık varsa işkence de yolsuzluk da kaçınılmazdır. Bu düzende **işkence ve yolsuzluk ikiz kardeşlerdir**. İşkencecilerin elini soğutmayan düzen, tabii, hırsızların da elini soğutmaz.

Zehirleyen "mantar" mı, düzen mi?

"Aç kaldığı için ormandan mantar toplamak zorun-da kalan aile zehirlendi. Hamile gelin ve kaynanası ze-hirlenmeden dolayı koma halinde hastaneye kaldırıldı."

Doktorları konuşturup "zehirli mantar" üzerine tav-siyelerin ne anlamı var. TV kamerası önünde **"bir yıldır işsizim"** deyip gerisini getiremeyen baba her şeyi anlat-mıyor mu? Peki bu durumda suçlu kim? Zehirli mantar mı, yoksa "cehalet" mi? Yoksa hayatımızı zehirleyen düzen mi?

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Devlet politikasına ve sürece göre hukuk

Bir işkence davası. Mersin'de iki tüccara yapılan işkence ve sonrasındaki gelişmeler, bütün klasik işkence olaylarına benzerdir. Önce işkence, sonra "doktorun" **"darp ve ce-bir izine rastlanmadı"** raporu, ardından iş-kence görenlerin ısrarı ve başka bir adli tıp-tan aldığı işkence gördüklerine dair raporla açılan işkence davası. Yani buraya kadar "münferit" olan bir şey yok. Mahkeme aş-a-masında da yok. Dava, **"işkence ve kötü mu-amele"**den açılmasına rağmen, üstelik sanık polislerden komiser olanı daha önce iki kez aynı suçtan sabıkaliyken (Bu kısmı da ben-zerdir; işkence yaptıkça yükselen bir amir) karar, sadece **"biri milyon ağır hapis"** ola-rak verildi. Yargıtay ile Mahkeme arasında 5,5 yıl gidip gelen davanın sonucunda kararı Yargıtay Ceza Genel Kurulu verdi ve başko-misere 6 yıl 8 ay, diğer işkenceci polise ise 5 yıl hapis verirken, işkenceyi aklayan doktora verilen hapis cezası da ertelendi.

Yargıtay mı hukuku biliyor, yoksa mahke-me mi bilmiyor? Her ikisi de değil; yargıtayın ceza vermesi bugün AB tartışmalarından ba-ğımsız değildir. Nitekim benzer yüzlerce ak-lama kararı yargıtay tarafından onaylandı. Yani iki işkenceci daha **"AB kurbanı"(!)** oldu.

Keza mahkeme de işkenceye verdiği ko-mik cezanın aklama demek olduğunu çok iyi biliyor ve işkence gizlenemeyecek kadar açık, belgeli, suç sabit ama işkenceciler kur-tarılmak isteniyor.

Türkiye'de hukuk mekanizmasının neye göre, nasıl işlediğinin klasik bir örneğidir. Hukuk değil siyasi gelişmeler, yasalar değil **"devlet politikası"** belirliyor kararları.

Peki bu nasıl hukuk, nasıl yasa, nasıl dene-tim; suç sabit, yasa belli, biri aklıyor, ötekisi siyasi nedenlerle cezalandırıyor ve buna **"dur"** diyecek bir mekanizma yok... Sonra gelsin **"hukuk devleti"** masalları. Kararları dışarıdan etkilenen, gözleri devlet politikası-na bakan bir hukuk.

Savaş kışkırtıcılarının, IMF uşaklarının Çocukları gitmeyecek savaşa

Açıktan savaş kışkırtıcılığı yapanla, IMF politikalarına tabi olan arasında fark yoktur. IMF'ye tabi olan, Amerika'nın savaşına da tabi olacak demektir. İyi tanıyın evlatlarınızı Amerikanın çıkarlarının bekçisi yapacak olanları. Ve unutmayın, onların çocukları değil, sizin çocuklarınız savaşacak!

Oyunuzu isteyen düzen partileri arasında Amerikan saldırganlığına karşı çıkan, Amerika'nın Irak'a saldırısına hayır diyen, Türkiye'nin üslerinin, hava sahasının kullanılmasına ya da daha dolaysız savaşın içinde yer almasına meydanlarda gümbür gümbür "asla" diyebilen bir parti, bir lider var mı?

Yok. Neden yok? Çünkü, işin öteki ucunda Amerika var. Amerika'nın çıkarlarına karşı politika yapmak bir yana, tümü Amerika'dan vize almak, IMF'den onaylanmak için kırk takla atıyor.

Örneğin, anketlerde ilk sırada yeralan **AKP**'ye bakın. Irak konusunda tek kelime etmediği gibi, IMF'den, Amerika'dan, tekellerden icazet turlarına çıktıklarını kendileri itiraf ediyor.

AKP MKYK üyesi Ali Babacan'ın Hasan Cemal'e yazdığı mektuptan (Milliyet, 22 Ekim) aktaralım:

"Yurt dışında 7-11 Ekim tarihleri arasında beş gün süren bir road show programından hafta başında döndüm. Bu programda Londra, New York, Connecticut, Boston ve dönüşte tekrar Londra'da toplantılar düzenledik. Yatırım bankaları, yatırımcı kuruluşlar (özellikle büyük fonlar) ve ticari bankalarla **5 günde toplam 28 toplantı** yaptık. Bu toplantıların amacı, Ak Parti'nin seçim beyannamesi ile açıkladığı politikalarını **yabancı yatırımcılara ilk elden anlatmak** ve soruları yetkili ağızlardan cevaplayabilmek idi."

Daha iktidar olmadan, kendini emperyalist tekelle-re anlatmak için çırpınan bir politika, yarın iktidara geldiğinde o tekellerin isteklerine hayır diyebilir mi?

Diyemez. Amerikan basını da diyemeyeceğini biliyor ve daha açık dile getiriyor.

"AKP, IMF'nin acı reçetesini kabul edeceğini söylüyor ve -gönülsüzce olsa da- Irak'ta çıkacak savaşta ABD'yle işbirliği yapacağı mesajını veriyor." (Washington Post Gazetesi)

Bir başka örnek, "ikinci parti" denilen **CHP**. Kemal

Derviş bütünleşmesiyle birlikte IMF'ciliği konusunda kafasında kuşkusu olan kimse kalmamıştır. IMF'nin adımıyla, başka bir deyişle IMF'yle aynı çatı altında birleşen CHP de, söylemi ne olursa olsun olası bir Amerikan saldırısının karşısında değil yanında olacak ve bunu da bize, bütün iktidarların klasik yalanıyla, "Türkiye'nin çıkarları" yalanıyla açıklayacaktır.

MHP ve ANAP'ın savaş kışkırtıcılığı

IMF programını kabul eden bütün partiler açısından, AKP ve CHP için söylenenler söylenebilir. Ancak, bunun da ötesinde açıktan savaş kışkırtıcılığı yapanlar da var.

ANAP, "nasıl olsa savaş biz istemesek de olacak" gerekçesiyle, "Türkiye'nin çıkarları için aktif olarak içinde yer almalıyız" diyerek aleni savaş kışkırtıcılığı yapıyor.

"Milliyetçilik" kılıfıyla Kuzey Irak'ı bahane yapan MHP de onunla yarışıyor: "Bir müdahale olursa, Türkiye bu işin aktif unsuru olarak içinde olmak durumundadır." (Devlet Bahçeli)

İyi tanıyın bu savaş kışkırtıcılarını. Amerika'nın çıkarlarını, "Türkiye'nin çıkarları" yalanıyla kabul ettirmeye çalışan bu katliamcıları iyi tanıyın.

Bunlar değil miydi, DSP ile birlikte aynı yalanlarla Amerika'ya asker kanı satanlar. Biri "milliyetçi", ötekisi "liberal demokrat"; bakmayın siz seçim meydanlarında birbirlerini yemelerine, savaş kışkırtıcılığında aralarında hiçbir fark yok. Onlar, Amerika adına, IMF adına oylarınızı isteyenler. İyi tanıyın evlatlarınızı Amerika'nın çıkarlarının bekçisi yapacak olanları.

Ve unutmayın, onların çocukları değil, sizin çocuklarınız savaşacak!

Onların çocukları Amerika'larda, Avrupa'larda, yatlarında ve villalarında, gece alemlerinde olacak, sizin çocuklarınız Amerika'ya dolar karşılığı satılırken.

Pazarlık, Generaller Arasında

Amerikalı generaller, genelkurmayla görüştü... Afganistan'da asker kanını 228 milyon dolara satan generaller; Ortadoğu'ya saldırı için kaç para sattınız, açıklayın!

İki Amerikan generali, geçtiğimiz hafta Türkiye'deydi. Afganistan saldırısını yöneten ve kimi medya kuruluşları tarafından "geleceğin Irak valisi" ilan edilen Orgeneral Tommy Franks ve NATO Avrupa Müttefik Kuvvetler Komutanı Orgeneral Joseph Ralston, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök ve 2. Başkan Orgeneral Yaşar Büyükanıt'ın da olduğu işbirlikçi ordunun generalleri ile görüştü.

Amerikalı generaller tarafından yapılan açıklamaya göre, "Ankara'ya bir askeri talep iletmek için gelmemişler, sadece Askeri düzeyde görüş alışverişinde bulunmuşlar." Sonra da aynı "görüş alışverişini" Irak'ın çevresindeki ülkelerde bulunmak üzere Türkiye'den ayrılmışlar...

Oligarşinin generallerinin yalancılığı kimden öğrendiği belli. Ne biliyorlarsa zaten Amerika'dan öğrendiler. Katliamlılık, kontra taktikleri, tümünün eğitimini Amerika'dan aldılar.

Pazarlık Masasında Kan Var

Yapılan resmi açıklamaları atın bir kenara. Tümünü uydurma, tümü yalan. Gerçek, Amerika'nın başta üsler olmak üzere oligarşiden isteklerini direk muhataplarıyla, ülkenin gerçek yöneticileri ile görüşmüş olmasıdır.

Peki neler vardı bu görüşmelerde?

Basında, (ar damarları çatladığı için "utanmadan" demiyoruz) açıkça yazıldı "masadakiler".

Türkiye basını, genelkurmayın taleplerinin askeri borçların silinmesi ve Türkiye'nin zararının karşılanması ile Kürt devleti konularında "kararlılıklarını" ilettiklerini duyurdu. İngiliz Financial Times, Franks'ın Irak'a yönelik olası saldırı için "Türkiye ile pazarlık yaptığını" yazdı. Pazarlık

konusunun başında, "Türkiye'ye verilecek ekonomik tazminat ve Kürt devleti vardı" dedi.

Tesadüf bu ya; Amerikalı generallerin görüşmeler yaptığı günlerde, "Bush yönetimi kesenin ağzını açtı. Beyaz Saray, Türkiye'ye **4-6 milyar dolarlık yardım paketini gündeme aldı.**" (basından)

Masadakiler ve karşılıkları bu kadar aleni.

Masada Amerikan çıkarları için satılık asker kanı var! (Afganistan'da 228 milyon dolara satmışlardı bin "Mehmetçiği", bu kez "Mehmetlerin" kaç para satıldığını kan satıcısı generaller açıklamalı.)

Başka ne var masada?

Tepesine ölüm yağdırılacak Irak halkı, yerlebir edilecek, parçalanacak bir ülke var! (Kendi halkına değer vermeyenlerin başka halklara değer vermesi elbette beklenemez, ama öte yandan büyük bir ikiyüzlülük için de "dost Irak halkı" yalanlarını da sürdüreceklerdir.)

Üsler ABD Emrine Hazır!

Şu veya bu noktada şu an için tam bir anlaşma sağlanmamış olabilir, ancak en azından üsler, yollar, lojistik desteğin bir formülle ABD'nin emrine sunulacağından kimsenin kuşkusu olmasın. Yeter ki, yukarıda yazdığımız genelkurmayın istekleri yani dolar gelsin.

Efendiden Dönen Hesaplar

MHP'li Bülent Yahnici, "Kuzey Irak'ta çuvalladık" diyor. "Türkmen kardeşlerimiz" demagojisi ile bölgede söz sahibi olmak isteyen oligarşinin "sömürgecilik" hesapları efendisinden döndü. Elbette "çuvalladınız".

Sömürge bir ülkenin efendisinin izni olmadan içte, dışta hayata geçirebildiği bir politika görülmüş mü ki, oligarşinin Kuzey Irak hesapları tutsun? Sonuç, "çuvallarsınız" elbette!

Bu gerçeği göstermeyip, "büyük devlet" nutukları atanlar, "kimse bizi Kuzey Irak'ta ek önlem almaya zorlamasın" açıklamaları yapanlar, palavra atıyordur, yalandır.

Nitekim geriye kalan "pürüzler" de, Genelkurmay başkanı Hilmi Özkök'ün 4 kasım'da Amerika'ya yapacağı "gezide" halledilecektir. Amerikan generallerinin isteklerine verilecek cevabı bizzat götürecek olan Özkök, açıklanan programa göre, Bush'un yardımcısı Rumsfeld ve güvenlik danışmanı Rice dahil, bir çok "siyasi yetkiliyle" görüşecek. Anlaşılan o ki, tartışmaları uzun süredir "suskunla izleyen" generaler, "işin asıl sahibi" olarak devreye girdiler.

"Efelikleri" Doları Görene Kadardır

Oligarşi, başta generaller olmak üzere, "Kürt devleti kurdurmayız" diye efeleniyor. Ancak Amerika'dan ilk istekleri ekonomik yardım, askeri

borçların silinmesi. Yani dolar oluyor. Örneğin, oligarşinin kendi politikaları açısından düşünüldüğünde, "başka hiçbir şartı tartışmaya gerek yok, bizim için sorun budur öncelikli" bile diyemiyor. "Kürt devleti" diyor, dolar hesaplarını döküyor.

Geçen hafta da bir general "bizden habersiz Incirlik'e tek bir bomba sokamazlar" diye "büyük ülkenin, gururlu generali" oyununun sahnelemişti. Gururları, onurları, efelikleri, "millilikleri" sadece Amerikan dolarını ve Amerikan üniformalıları görene kadar.

Son bir not; bugüne kadar Amerikalılarla görüşen generaller **neden** bu görüşmelerin içeriğini, alınıp satılanları halka açıklamazlar? "Devlet sırrı" palavraları mı sıralanacak yoksa yine?

Türkiye Halkı, uyanın; Generaller bir 'somun'a daha elini uzatıyor

"Genelkurmay bütçeden daha fazla pay istedi" (Basından)

Genelkurmay Başkanlığı, resepsiyonlara otobüsle gitme şovlarıyla halkın gözünü boyamaya çalıştığı "tasarruf" dönemini sona erdirmiş. Aslında hiç böyle bir "tasarruf" olmamıştı.

Buna göre, Genelkurmay 'muhtemel savaşa hazırlık ihtiyaçlarını' hükümete bildirerek, **2003 Bütçesi'nden "ciddi oranda pay ayrılmasını"** istedi. Ama anlaşılan generallere bu "ciddi pay" ile yaratacakları açıklık da yetmeyecek ki, "ayrıca acil ödemeler için de bir fon oluşturulmasını" istedi.

"İhtiyaç listesinde" neler yok ki;

F-16 ve tank modernizasyonu ile uçakların elektromanyetik sistemleri, Uydu iletişimi, uzay ve yer teçhizatı, telsiz cihazları, Mikrodalga telsizi, Hava savunma, hassas yaklaşma radarları, sığınak ve kamyonlar, ses emniyet teçhizatı, Mesaj şifreleyicileri, Kriptografik teçhizat, Komuta kontrol bilgi sistemleri, Mikrobilgisayarlar.

İsteklerinin aksatmaksızın karşılanacağı kesin.

Bugüne kadar bütçeden en fazla payı Savunma Bakanlığı, yani genelkurmayın aldığı biliniyor. Bu, rakamlarla sabittir. **Örneğin;**

1988'de silahlanma için 4 milyar dolar harcanırken, 97'de bu rakam 7 milyar 461 milyon dolara

yükseldi. Emperyalizmin Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar için Türkiye'ye yüklediği misyon arttıkça bu rakam da arttı. 2001 bütçesinden savunma harcamalarına ayrılan pay yaklaşık 4,5 katrilyondu. Aynı yıl, dünyadaki silahlanmada Türkiye 8,9 milyar dolar ile 14. sıradaydı. 2000-2001 ve 2002 yıllarında Türkiye tarihinin en büyük silah ihaleleri yapıldı. Sadece 3 ayda, 3 ayrı silahlanma ihalesinde halkımızın cebinden 11 milyar dolar (6.7 katrilyon lira) çıktı. Sadece tank ihalesi (7.5 milyar dolar) Türkiye'nin o yılki bütçesinin % 10'una tekabül ediyordu.

Rakamlar çoğaltılabilir. Ama biz başka bir açıdan bu rakamların ne anlama geldiğine bakalım.

"Bir tankın parası ile 30 bin çocuğun okul ihtiyacı karşılanabilir.

Bir tane bombardıman uçağının bedeli ile 16 tam teşekküllü hastane yapılabilir...

Bizim gibi gelişmekte olan ülkeler, askeri harcamalarının % 6'sını ayırdığında sağlık, kamu eğitimi ve konut sorunu çözülebilir, 5'te birini ayırdıklarında ise halka dönük tüm giderleri karşılayacak koruyucu hekimlik geliştirilebilir." (SES raporundan)

Halkımızın "ihtiyaç listesinde" bunlar var. Ekmek var...

Peki ne için bu silahlanma?

Bir çok yazımızda, bu silahların, "emperyalizmin Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar'daki çıkarları gereği ihtiyaç olduğunda müdahale etmek için satın alındığını" yazdık. İşte Ortadoğu'da şimdi "ihtiyaç" var. Amerikan uşakları, Amerika'nın çıkarları için halkımızı daha büyük açlıklara, daha büyük yoksulluklara mahkum ediyor. Nasıl olsa generallerin ekmek, iş sorunu yok!

Amerikan saldırganlığı ve “uluslararası kurumların” çöküşü

Ortadoğu’ya saldırı ve BM

Irak’a saldırıya meşruluk sağlayacak hiçbir “uluslararası kurum” yoktur... Yeryüzünde, halkların lehine bir şey yapabilecek kuruluşlar, halklara dayanan kuruluşlardır.

Amerika’nın **Irak’a saldırı hazırlıkları**, BM’den karar çıkartma ve Türkiye dahil bölge ülkeleriyle yapılan görüşmelerle sürerken, öte yandan Amerika’dan “farklı” açıklamalar yapıldı geçen hafta.

Bush ve ABD dışişleri bakanı Colin Powell’in “savaşsız da çözebiliriz” dediler. Bu tür açıklamaların nedeni olarak, özellikle Amerika’da yükselen Irak’a saldırıya karşı çıkan muhalefetin ciddi boyutlara ulaşmasından, Avrupa emperyalistleri ile Rusya ve Çin’in (Irak halkı için değil, kendi çıkarları için) saldırıya karşı çıkıyor oluşu gibi etkenler sıralanabilir. Ancak, bu çıkışların, Amerika’nın imparatorluk politikasının belli aşamalarındaki manevralardan ibaret olduğu unutulmamalıdır. Saldırı ertelenir, zamana yayılır, bunun önemi yoktur. Amerika, Ortadoğu’yu imparatorluk çıkarlarına uygun olarak yeniden şekillendirmek istiyor. Bunun önüne engeller çıkabilir, ama halkların Amerikan saldırganlığına karşı topyekün bir mücadelesi, savaş olmadıkça, Amerika bu engelleri bir biçimiyle aşacaktır.

‘Uluslararası Kurumlar’ın çöküşü

Bu hatırlatmayı yaptıktan sonra, “savaşsız da çözebiliriz” diyen ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell’in bir önceki açıklamasında ne dediğine dönüp bakalım:

Bu katliamlar, 1990-91’de Irak’ta BM kararıyla gerçekleştirildi.

Powell, “ülkesinin BM ile uzlaşma için yaptığı önerinin son şans olduğunu, eğer BM harekete geçmezse diğer istekli ülkelerle harekete geçmeleri gerektiğini ve harekete geçeceklerini” söyledi.

Açıkça BM’ye verilen bu **muhtıra**, daha öncesinde de Bush ve öteki ABD’li yöneticiler tarafından çeşitli biçimlerde dile getirildi. Filistin nezdinde ise muhtırayla ortaya çıkan sonuç fiili olarak yaşama geçiriliyordu. BM’nin tüm kararlarına rağmen, Amerika’nın desteğiyle İsrail hiçbir karara uymuyor, katliamlarını aralıksız sürdürüyor.

Muhtıra, Amerika’nın imparatorluk stratejisiyle (Bkz. Ekmek ve Adalet sayı 28, syf:34) tam bir uyum içindedir. Ve 11 eylülün bu yanaki Amerikan politikalarıyla uyumaktadır. Bu politikanın temelinde Amerika’nın bütün dünyaya hakim olma isteği ve bu yolda artan saldırganlığı olduğu biliniyor. Bunun karşısında BM’nin yaptığı ve yapabileceği hiçbir şeyin olmadığı da ortaya çıkmıştır. Çeşitli manevralar sürebilir, ama örneğin, ABD’nin hukuk tanımazlığı, halkların iradesini yoketmesi karşısında tek bir yaptırım kararı alabilirler mi? Alamazlar. “BM’den seni çıkardık” diyebilirler mi? Diyemezler.

Buna rağmen “uluslararası kurumlar” oyunları sürecidir. Amerika bu kurumlardan, (daha çok BM’dir kasettığımız) istediği kararları çıkarmaya, saldırganlığına sözde meşruluk sağlama girişimlerine devam edecektir. Ancak bunların hiçbirisi “uluslararası” denilen kurumların, “uluslararası standartlar”, “uluslararası hukuk” gibi kavramların Amerikan saldırganlığı karşısında bir paçavraya dönüştüğü gerçeğini değiştirmeyecektir. Amerikan imparatorluğunun zulmü ve sömürüsü altında ezilen dünya halkları nezdinde hiçbir meşruluğu yoktur bu kurum ve kavramların.

Peki, Ne İşe Yarar

Bu Uluslararası Kurumlar

Bu kurumlar emperyalistlerin kendilerine barışçı, eşitlikten yana, insan hakları savunucusu, çocukları düşünen, sakatları düşünen, çevreyi koruyan bir görünüm vermelelerinin de aracıdır. Bu görünüm sayesinde, bunların tam

tersini daha rahat yapabilmenin perdeleridirler. BM ve ona bağlı kurumlardan, NATO'ya, CENTO'ya kadar tümünün işlevi bu çerçevededir.

Bugün varolan ve adına "uluslararası kurumlar" denilen kurumların tümünü kuran emperyalistlerdir. Yani yüzlerce ülke arasında sayıları bir elin parmaklarını geçmeyen ülke. Bu kurumları askeri, siyasi olarak besleyen de bu ülkelerdir.

Hangi taşı kaldırırsanız, karşınıza çıkacak olan bu kurumların arkasındaki ülkeler de bunlardan ibarettir. Askeri, ekonomik, siyasi, kültürel her alanda oluşturulan bu örgütlenmelerle emperyalistler bir ahtapot gibi dünyayı sarmak, halkların boğazına kollarını dolamak istiyorlar. Eskaza, çeşitli nedenlerle (bugün olduğu gibi) kollar ahtapotun kendisini engelleme noktasına geldiğinde de, kesip atmaktan çekinmezler.

Örneğin, bu kurumların en büyüğü olan Birleşmiş Milletler'in kurulmasına öncülük edenlerin başında Amerika olmasına rağmen, bugün işlevsiz hale getiren de Amerika'dır.

Bu haliyle, bu kurumlar, "uluslararası hukuk" gibi kavramlar ancak, özellikle 90'lı yıllardan bu yana daha da arta-

rak olduğu gibi- halklara karşı kullanılmaktan başka hiçbir işleve sahip değildir. Direnen halkların, devletlerin karşısına "uluslararası hukuk" diye, "uluslararası standartlar" diye çıkmaya devam edilecektir. Devrimci, ilerici, anti-emperyalist, anti-Amerikancı liderler bu paçavralara dayanan mahkemelerde yargılanmak istenecektir.

Bırakalım bugün Amerikan saldırganlığı karşısındaki çöküşünü, BM Güvenlik Konseyi'nde Amerika'nın "veto hakkı"nın olması bile, tek başına bu sonucun garantisi gibidir. Tüm dünyanın gözleri önünde İsrail terörüyle yokedilmek istenen Filistin halkı için ciddi bir karar alınamaması en somut örnektir.

BM'nin 200'e yakın üyesi bir yana, ABD (ve erketele-ri) bir yana. Bugünkü tablo bundan ibarettir. Gerçek bu kadar açık ve tartışmasızdır.

Elbette halklar bu oyuna sonuna kadar sessiz kalamazlar.

İstisnai olarak aralarındaki çelişkilerin sonucu değilse, halkların lehine karar alamazlar. Çünkü halklara, onların iradesine dayanmıyorlar. Yeryüzünde, halkların lehine bir şey yapabilecek kuruluşlar, "halklara" dayanan kuruluşlardır. Dünya halkları sosyalizm, bağımsızlık bayrağına sarıldıkça bu kurumlarını da yaratacağıdır.

1919'dan 2003'e BM

Irak'a saldırıya "muhalif" olduğunu söyleyen bir çok ülke, "BM kararı olmadan destek vermeyiz" diyor. Peki BM kimdir, bugüne kadar ne yapmıştır da, karar alırsa bir halkın tepesine bombalar yağdırılması, milyonların katledilmesi meşru olacak?

Birleşmiş Milletler (BM), birinci paylaşım savaşının galipleri olan İngiltere, ABD, Fransa ve İtalya, Almanya'ya karşı sağladıkları üstünlüğü pekiştirmek için savaşın mağluplarına da kabul ettirerek 1919'da **Milletler Cemiyeti** adıyla kuruldu ve 1940'lı yıllara kadar dünya çapında **mandacılığı** organize eden bir kurum olarak varlığını sürdürdü.

BM'nin '**Manda Yönetmeliği**' bugünü anlamak için de örnektir. Bu yönetmeliğe göre; geri bırakılmış ülkeler toplumsal ve kültürel ilerleme(!) sağlayıncaya kadar Cemiyet'e üye bir ülkenin **himayesine** veriliyordu. Yani sömürgecilik, mandacılık ülkelerin gelişimine yardımcı olmak yalanıyla meşrulaştırılmıştı. Örneğin o dönemde Filistin, Suriye, Irak gibi Ortadoğu ülkeleriyle kimi Afrika ülkelerinde bu mandacı siyaset uygulandı.

2. paylaşım savaşı yıllarında Milletler Cemiyeti yerine Birleşmiş Milletler kuruldu.

BM, II. Paylaşım Savaşı sonrası oluşan koşullarda "**dengeleri korumak**" aracıydı. Ancak BM'nin 55 yıllık

geçmişine baktığımızda açıkça görürüz ki, BM'yi aktif olarak kullanan ve kendi çıkarlarını koruma aracı haline getiren emperyalizm olmuştur.

Sosyalist ülkelerin, halklar lehine çalışma ve kararlar konusunda BM'yi zorlamaları birçok alanda etkili olmuş ve 1980'li yıllara kadar eğitim, sağlık gibi konulardaki çalışmaların ağırlıklı olmasını sağlamışlardır.

1990'lı yıllarla birlikte, yani sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte BM, giderek daha fazla emperyalistlerin, özelde Amerikan emperyalizminin bir yan kuruluşu haline gelmiştir. Saldırıları, işgaller buradan çıkan kararlarla uygulanmıştır.

İsmine tam ters roller üstlenen BM "Barış Gücü" bunun en somut örneğidir. İlk rolünü sosyalist Kuzey Kore'ye karşı oynayan "Barış Gücü" Ortadoğu'dan Balkanlar'a, Kongo'dan Afganistan'a kadar 20'den fazla yere emperyalistler adına müdahalelerde bulunmuştur.

Tarihini özetleyerek verdiğimiz böyle bir kurumun Irak'a saldırıya zemin hazırlayacak hangi kararı meşru olabilir?

Amerikan saldırganlığına karşı Sokaklara, Meydanlara Çıkalım

Pazarlıklar, görüşmeler, hesaplar, yalanlar tüm hızıyla sürüyor. Bize rağmen, bir avuç işbirlikçi dışındaki 70 milyon halka rağmen Amerika'nın savaşına hazırlanıyor oligarşi.

Strateji Mori'nin yaptığı kamuoyu araştırmasına göre, **halkın yüzde 86'sı ABD'nin Irak'a saldırısına karşı**. Yüzde 82'si Türkiye'nin ABD'ye destek vermesine karşı. Geriye kalan bir avuç Amerikan uşağı ve şovenist kışkırtmalarla aldatılanlar.

Halkımız;

Oligarşi, "Türkiye'nin çıkarları" diye Amerika'nın savaşına ikna etmek isteyecek sizi. Yalanlara inanmayın, aldanmayın!

Türkiye halkının çıkarları; Amerikan imparatorluğuna karşı direnmekte, bağımsız bir ülkededir.

Türkiye halkının çıkarları; Amerikan işbirlikçilerini başımızdan defetmekte.

Türkiye halkının çıkarları; başta bölge halkları olmak üzere, Amerika'nın hedefi olan, zulmü altında inleyen, sömürüsü altında açlık çeken halklarla dayanışmasında, kardeşliğindedir.

Halkımız;

Amerikan saldırganlığına karşıyız. Bunun tartışılacak, çarpıtılacak hiçbir yanı yok.

Ama **bu yetmez**. Karşı çıkışımızı meydanlara dökmedikçe, sokakları "Amerikan saldırganlığına hayır" sloganlarıyla doldurmadıkça hiçbir anlamı olmaz.

Gecekonduarda, işyerlerinde, köylerde, kasabalarda, fabrikalarda... Bizi hesaba katmayan Amerikancı iktidara karşı öfkemizi haykırmalıyız, bizim karşı olmamıza rağmen Amerikan saldırganlığına ortak olamayacağını göstermeliyiz.

Amerika'nın imparatorluk çı-

karları için Ortadoğu halklarının katledilmesine sessiz kalmayacağımızı, halkların kardeşliğini haykıralım.

Savaş ölümse, savaş açlıksa; sessizlik ölüme ve açlığa davetiye çıkarmaktır.

Ne mi yapacağız?

Mahallelerimizde davullu zurnalı gösterilerden meşaleli yürüyüşlere; esnaflarımızın camlarına en basitinden yazacağı "Amerikan saldırganlığına hayır" sloga-

nından derneklerimizde, sendikalarımızda, odalarımızda yapacağımız toplantılara;

Mahallelerimizde düzenleyeceğimiz konserlerden, sokak tiyatrolarına; Amerikan konsoloslukları önünde yapacağımız gösterilerden kendi evimizin önüne çıkarak, "savaş açlık ve ölüm demektir" sloganlarını haykırmaya kadar yüzlerce yol ve yöntemle Amerikan saldırganlığına karşı sesimizi yükseltebiliriz.

Bugün üç kişi, beş kişi olabiliriz meşalelerle geceyi aydınlatmak, "Amerikan imparatorluğuna hayır" demek için sokağa çıkan. Yarın çoğalacağız demektir. "Biz Amerikan saldırganlığına karşıyız, sen de karşıysan katıl bize, güçlenelim" çağırımız, bütün gecekondu sokaklarında, meydanlarda yankılandığında yüzler bin, binler onbin, yüzbin olur.

Biz halkız, milyonlarız;

Kapalı kapılar ardında, iktidarların ve generalerin pazarlıklarını, kanımız ve kardeş halkların kanı üzerine yapılan hesaplarını biz bozarız.

Sesimizi, Amerika'dan Avrupa'ya, Ortadoğu'dan Asya'ya dünyanın dört bir yanından yükselen "Kahrolsun Amerika" sloganlarıyla birleştirelim. Dökecekleri kanları dolara çevirmek isteyen Amerikan imparatorluğunun ve işbirlikçilerinin karşısına Türkiye halkı olarak dikilelim.

**"Savaşa hayır herkese ekmek ve adalet",
"Amerika için ölmeyeceğiz"
sloganlarımızla
Amerikancı iktidara bu ülkede
bize rağmen karar alamayacağını
gösterelim!**

Generaller gençlerimizin kanını satıyor; sattırmayacağız demek için sokaklarda, meydanlarda özgürlük ateşleri yakalım; "Amerikan saldırganlığına hayır" diyelim.

“Savaş karşıtlığı” Yükseliyor

Başlık esasen tüm ülkeler, bütün halklar için rahatlıkla söylenecek bir durumu ifade ediyor. Ama biz, özellikle son bir ay içinde sokaklara yansıyan Amerika ve İngiltere'deki “savaş karşıtlığı”ndan sözedeceğiz.

Irak'a saldırı kararının sahibi her iki ülkenin iktidarlari da kendi halklarının tepkileri ile karşı karşıya kalmış durumda. Hem de aylardır söyledikleri yalanlara, medya desteğine ve “terör” demagogilerine rağmen. Bu tepkileri dikkate almama, duymama tavrının ne kadar sürdürebilecekleri önümüzdeki süreçte ortaya çıkacaktır.

Her kesimden insanlar var Irak'a saldırıya karşı çıkan. İşçisinden, memuruna, gençliğinden, küreselleşme karşıtına, kadın kuruluşlarından kiliselere, üniversitelerden aydınlara kadar bir çok kesim hep bir ağızdan “Irak'a saldırıya hayır” diyor.

Bu karşıtlık, gösterilerde atılan sloganlara, taşınan pankartlara dikkat edildiğinde; salt şiddete karşı çıkan, sadece “savaşa hayır” diyen, yalnızca “barış he-men şimdi” ile yetinen bir karşıt-

lığın ötesinde bir niteliğin potansiyelini taşıyor. Örneğin, Amerika'da binlerce insan “uluslararası terörist Bush” sloganıyla, 11 Eylül'den bu yana en üst düzeyde yapılan “terör” demagogilerinin tükenişini anlatıyor, Amerika'nın imparatorluk politikasına hayır diyor. Yine onbinler “Petrol için Irak'a saldırıya hayır” sloganıyla savaşın niteliğini ortaya koyuyor. Bunun da ötesinde halklar, sadece “protesto” hareketiyle kalmayarak, gücünü ortaya koyma ve Amerika'nın saldırı planlarını bozma hedefiyle kendine güvenli bir havayı yansıtıyor. Amerika'da ısrarla her gün birçok kentte yapılan gösteriler, 28 Eylül'de İngiltere'de sokağa dökülen yarım milyon insan ve yine İngiltere'de “genel direniş günü” ilan edilen 31 Ekim bunun en somut örnekleridir.

Doğru olan bu; “Savaşa Hayır” demek tek başına bir şey ifade etmez. “Amerikan saldırıganlığına, Amerikan işgalciliğine, Amerika'nın imparatorluk politikalarına” genel bir direniş yaratma hedefiyle “HAYIR” demeliyiz.

28 Eylül 2002 İngiltere

Örnek “Genel Direniş Günü”

İngiltere'de 31 Ekim “genel direniş günü” ilan edildi ve ülke çapında yapılacak eylemler. Savaş Karşıtı Koalisyon tarafından şöyle açıklandı;

“Oturma eylemleri, meşaleli ve mumlu yürüyüşler, işgaller, iş durdurmalar, yolların trafiğe kapatılması, saldırganlara üs veren ülkelerin elçilikleri önünde gösteriler, okullarda eğitimin durdurulması veya sınıf-

larda savaşın tartışılması, büyük kentlerde dev yürüyüşler...”

Koalisyon, ayrıca, tüm il, ilçe ve kasabada eylemlerin yapılacağını duyurdu ve “kentlerde her mahallenin savaş karşıtı alan haline gelmesi gerektiğini” belirtiyor.

Bizim Öğretim Üyeleri Nerede?

Amerikalı 12 bin öğretim üyesi, Irak'a yönelik olası bir ABD saldırısı ve işgaline karşı “hayır” diyor.

Milliyet'ten Melih Aşık, köşesinde “bizim profesörler ne yapıyor” diyor.

Evet, doğru bir soru. Bizim öğretim üyelerimizin yanıbaşımızda hazırlıkları süren savaşa karşı neden “tık”ı çıkmıyor? Amerika'nın bir halkı bombalayacak olması, imparatorluk stratejisini açıkça ilan etmiş olması “rahatsız” etmiyor mu?

İşgalciliğe, savaşa, halkların iradesinin yokedilmesine karşı çıkmayan bir bilim adamı gerçekten bilim insanı mıdır, aydın mıdır? Ya da şöyle soralım; bugün susan, gençlerimize ne öğretecek? Bir tarihçi ne anlatacak? Bir hukukçu ne diyecek?

Bugünkü tabloya bakınca gördüğümüz şu; bizim öğretim üyeleri direnenler karşısında susar, düşüncenin yokedilmesi için yapıldığı tartışmasız olan F tiplerinin yanında olur, savaşın sessiz taraftarı olur, hukuksuzluğun izleyicisi olur ve nihayetinde 28 şubatçı, Genelkurmaycı olur...

Yokedilen sadece üniversitelerin özerkliği değilmiş demek ki; esas olarak yokedilen üniversiteleri üniversite yapan beyinler, beyinlerdeki aydınlık düşüncelerdir.

Bu tabloyu bütün öğretim üyeleri sorgulamak zorunda değil mi?

**12 yıllık gelenek, 13. kez,
gençliğin taleplerini dile getirecek**

6 KASIM'DA BOYKOTA!

Örgütsüzlüğün, bireyciliğin parmaklıkları ardına, markaların dünyasına hapsedilmeye çalışılan **Türkiye gençliği!**

Çarpıtılmış özgürlüklerin peşinde gerçek özgürlük kavgasından uzaklaştırılmaya çalışılan **Türkiye gençliği!**

F tipine çevrilmiş bir ülkede, kışlaya ve ticarethane-ye çevrilmiş üniversitelere mahkum edilen **Türkiye gençliği!**

6 Kasım, böyle bir tutsaklığı, böyle bir aşağılanmayı, bu hak ve özgürlük gasplarını kabul edip etmeyeceğini göstereceğiniz gündür.

Halkına, ülkesine sevgisi, bilime, tarihe saygısı, kendine saygısı olan, hak ve özgürlükleriyle insanca yaşama hakkı olduğuna inanan hiç bir genç, bunları kabul edemez.

Böyle bir ülkede kimse susamaz; gençlik hiç susamaz!

Nasıl bir ülkede yaşıyoruz? Bu sorunun cevabı sayfalarca da tutabilir. Ama biz fazla uzatmayalım:

Burası, devletin polisinin üniversite kapısının önünden geçerken **"işte burası hain yuvası"** diye slogan attığı bir ülkedir. Çünkü bu ülke, haktan, özgürlükten yana her türlü düşüncenin **"teröristlik, vatan hainliği"** olarak suçlanıp ezilmeye çalışıldığı bir ülkedir. Çünkü bu ülkede, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin soygun düzenini pürüzsüz sürdürebilmek için, her türlü muhalefetin sindirilmesi, değişmez politikadır.

Gençliğin tarihsel bir rolü vardır. Bu rol, onun, hal-kın geniş kesimlerine nazaran bilimden, gerçeklemlerden payını daha fazla alarak aydınlanmış olmasından ve gençliğin dinamizminden, cüretinden gelir. Tarih boyunca, işgallere, zulme, haksızlıklara karşı isyanların ana

gücü gençlik olagelmıştır. Ülkemizde de böyle olmuştur.

12 Eylül cuntasının gençliğin üzerinden silindir gibi geçmesi, üniversitelerin başına YÖK gibi bir baskı mekanizmasını yerleştirmesi de bunun sonucudur. Bugün; Mahir Çayan'ın benzetmesiyle söylersek, gençlik, harekete geçiren bir "fitil" rolünü oynamaktan belli ölçülerde uzaklaştırılmıştır. Büyük ölçüde örgütsüzleştirilmiş olması ve ideolojik, kültürel çarpıklıklar, bu sonucu ortaya çıkarmıştır. Bu durum elbette ki değiştirilemez değildir ve değiştirilmelidir.

Talan edilen bir ülkenin gençliği susamaz!

"Düzenin üniversiteler politikası" tek başına ele alındığında, ortaya çıkacak tablo biraz anlaşılmasız olurdu. Çünkü, üniversitelerde, neyi, niçin yaptıklarının cevabı olmazdı böyle bir ele alışta.

YÖK'ü 12 Eylül'den, üniversitelerin ticarileştirilmesi, sömürge bir ülke olmamız gerçeğinden, gençliğin örgütsüzleştirilmesi IMF'den ayrı düşünülemez.

IMF herşeyi metalaştırmanın, herşeyi parayla alınıp satılabilir hale getirmenin adıdır. Üniversiteler ticarethane, bilgi, parayla alınıp satılan bir nesnedir. Bilgi isteyen, parasını ödeyecek, parası olmayan okuyamayacak!

Düşünün ki, emperyalizmin politikalarıyla, bu ülkenin 10 milyon açlık sınırına getirildi. Düşünün ki, 40 milyon yoksulluk sınırında. Düşünün ki, emperyalist tekellere peşkeş çekilmedik ne bir maden, ne kurulu bir işletme kalmıyor. Emperyalist işgal, değişik bir biçimde her gün biraz daha yayılıyor. Üniversite mezunu bir kişi, yarın **emperyalist tekellerin ve ortaklarının hizmetinde** çalışmaktan başka bir "iş alanı" bulamayacak. Halkın açlığına, vatanın işgaline sessiz kalan, kendi gençliğini de, geleceğini de yokediyor demektir.

Zulmedilen bir halkın gençliği susamaz!

“İşkenceci ülke” tanımı, ne yazık ki “Türkiye düşmanları”nın yakıştırdığı bir tanım değil; Türkiye gerçeğinin ta kendisi. Düzen demokrasiyle değil, faşizmle yönetiyor. İşçinin, memurun, köylünün, gençliğin en haklı, meşru taleplerinin karşısında copları, panzerleri bulması, uzun siyasi tahlilleri gereksiz kılan bir gerçek değil mi?

Bu ülkenin okulları “bilim yuvası” diye değil, “hain yuvası” diye görüldüğü için, YÖK-polis işbirliğiyle, 20 yıldır yüzbinlerce öğrencinin öğrenim hakkı gasbedilmiştir. Onbinlerce öğrenci, işkence tezgahlarından geçirilmiştir.

Bu ülkede hak, özgürlük, bağımsızlık, demokrasi, adalet, eşitlik isteyenler, onyıllardır infazlarla, kayıplarla, faili meçhullerle alenen imha edildiler. Ülkemizin sokakları kan gölüne döndü. Ve bu kan, hala duruyor döküldüğü yerde. İşkence tezgahları hala çalışıyor. İşkenceciler, katiller hala düzenin himayesinde.

Yetmiyor baskı ve zulüm mekanizması. F tipleri yapıldı. İki yıldır bir zulüm makinası olarak yüze yakın insanımızın canını aldı.

Ama F tipleri de yetmiyor düzene. Bütün ülkeyi F tipi haline çevirmek istiyorlar. Bunun içine, fabrikalar da, şehirler de, gecekodu semtleri de, okullar da dahil.

Gençlik, geleceğini ve kişiliğini YOK etmek isteyen YÖK karşısında susamaz!

YÖK, F tipine çevrilmiş yüksek okulların başgardiyasıdır. Artık o hale gelmiştir ki, MGK’dan daha MGK’cı, işkenceciden daha işkenceci, patrondan daha patrondur. Faşizmin üniversitelerdeki ana kurumlaşması olan YÖK; hak ve özgürlüklerini isteyen gençliğin baş düşmanıdır.

Amerikanın imparatorluk politikaları ve haksız savaşları karşısında dünya gençliği susamaz!

Dünya halklarını açlığa, yoksulluğa, sadakalara mahkum eden, bu küresel adaletsizlik düzenine boyun eğmeyen her ülkeyi, örgütü ve kişiyi bombalarla yakıp yıkan, tehditler yağdıran bir imparatorluk var karşımızda. İmparatorluk, düşünen, sorgulayan, eleştiren insan istemiyor.

Böyle bir dünya da yaşamak, hiç bir gencin hayallerini süsleyemez. Böyle bir dünya, hayalları öldüren, genci yaşlıyla herkesi tekellerin kölesi olarak görmek isteyen bir dünyadır. Afganistan’a, Irak’a saldırı, bu amacı gerçekleştirmek içindir. Gençlik, işte bu nedenle ABD imparatorluğunun mazlum halklara saldırısına sessiz kalamaz.

Ülkemiz gençliği, tarihine, ülkesine, halkına ve dünyaya borcunu, bağımsızlık için mücadeleyle, faşizme karşı direnerek ödeyebilir. Bu ülkede ne gençliğe, ne halka başka türlü bir gelecek yoktur.

**YÖK’e
Amerikan
Saldırganlığına,
F Tiplerine
Hayır
Demek İçin...**

6 KASIM’DA BOYKOTA!

6 KASIM'DA

Zehraların, Cengizlerin Zeynepelerin... fedakarlığı, cüreti, idealleri taşınacak alanlara

O anfiler nice ateşli konuşmalara tanık oldu. Kampüslerin meydanları, coşkulu sloganlara tanık oldu. Zaman oldu anti-emperyalist mücadelenin, zaman oldu anti-faşist mücadelenin bayrağı dalgalandırıldı üniversitelerden. Kampüs sınırları içinde kalmayıp, gecekondu semtlerine, köylere, fabrikalara, şehirlerin büyük meydanlarına taşındı bayrak. "Gençliğin rolü" üzerine teorik tartışmaların ötesinde, ülkemiz gençliğinin onur, gurur dolu tarihi böyleydi işte.

Bu ülke üzerine hesap yapan tüm egemen ve zalim güçler, planlarında bu yüzden hep ilk sıralardan birine koydular gençliği.

Bu gençlik, yurtseverdi. Bu gençlik devrimciydi. Bu gençlik halkçıydı. Bu gençlik onurluydu. Özgürlüğüne tutkundu. Bunu değiştirmek lazımdı. Başka "türde" bir gençlik yaratılmıyordu. Bu tür; duyarsız, bencil, çıkarıcı, sorumsuz olmıyordu. Bu aşağılık düzen için bir sorun olmamalıydı!

Gençliğin irade ve onur savaşı

Böyle bir gençlik yaratmanın en kestirme yolu elbette önce gençlik örgütlenmelerini, devrimci öğrencileri tasfiye etmekten geçiyordu.

Bunun için kendi yasalarını bile ayaklar altına alan bir terör uyguluyorlar yıllardır.

Devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler, en sıradan gerek-

çelerle okuldan uzaklaştırıldı, atıldı, gözaltına alınıp tutuklandı.

Bütün bunların sonucunda devrimci öğrencilerin bir çok okulda etkinliklerinin önemli ölçüde sınırlandırıldığı doğrudur; ama bu devrimci öğrencilerin güçlü bir 6 Kasım örgütlemelerine engel olmamalıdır. Bu da bir yerde, YÖK'ten bu yana süren bir **irade savaşıdır**. Gençlik, bu savaşı, YÖK'ün kazanmasına izin veremez.

6 Kasım geleneği, işte bu irade savaşında, gençliğin en önemli mevzilerinden, barikatlarından biridir.

6 Kasım, bugüne güçlü bir ses, yarına güçlü bir miras olabilmelidir!

6 Kasım sadece bir günle sınırlı bir "eylem" değildir. Örgütsüzleştirilmeye çalışılan gençliğin örgütlenme aracı, bireycileştirilmeye çalışılan gençliğin birliğini geliştirme aracı, söz irade karar hakkı gasbedilen gençliğin söz ve karar hakkını kullandığı bir zemindir. 6 Kasım böyle görülmeli, bu anlayışla örgütlenmelidir.

6 Kasım eylemleri, sadece, geleneği biçimsel olarak yaşatmayı amaçlayan bir eylem olarak ele alınamaz. 6 Kasım'ın ortaya çıkışı, sonraki yıllardaki çeşitli pratikler hatırlanırsa, 6 Kasım'ın bunun daha ötesinde dinamikleri ve anlamları olduğu da daha iyi anlaşılır.

Seçim Sonrası

6 Kasım Boykotu, 2002-2003 öğrenim yılının ilk güçlü eylemi olacak. Ama sonrasında da gençliği direnmesi gereken daha pek çok saldırı bekliyor.

- YÖK'ün hazırladığı ve harçlar 4.5 kat arttıracak olan, seçim nedeniyle ertelenen Yüksek-

köğrenim Yasa Taslağı gündeme gelecek.

- Kredi ve Yurtlar Kurumu'nu üniversitelere devretmek isteyen bir başka yasa tasarısı da TBMM'de bekliyor. Zaten yetersiz olan yurtlar, iyice azalacak.

- Harçların azaltılmasını isteyecek, katliamları protesto edecek, ABD'nin saldırganlığına

karşı çıkacak, tecritin kaldırılmasını isteyecek... gençliği yine baskılar, coplar, cezalar bekliyor olacak.

Gençlik bu saldırıları, 6 Kasım'dan aldığı maddi ve moral güçle püskürtebilir. 6 Kasım, bütün bir mücadele yılı için, gençliğin güç biriktirdiği bir mücadele günü olmalı.

1990'daki ilk 6 Kasım, boykotun kararını almaktan boykotun örgütlenmesine kadar kitlesel bir karakter taşıyordu. Boykot düşüncesi ilk olarak yaklaşık 150 öğrencinin katıldığı İYÖ-DER Meclisi'nde gündeme gelmişti. Sonra dalga dalga yayıldı bu düşünce. **Yüzlerce "boykot komitesi"**yle tüm öğrenci gençliği sardı. Sadece İstanbul'da yüzden fazla komite oluşturuldu, **bine yakın** öğrenci yer aldı bu komitelerde.

Bazen daralarak, bazen genişleyerek sonraki 6 Kasım-larda da buna benzer örgütlenmeler oluşturuldu. 6 Kasım, düzenin çok çeşitli kanallardan beynine girdiği, ders ve polis copu kuşatması altında nefessiz bıraktığı geniş gençlik kitlelerine ulaşmanın bir aracıdır. Ancak böyle değerlendirildiğinde, mevcut gelişmelere bir tavır almanın ötesinde, gençliğin örgütlenmesini geliştiren, 6 Kasım'dan sonraya güç aktaran bir eylem olabilir.

Gençliğin alını kızıl bantlı arkadaşları ve öğretmenleri

Oligarşinin ne baskıları, ne ideolojik, kültürel saldırıları, ülkemiz gençliğinin Cananları, Zeynep'leri, Zehraları, Ali Rızaları, Hamiyetleri, Ferdaları çıkarmasını engelleyememiştir. YÖK'ün ördüğü hiçbir çember, onları hapsedemedi. Aslında 12 Eylül ve YÖK'ün, ve MGK gibi, IMF gibi bilumum gençlik düşmanı kurumların gençliğin etrafına ördüğü çemberler delik deşiktir. Her koşulda, tüm bedelleri göze alarak gençliğin mücadelesini

örgütleyenlerin açtığı gediklerdir onlar.

6 Kasım, oligarşinin kuşatmasına karşı, gençliğin kitlesel yürüyüşüdür. Örmek istenen çember ne kadar güçlü yürünürse, o kadar büyük parçalar halinde parçalanacaktır.

2002 6 Kasım'ında Cananların, Zehraların, Zeynep'lerin, Cengizlerin cüretini taşıyacaksınız alanlara. Onlar da üniversitelerin anfilerinden geçmişlerdi. 3. yılına giren direnme savaşında şehit düşen ölüm orucu direnişçileri içinde, onlarca Dev-Gençli vardı. Üniversitelerde yürüttükleri akademik, demokratik mücadelenin içindeyken işkencelele, komplolarla tutuklanıp F tiplerine atılmışlardı.

Üniversite öğrencisiydiler. Yani esasında bu düzen içinde "şanslı" sayılabilecek bir kesim içine katılabilmişlerdi. "Kendilerini kurtarmayı" düşünselerdi, buna imkanları, milyonlarca gençten daha fazlaydı. Ama böyle davran-salardı, YÖK'ün düzenin onlar için hazırladığı çemberin tam ortasına düşmüş olurlardı. Düzenin istediği kalıplara girmiş olurlardı. Emperyalizme bağımlı bir ülkede, emperyalist tekellere bağımlı ekonominin, siyasetin hizmetinde olmaktan başka bir şey geçmezdi ellerine.

Onlar, tercihlerini, halktan, bilimden, özgürlükten, onurdan yana yaptılar. Bu tercihin bedeli ağır olabilirdi. Onu ödeyebilecek fedakarlığa ve cürete de sahiptiler. Gençlik, 6 Kasım'da işte bu bilinci, sorumluluğu, fedakarlığı ve cüreti taşıyacak meydanlara.

Zehra Kulaksız, 2000 6 Kasım Boykotu sırasında...

Zehra, 2001 29 Haziran'ında ölüm orucunda şehit düştü.

"6 Kasım'da boykota" bildirilerini dağıtırken de, "YÖK'e ve Savaşa Karşı" yazılı döviz taşıırken de,

Alnına kızıl bantı takıp ölüm orucuna yattığında da amacı aynıydı.

Bağımsız, demokratik bir ülkede yaşamak; eğitimin, bilimin halk için olduğu bir üniversitede okumak istiyordu.

2 yıl

Direniş ve devrimcilik! Direniş ve lafazanlık!

- Önceki sayıdan devam -

*Çarpıtmaları düzelten, maskeleri düşüren
bir süreç!*

Yazımızın ilk bölümünü “Büyük sözler, eğer aynı büyüklükte bir siyasi cürete sahip değilseniz, bir kıymet ifade etmezler.” diyerek bitirmiştik.

Direnme savaşı, çeşitli kesimlerin siyasi iddialarıyla, pratikleri arasındaki uçurumu açığa çıkarırken, Türkiye solunda ideolojik ve kavramsal çarpıklıkların ne ölçüde yaygınlaştığını da gösterdi. Bu kesimlerin kimi sözcüleriyle, temsilcileriyle tartışma yürütürken, bir solcuyla, devrimciyle, sosyalist aydınla mı, yoksa Sami Türk’le mi tartıştığımızı karıştırmak isten bile değildi.

Ortada dolaşan çarpıtılmış kavramlar, kendi başlarına dolaşmıyordu. Onları dolaştıran bol miktarda da çarpıklaşmış solcular, devrimciler, aydınlar vardı. Bu kesimleri, artık geçmişte olduğu gibi, reformist, revizyonist, oportünist gibi kavramlarla nitelendir-

mek bile yeterli değildi. Çünkü sola, devrime, devrimciliğe dair ne varsa, onları sadece bir maske olarak taşıyorlardı. Çoktan saf değiştirmişlerdi.

1990’lı yıllar, devrimciliğin, ilericiğin, denilebilir ki, tarih boyunca en fazla çarpıtmaya maruz kaldığı dönemdir. Önceki dönemlerde de, sola, devrimcilikle ilişkisi olmayan bir çok politika ve kavram, sola, devrimciliğe maledilmeye çalışılmıştır; ama hiç bir dönem, 1990’larda olduğu gibi, bu kavramlar 180 derecelik açılarda tersine gösterilmeye çalışılmamıştır.

Düpedüz karşı-devrimciler “ilerici, yenilikçi” diye ilan edilirken, ileriye savunanlar, gerici, muhafazakar diye adlandırılır oldular. Sosyalizmin temel değerlerini ve teorilerini inkar edenler, burjuvaziden “yenilikçi, çağdaş” diye övgüler alıyorlardı. Karşı-devrimci darbeler, komplolar “halk ayaklanması” diye sunuluyordu.

Armutlu’da katliam; Armutlu’daki direniş evlerine saldıran polis, biri ölüm orucu direnişçisi dört kişiyi katletti.

5 Kasım 2001 - Armutlu’ya yapılan saldırıyı protesto etmek için Tekirdağ, Sincan ve Kandıra F tiplerinde gerçekleştirilen feda eylemlerinde üç tutsak şehit düştü.

13 Kasım 2001 - Panzerlerle, gaz bombalarıyla Armutlu’ya yeni bir baskın düzenlendi. Ali-beyköy’deki direniş evi basıldı. Onlarca kişi gözaltına alındı.

13 Kasım 2001 - Armutlu’da bir evi gasbeden polis, eve “Kü-

İki Yılın Kronolojisi-III

çükarmutlu Geçici Asayiş Karakolu” levhasını astı.

Kasım 2001 - Kadın örgütlerinin F tiplerine karşı İstanbul’da yaptığı eyleme polis saldırdı, 35 kadın gözaltına alındı.

29 Kasım 2001 - İstanbul, Ankara, İzmir, Antalya Baro başkanları, “**üç kapı üç kilidin açılması**” çağrısında bulundular.

5 Aralık 2001 - Ölüm orucunda sakat bırakılanların tedavisi için kurulan **Sevgi Rehabilitasyon Merkezi**, güvenlik gerekçesiyle kapatıldı.

10 Aralık 2001 - Direnişin dışındaki sesi olan Vatan Dergisi bürosu, polis tarafından basıldı.

18 Aralık 2001 - 19 Aralık katli-

amının 1. yıldönümünde, Gazi Mezarlığı’nda, Bayrampaşa Hapishanesi önünde anmalar ve çeşitli şehirlerde gösteriler yapıldı.

Aralık 2001 - Çeşitli legal partiler, aydın ve sanatçılar, hukukçular, onlarca DKÖ, dört baro’nun “**üç kapı üç kilit**” çağrısını desteklediklerini açıkladılar.

Aralık 2001 - Sami Türk üç kapı üç kilit önerisinin “kabul edilemez” olduğunu açıkladı.

27 Aralık 2001 - Anadolu TAYAD kapatıldı.

Ocak 2002 - Tutsaklara direniş bırakma şartıyla “haftada 5 saat” ortak alanlara çıkma hakkı(!) veren **tecriti itiraf** genelgesi F tiplerinde yürürlüğe girdi.

Bunu da emperyalizmin her alandaki politikaların-
daki pervasızlığından ayrı düşünmemek gerek. Ulus-
lararası hukuku, uluslararası kuruluşları hiçe sayan,
askeri saldırganlıkta iyice pervasızlaşan ve bunu
1991 Irak saldırısında ortaya koyan emperyalistler,
sınıflar mücadelesi tarihini de yok saymakta bir sa-
kınca görmüyor, aynı pervasızlığı ideolojik saldırıları-
na da yansıtıyorlardı.

Tabii işin asıl olumsuz yanı, bu pervasız saldırı-
ların solda yarattığı tahribattı. Bu kavramların, tanım-
lamaların kendine sosyalist, komünist, devrimci di-
yenler tarafından da kabul görmesiydi. Kendilerine
komünist diyenler “yeni açılım”lar, peşindeydiler. Bu
tür açılımların açıldığı yer, eski bir bataklıkta; burju-
vazinin, düzenin bataklığı.

Bu bataklıkta, halkın çıkarları adına emperyalist-
lerle işbirliği, devrimcilik adına Avrupacılık doğal gö-
rülür hale geldi. Bu bataklıkta, beyinler zehirlendi,
devrimci hareketlere, halkların direnişlerine, şiddeti-
ne burjuvazinin kavramlarıyla bakılmaya başlandı.

Direniş karşısında, tüm bunlar, çırılçıplak açığa
çıktı. Bu maskeli solcular, sosyalistler, Avrupa em-
peryalizminin tezlerini devrimcilere karşı savunuyor-
lardı artık. Devlet katlederken, devlete değil, dire-
nenlere kızıyorlardı. Kısa süreli bir direnişte, tekil bir
olayda, bütün bunlar belki yine üstü örtülebilen ta-

vırlar halinde kalabilirdi.

Ama direniş uzadı.

Direniş üçüncü yılına girdi.

Direniş gerçekleri anlatıyordu.

Direniş tercihleri açığa çıkarıyordu.

Bütün bunların sonucunda, direniş, 1980’ler son-
rasının en keskin ayrıştirmasını gerçekleştirmişti di-
yebiliriz. Kim devrimci politika, kim düzen içi politi-
ka yapıyor, kim hayatın her alanında devrimci prati-
ği sürdürüyor, kim pratiğini düzenin statükoları için-
de sürdürüyor, ayrışmıştır.

Yanlışlardan dönmek erdemdir!

Şimdi, direniş 3. yılına girerken, herkes kendine
şu soruyu sormalıdır: **Örgüt, direniş, radikallik, şid-
det düşmanlığı yerine, spekülasyonlar, küçük hesap-
lar yerine direniş etrafında birleşilseydi**, ne olurdu?

Şurası çok açık ki, solun önemli bir bölümü, hat-
ta direnişin içinde olanlar da dahil, sürekli spekülatif
yorumlarla uğraştılar, Parti-Cepheliler şöyle yapmak
istiyor, böyle yapmak istiyor, ha bitirdiler bitirecek-
ler türü spekülasyonlar üzerinden politika belirledi-
ler. Aslında Cephelilere maletmeye çalıştıkları o dü-
şünceler, kendi niyetlerinin bir ifadesiydi... Direniş

Avukatlar, “üç ka-
pı üç kilit” önerisinin
kabul edilmesi için
İstanbul’da bir yürü-
yüş yaptılar.

Şubat 2002 - Sa-
mi Türk, “eğer basın
ilgi göstermezse, F
tiplerindeki varolan
uygulamalar devam
ederse, ölüm oruçları 6 ay, en
geç bir yıl içinde biter” dedi.

16-17 Şubat 2002 - TAYAD’lı
Aileler Ankara Kızılay’da yaptık-
ları gösteriyle tecrite son veril-
mesini istediler.

14 Mart 2002 - TAYAD’lı Aile-
ler “**Tecrite Hayır**” başlıklı bir im-
za kampanyası başlattılar.

16 Mart 2002 - Dünya Tutsak-
lar Günü nedeniyle Hamburg’da
yapılan mitingte F tiplerine karşı
direniş desteklendi.

9, 10, 16, 21, 31 Mart 2002 -

Beş ölüm orucu direnişçisi peş-
peşe şehit düştü.

29 Mart 2002 - TAYAD imza-
ların sayısının 15 bine ulaştığını
açıkladı.

10 Nisan 2002 - Ölüm orucu
gazilerine karşı polis provokas-
yonları sürüyor.

13 Nisan 2002 - Ankara’da,
TAYAD, THAY-DER ve TUYAB
tarafından “Tecrit Kaldırılsın, Üç
Kapı Üç kilit açılınsın” talebiyle
yaklaşık 2500 kişinin katıldığı bir
miting yapıldı.

30 Nisan 2002 - “Cezaevi so-
runu”nun MGK gündeminde ol-
duğu açıklandı.

1 Mayıs 2002 - Ölüm orucu di-
renişçilerinin alınlarındaki kızıl
bantlar, 1 Mayıs alanlarında dal-
galanan kızıl bayraklar oldu.
Meydanlardan direnişe destek
sloganları yükseldi.

1 Mayıs 2002 - 8. Ekip, hücre-

lerde kızıl bantlarını kuşanarak
ölüm orucuna başladı.

28 Mayıs 2002 - DHKP-C ve
TKEP/L dışındaki siyasi hareket-
ler, ölüm orucunu bıraktıklarını
açıkladılar.

10 Haziran 2002 - DHKP-C’li
tutsaklar yaptıkları açıklamada,
direnişin süreceğini açıkladılar.

Haziran 2002 - “Hücre Duvar-
larını Yıkalım, İnsanları Yaşata-
lım” çağrısıyla tutsak ailelerinin,
gençliğin, sanatçıların katıldığı
gösteri ve toplantılar yapıldı.

15 Haziran 2002 - KESK, DİSK
ve TÜRK-İŞ’e bağlı onlarca sen-
dika ve TMMOB, ortak bir açıkla-
mayla tecrite karşı çıkılım, in-
sanları yaşatalım çağrısı yaptık-
lar.

23 Haziran 2002 - TAYAD’ın
çağrısıyla, 2500 kişi Kemerbur-
gaz’da düzenlenen piknikte bir
araya geldi.

spekülasyoncuları, kendi spekülasyonlarıyla başbaşa bıraktı. Vay bitirecekler, şunu kabul ettiler hezeyanları arasında, direnişin dışına düşen spekülasyonların sahipleri oldu.

Birey özgürlüğü, örgüt içi demokrasi, eylem biçimleri, yaşamın kutsallığı üzerine kafa yordukları kadar, direnişin zaferi üzerine kafa yorsalardı, direnişi mahkum etmek için harcadıkları enerjiyi, zulmü geriletmek için harcasalardı, kuşkusuz bir çok şey farklı olur, farklı geliştirdi.

Direnişin nihai sonucu üzerinde ne gibi bir etkisi olurdu bilemeyiz, ama en azından kendileri açısından çok daha iyi olacağı kesindir. Devrimcilikle lafazanlık arasındaki sınırın devrimcilik tarafında kalmış olurlardı o zaman.

Elbette bunların her biri, direnişi güçlendiren değil, zayıflatan yanlarıdır.

Direnişin iki yılı, denilebilir ki, **halktan yana olanlar için, hak ve özgürlük isteyenler için**, aynı zamanda "kaçırılmış bir fırsat"tır. Baskıdan kaçınmak için direnişi sahiplenmediler; ama sahiplenmeme veya yarımağır, tereddütlü sahiplenme daha büyük baskıları

getirdi. Sınıflar mücadelesinde "kararlılık" hemen her zaman mücadelenin seyri ve biçimlenişinde üzerinde önemli etkisi olan bir unsurdur. Bu mücadelede, tereddüt, affedilmez bir zayıflıktır. Oligarşi de bu kesimlerin tereddütünü affetmemiş, daha çok üzerlerini gitmiştir.

Gecikerek de olsa, görülmelidir ki, **3. yılına giren direniş, özgürlüklerden yana herkes için güçlü bir silah, sağlam bir mevzidir.** Direnişin etrafında birleşmek, haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirmektedir.

Çarpıtmaları düzelten, maskeleri düşüren direniş, 3. yılına girerken de, kaçanlar, yanılanlar da dahil olmak üzere, tüm kesimlere, haklar ve özgürlükler cephesinde birleşme çağrısından vazgeçmiyor!

Ölüm yürüyüşünde 24 ölüm orucu direnişçisi olduğu belirtildi.

14 Temmuz 2002 - TAYAD'lılar, Gazi Halk Meclisi'nin düzenlediği şenlikte, 5 bin kişi tarafından Ankara'ya uğurlandı.

15 Temmuz 2002 - 110 Bin İmza Ankara'da. Türkiye'nin dört bir yanından gelen TAYAD'lılar, imzaları meclis, bakanlık, AB temsilciliği gibi çeşitli kurumlara iletiler.

15 Temmuz 2002 - Volkan Ağırman Kandıra F Tipi hücrelerinde intihar etti.

31 Temmuz 2002 - TAYAD ve TUYAB'lı aileler, Almanya Konsolosluğu'na dilekçe vererek "F Tiplerinden desteğinizi çekin" çağrısı yapıldı. Sonraki haftalarda da diğer Avrupa ülkelerinin konsoloslukları önünde eylemler

değişik kurum ve partilerin katılımıyla devam etti.

3 Ağustos 2002 - Erken seçim kararı nedeniyle Sami Türk Adalet Bakanlığı'ndan ayrıldı, yerine Aysel Çelikel atandı.

11 Ağustos 2002 - TAYAD'lı Aileler, Alibeyköy'de, ölüm orucu direnişini desteklemek için süresiz açlık grevine başladılar.

20 Ağustos 2002 - TAYAD, Ekmek ve Adalet, Gençlik Gelecektir polis tarafından basıldı.

24 Ağustos 2002 - 23 Ağustos'ta tahliye edilen ölüm orucu direnişçisi Feride Harman ölüm orucunu dışarıda sürdürceğini açıkladı.

31 Ağustos 2002 - Zorla müdahale sürüyor. Fatma Tokay Köse, Ankara Numune Hastanesi'nde zorla müdahale sonucunda şehit düştü.

10 Eylül 2002 - Hamide Öztürk'ün şehit düşmesiyle, peş-

peşe şehit düşen kadın ölüm oruçcularının sayısı altı oldu.

10 Eylül 2002 - TAYAD'ın kampanyası çerçevesinde Türkiye'de ve Avrupa'da toplanan 155 bin imza, Avrupa Parlamentosuna verildi.

14 Eylül 2002 - Direniş gazileri, İstanbul'da yürüyüş yaptılar.

Eylül 2002 - Aysel Çelikel tutuklu yakınlarıyla görüştü. "Üzgün" olduğunu açıkladı.

Eylül 2002 - Tutsaklar, Çelikel'e, kamuoyunu aldatmaya son vermesi ve tecriti kaldırması çağrısı yaptılar.

28-29 Eylül 2002 - TAYAD tarafından düzenlenen "Hapishanelerde Yaşam ve Sağlık Koşulları" kurultayı yapıldı.

20 Ekim 2002 - Direnişin 3. yılına girmesi nedeniyle İstanbul Galatasaray'da yapılan gösteride "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganı atıldı.

Tecrit, Şiddettir!

Tecrit, bir tek tokatın atılmadığı koşullarda bile şiddettir. Tecritin bizzat kendisi bir zor ve şiddet aracıdır. Bu gerçeği en başta görmesi gerekenler de, “her türlü şiddete karşıyız” diyenlerdir.

“Üç kişilik hücreye daha kolay gireriz.” Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü A. Suat Ertosun, henüz F tipleri açılmamışken, hücreleri bu gerekçeyle savunuyordu.

Her zamanki gibi açıkça söylüyordu. Doğruydı; tut-saklar koşullardayken, istedikleri zaman, istedikleri gibi işkence yapamıyorlardı. Tabii, yine işkence, katliam yok değildi; ama bunu yapmak istediklerinde, yüzlerce gardiyanla, jandarmayla operasyon çekmeleri gerekiyordu. Oysa şimdi, hücrelerde, bir iki tutsağın olduğu hücreye on gardiyan dalıyor ve istediklerini yapıyorlar.

F tiplerindeki **tecrit mimarisi ve tecrit politikası** sayesinde hücrede arama sırasında, sayımda, ziyarete çıkışta, hastane sevklerinde her şey, “dayak” gerekçesine dönüş-

Tecrit'ten örnekler!

- Bir buçuk yıldır buradayım. Yanımda iki arkadaş vardı. Onları yanımdan aldılar.
 - Sabah havalandırma kapısının açılmasıyla karşına çıkan kocaman havalandırma duvarından başka bir yeri gördüğün yok. Başını kaldırdığında da sadece gökyüzünü görüyorsun. Bir de havalandırmanın ortasına yapılmış pis kokuların gelmekte olduğu logar kapağını... Bu daracık alana kısırılmış bir insan...
 - Aynı mahalleden tanıdığım bir arkadaş şimdi burada psikolojik problemlerle uğraşmakta. Hastahaneye gönderdiklerinde sadece ilaçlarının dozajını yükseltip geri gönderiyorlar. Daha doğrusu bizleri burada yaşayan ölümler haline sokmaya çalışıyorlar.
 - Halsizlik, eklem ağrıları, baş ağrıları, kulak çınlamaları gibi görünen etkiler bunlar...
 - Genel arama ve üst aramalarda tacize varan uygulamalar. Genel aramalarda savaş alanını aratmayan dağınıklıklar, eşyaların bir çokları yerlerde sürünmekte.
- (Tekirdağ F Tipi'nden Hüseyin ÖZEN'in avukatına yazdığı mektuptan)

biliyor. Bir yaptırımı kabul etmediğinizde, onlarcası üşüşüyor başınıza. Sonrasını herkes tahmin edebilir.

Ama bütün bunlar, tecrit politikasındaki **açık, görünür şiddeti** oluşturuyor. Oysa, tecrit'teki şiddet, bundan çok daha farklı biçimlere bürünmüş ve **belli bir amaca** yönelmiş bir şiddettir.

Maddi ve manevi şiddet, aynı anda uygulanmaktadır. Tecriti esas alan hapishane politikası, **fiziki ve psikolojik işkencenin** süreklileştirilmesi düşüncesiyle oluşturulmuştur.

Bu şiddet; bedensel bir ezadan çok, ruhi ve bedensel ezayı kullanarak, beyni ezmeyi amaçlar.

Tecrit-izolasyon politikalarının akıl hocaları, mimarları, bu amacı çok da gizlemeden ortaya koymuşlardır. Tutsağın düşüncelerini “düzenle uyumlu hale getirmek”, tecrit izolasyon politikasının temel nedenidir.

Amerika, Avrupa hapishanelerinde on yıllarca deneyler yapılmıştır bunun için. Tretman ve hücre, bu deneylerin ürünüdür. Tretman ve hücre birbirini tamamlar. “Hücre”siz, tutsakları “tecrit” etmeksizin tretmanın başarılı olamayacağı sonucuna varmışlardır nihayetinde.

Kısacası; tecrit politikasında yapılan şudur: **Zorla düşünceleri değiştirmek;**

Zorla!

Rehabilitasyon, psikologlar, sosyal hizmet görevlileri, ortak kullanım alanı gibi kavram ve kurumlar, tecrit politikasının özündeki şiddeti gizlemenin araçlarıdır.

Herşey, ama herşey size boyun eğdirmek üzere düzenlenmiştir. Çok sınırlı olanaklardan, en meşru, doğal haklarınızdan yararlanmak bile, yaptırımlara boyun eğmenize bağlanmıştır.

Boyun eğmediğinizde, diyelim, en kaba haliyle falaka ya maruz kalmayabilirsiniz, ama zorla düşüncelerinizi de-

ğiştirmeye yönelik çeşit çeşit uygulamalar sürer.

İşte bu nedenle de, **tecrit, bir tek tokatın atılmadığı koşullarda bile şiddettir.** (Ki ülkemizde, yüzlerce yıllık zindancılık politikası, o tokattan, coptan da asla vazgeçmemektedir. Bugün F tiplerinde bu nedenle, şiddetin her iki hali de en yoğun biçimiyle yürürlüktedir.)

“Her türlü şiddete karşıyız” diyenler; Tecrite de karşı çıkmak zorunda değil misiniz?

Tecritte karşı çıkılması gereken yan; sadece hücrelerde bir iki kişi olarak bulunan savunmasız durumdaki tutsaklara işkence yapılması meselesi değildir. Tecritte asıl karşı çıkılması gereken yan, bu “**zora dayalı düşünce değiştirme**” politikasıdır.

Özellikle her vesileyle “**şiddete karşıyım**” diyenler, tecrite karşı olmak zorundadır. Aksi halde, şiddete karşı olduğunu söyleyip de, tecrite karşı çıkmayan, bir sahtekardır. Şiddete karşı oluşu, bir ikiyüzlülüktür. Emperyalizmin şiddetine, devletin şiddetine karşı çıkamayan bir korkaklıktır.

“Artık zor çağı kapandı” diyenler, “**zorla sonuç alınmaz**” sözünü dillerine dolayanlar, “**zorla hizaya getirmeyi** (toplum mühendisliği-ni)” içerdigi için MGK müdahalelerini eleştirenler, “**zorla**” düşünce değiştirmeyi amaçlayan tecrit uygulaması karşısında sessizdirler.

3. yılına giren çatışmadaki en temel yan, tutsakların zorla düşüncelerinin değiştirilmek istenmesine karşı direnişi değil mi?

Zor’sa zor, şiddet’s e şiddet; tecritte somut ve açık halde uygulanıyor. MGK’nın DEHAP’a, AKP’ye veya bir başka partiye yönelik uyguladığı “zorla politikalarını değiştirtme” yöntemiyle, F tiplerinde uygulanan yöntemin hiç bir farkı yoktur. “Zorla düşünceleri değiştirtme” düzen güçlerine yöneldiğinde “demokrat” kesilenler, F tiplerindeki zoru görmezden geliyorlarsa, o demokratlık tabii ki sahtedir.

Tecritin bizzat kendisi bir zor ve şiddet aracıdır. Tecrit, eğer hiç falaka kullanılmazsa, bir zor aracı olmaktan çıkıyor mu? Hayır. İnsanı, başka insanlardan yıllarca ayrı tutmanın kendisi bir zor’dur. En doğal hakları koşullara bağlamanın kendisi zor’dur.

Tecrit’ten örnekler!

F tipi koşullarında sizlerle, avukatlarımızla sağlıklı ve yeterli bir şekilde görüşme imkanımız bulunmadığı için yaşadığımız sorunları bu şekilde mektup ile iletmeyi düşündüm.

- F tipi hapisanelerde bizim, **insanın ihtiyaçları dışında** her şey eksiksiz düşünülmüş. Kah bir **(KARALANMIŞ)** altında tutuluyoruz. **(KARALANMIŞ)** her anında yansımasını buluyor. Hücrelerimizden avukat, revir, ziyaret vb. için çıkarıldığımızda birlikte kaldığımız iki kişi dışında, üçüncü bir yüzü görmememiz için **(KARALANMIŞ)** uygulanıyor. İnsan yüzü görmek dahi yasak.

- Küçük bir örnek: 2000 yılı kasımında midemden hayatı derecede önemli bir ameliyat geçirdim Bayrampaşa Hastanesi’nde. Bu rahatsızlığımdan kaynaklı ömür boyu diyet yapmak mecburiyetindeyim. Revire çıktığımda görevli hekime sağlık durumumu anlatıyorum. Kontrol için hastaneye sevk talebimi iletiyorum. Aldığım cevap “sen hastaneye sevki unut..” oluyor.

- Mahkeme ve hastane gidiş-gelişlerinde hiçbir yasal dayanağı olmayan **(KARALANMIŞ)** maruz kalıyoruz. Kimi zaman aradaşlarımız bu tip uygulamalardan dolayı **(KARALANMIŞ)** maruz kalıyorlar. Oysa ki; hapisanede elektronik ve duyarlı cihazlar, arama için mevcut ve var...

(14.08.2002, Tekirdağ F Tipinden Vedat Çelik’in mektubundan)

Tecrit’ten örnekler!

- Duş almak istersem su yok. Günde taş çatlasın 20 dakika akıyor. Onun da zamanı belli olmuyor. Bazen o da akmıyor. Mesela son seferde on altı gün aradan sonra aktı.

- Mesela öğle yemeği verilecektir, koridora girerler başlarlar avazı çıktığı kadar bağırma. Sağır mıyız biz? Bunu neden yapıyorlar? **(KARALANMIŞ)** için herhalde. Mazgalı açınca da ayrıca yemek diye bağırıyor üstelik. Sinirlerimize hakim olalım diyoruz ama bu sefer de tabağı mazgala vurarak uzatıyor. Bizim sinirlerimizi bozmak istiyorlar.

- “Sessiz ölüm” kitabını okumuştum. Orada mahkumlara yaptıkları türlü uygulamaların benzerlerini yaşıyoruz. Mesela taahhütlü bir mektubunuz geliyor. Mazgalı açıyorlar. Defteri özellikle fazla uzatmıyorlar. Çünkü seni eğilmiş görmek istiyorlar. Bunu faşistler eskiden okul çocuklarına yaparmış. Çocuklar bu yaşta eğilmeyi öğrensinler ki ilerde başkaldırsınlar.

(11.08.2002, Tekirdağ F Tipi’nden Üzeyir Karahasanoğlu’nun mektubundan)

Kurultaya Sunulan Tebliğlerden 3

28/29 Eylül günlerinde Zübeyde Hanım Kültür Merkezi'nde TAYAD'lı Aileler tarafından düzenlenen "Hapishanelerde Yaşam ve Sağlık Koşulları Kurultayı"na sunulan tebliğleri kısaltarak yayınlamayı sürdürüyoruz...

Katliamlar ve F Tipleri Türkiye'de Hapishane Mantiğının Sonuçlarıdır

(...)

Yukarıda belirttiğimiz gibi Türkiye'de özellikle 80'li yıllardan sonra hapishanelerde mahpuslara yönelik katliamlar artmıştır. Türkiye hapishanelerinde yaşanan sorunların esas kaynağı; siyasi mahpusların insanca yaşam taleplerinin devlet tarafından öc almacı bir mantıkla, şiddet kullanılarak bastırılması politikasıdır. bu politika nedeniyledir ki; Yasal düzenlemelere dahi riayet edilmemekte, hukuk devleti olma gerekliliği zemininde hareket edilmemektedir. Günümüze kadar yaşanmış hapishane katliamı ve bu katliamlar sonrasında açılan davaların gel(eme)diği aşama hukuk dışılığı'nın açık göstergeleridir.

Ülkemizde hapishaneler sorununun çözümü uzun erimli bir mücadeleyle ve gerek dünya, gerekse de ülkemiz kamuoyunun baskısıyla gerçek-

leşebilir. Bu nedenle tüm dünyada ve ülkemizde özellikle biz hukukçuların bu konuda ciddi çalışmalar yapması ve tepkiler geliştirmesi gerekmektedir.

Katliamların sorumlularının yargılanmaması, sorumluluklarının gerektirdiği cezaların verilmemesi, kendi kendini yargılayanın imkansızlığının etkilerini taşımaktadır. Çağdaş, insan haklarını önemseyen hukukçulara, bu noktada çok ciddi görevler düşmektedir. Hukukçu geleneğiyle hareket etmeyi başarabilenler her türlü insan hakları gaspında olacağı gibi, Türkiye'nin kanayan yarası haline gelmiş hapishanelerde yaşanan, değil Türkiye tarihinde dünya tarihinde dahi eşine az rastlanacak katliamların, teşhir edilmesi, sorumluların ve belgelerinin ortaya çıkarılması noktalarında takipçi olmak zorundadırlar.

Bu herşeyden önce insan olmanın ve dahası hukukçu olmanın gereğidir.

CHD (Çağdaş Hukukçular Derneği İst. Şb.)

Dünden Bugüne Hapishaneler

TUYAB

(...)Bugün tüm F Tipi hapishanelerde tecrit-izolasyon işkencesi devam etmektedir. Hak gaspları sürmektedir. Çocuklarımız yalnızlaştırıp, beyinleri yok edilmeye çıldırtılmaya çalışılmaktadır. Koşuş sisteminde bir arada yaşanan yerlerde bu denli katliamlar olabiliyorsa, hücrelerde 1 ve 3 kişinin kaldığı yerlerde ölümlerin yaşanmaması ancak şans eseridir. Aslında tecrit altında tutulan çocuklarımız değil, dışarıda yaşayan bizler ve geleceğimizdir.

Bugün hepimize düşen görev, tecrite, izolasyonu karşı durmak olmalıdır. İçerideki devrimci tutuklu ve hükümlülerle sahip çıkalım, hep birlikte tecrite işkenceye karşı mücadeleyi yükseltelim.

... Hücre politikasıyla devlet asıl iki şeyi hedefliyordu. Birincisi: evlatlarımıza yapılan zulüm şahsında gözdağı vermek, sindirmek. Kim ki hak arar, muhalefet eder, başka bir sistem isterse sonu böyle olur mesajıydı...

İkincisi; Ağır cezalar verdiği evlatlarımızı psi-

kolojik ve fiziki olarak yıpratmak, insansızlaştırmak kendine yabancılaştırmak ve düşüncelerini inançlarını, savunmasız hale gelmeyi hedeflediler...

Peki evlatlarımızın yaşadıkları sadece bunlarla mı sınırlıdır? HAYIR! Cehennem içinde cehennem, tecrit içinde tecrit, ceza içinde ceza olur mu? F tipindeysen mümkündür. Hücre zaten bir cezadır. Ama gözünün üstünde kaş var diyerek ağırlaştırılmış cezalardan mümkündür. Herhangi bir itirazdan hücre cezası, mektup ve görüş yasağı mümkün olabiliyor. 15 gün, bir ay, üç ay. Bir hafta hak kullanıp yeniden bu cezaları yaşamak mümkündür...

... Mahpustaki evlatlarımızın direnişine omuz vermek halkın davasına omuz verme çabalarını yükseltmektedir. Tecritin kırılması gasp edilen hakların verilmesi için tüm demokratik kurum ve kuruluşlar olarak sorumluluğumuzun bilincinde olmalı özgür ve yaşanır bir ülke için birlikte mücadeleyi yükseltmeliyiz.

TUYAB (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği)

Devletin koltuğunda devletleşveren bir profesör

Aysel Çelikel Her “Prof”un Aydın Olamayacağını Örneği Oldu

Adalet Bakanı Aysel Çelikel, kendi elleriyle dipsiz kuyuya attığı “dünü”nü kurtarma umuduyla mıdır, yoksa geçen sayımızda belirttiğimiz gibi, devletin klasik genelgeler oyunu nu tez kavradığından mıdır; yayınladığı ge-

nelgeyle kamuoyunu ve tutsakları aldatmaya çalışma gafletine düştü.

Son genelgeyle Adalet Bakanlığı koltuğunda bir süredir yaşanan sancı, böylece “doğum yaptı”. Ama ortaya çıkan “çocuk” ucube mi ucube; elleri bir yanda kolları öbür yanda. Ve “çocuğun” sahibi, **“benim yapacağım bu kadar”** dedi sonunda.

“Peki, yaptığını söylediğin, sorunu çözdü mü?” gibi bilimsel soruların da bu noktada çok fazla anlamı olmayacaktır. Çünkü, çözmeyeceğini, direnişin canı talibi olan tecriti kaldırmadığını, tredmana son vermediğini daha başından Aysel Çelikel’in kendisi de **çok iyi biliyordu**. En az, uzmanlık alanı olan “devletler hukuku”nu bildiği kadar hem de.

Öyleyse TÜRKÇE OLARAK ne diyor Aysel Çelikel? **Ölürseniz ölün, bana nel**

Bu, hiçbir yana çekilemeyecek, “üzülüyorum”larla bertaraf edilemeyecek kadar açık olduğu kadar, Aysel Çelikel’in imajı, dün söyledikleri ve savundukları açısından da hazindir. Bu nedenle görevde olduğu süre içinde gerçekte ölen biz olmadık, 6 kadın direnişçi olmadı. Ölen “Aysel Çelikel” oldu!

Koltuğu Bırakınca Ne Diyecek?

“Benim yapacağım bu kadar” demek, **“devlet politikası... şu bu...”** demek, yukarıdaki çıplak gerçeği değiştirmiyor. Bugün bunu söyleyen Çelikel o koltuktan kalktıktan sonra, ben şunu yaptım, sorunu çöz-

mek için şu adımları attım, diyebilecek mi? Yok.

En fazla, “ben koltuğa oturduktan sonra şu kadar insan öldü, bu kadarı sakat kaldı”, diyebilir. Ölüm rakamlarını alt alta yazıp hesabını tutan “Prof” olabilir. “İcraatlarını” anlatmak için yaptığı basın toplantısında da söylediği, söyleyebildiği şeylere bakın, ölüm orucuna ilişkin ciddi hiçbir şey olmadığını görürsünüz.

Nitekim, bunu gören Derya Sazak, Milliyet’teki köşesinde kendi üslubuyla Çelikel’in Sami Türk’ten farklı olmasını umduğunu belirtip, sorunun çözülmesini isterken, Aysel Çelikel’in ona verdiği cevap da komiktir. Çelikel’in “yaptım” diye saydıkları, *“avukatların sütyeninin demiri... içme suyu sorunu...”*! Ölümle- rin yanında çok büyük işler, çook.

Bugün Kaçılrsa Da Yarın Mutlaka Cevaplanması Gereken Sorular

Aysel Çelikel’in, görevinin bitiminden sonra söyleyebileceği bir şey olmadığı gibi, bugün cevaplamaktan kaçtığı sorularla daha fazla karşı karşıya kalacaktır.

İşte birinci soru: Sorunun çözülmesini istiyorsan, “üzülüyorum” diyorsan **çözmenin önündeki engel neydi?**

Buna bağlı olarak: “Devlet politikası” diyorsan, koltuğa oturmadan önce bunu Sami Türk ve daha onlarca yetkili söylemişti; o zaman **bu görevi neden ve neyin karşılığında kabul ettin?**

Yok, ben çözeceğimi düşündüm, ama Susurluk devletiyle karşı karşıya kaldım diyorsan; **o zaman neden gerçekleri açıklayarak istifa etmedin?**

Evet bu sorulardan bugün kaçılabilir, ama nereye giderse gitsin peşini bırakmayacağı kesindir.

Solcu Devlete Nasıl Bakar?

Aysel Çelikel solcu bir aydın. Böyle biliniyor, üniversite kürsülerinde kendisi de dile getiriyordu. Adalet Bakanı olmazdan önce basına yansıyan yazılarından da, küçük burjuva solcusunun bilinen düşüncelerini görmek mümkündü.

Peki solcu devlete nasıl bakar? Küçük burjuva sol-

cusu için de olsa, devlet neyi ifade eder?

En genel tanımıyla devlet, “*egemen olan sınıfın çıkarlarını koruyan kurum*” ise, ve çıkarları korumak için ezilen sınıfları baskı altında tutuyorsa, yine hapis-haneler silahlı güçlerle birlikte bu baskı araçlarının başında geliyorsa, o zaman devletin ve “devlet politikası”nın solcu için anlamı ne?

Her söylediğine, belirlediği her politikaya mutlaka uyulması gereken bir kurum mu devlet? Yoksa burjuvazinin demagojisindeki gibi, “halkın, hepimizin devleti” deyip, uymamayı “vatan hainliği” mi saymak gerek? Bu soruların cevabı aslında çok açık ve bilindir.

Biz, “devlet ve sol” konusunu başka bir yazıya bırakarak, Aysel Çelikel’in kürsülerde söyledikleriyle soralım kendine;

“*Bir halk siyasi iktidarların politikalarına kayıtsız şartsız göz yumar, uyar ya da sesini çıkarmazsa, o halk olma özelliğini kaybeder, köleleşir, teba olur*” mahiyetinde kürsülerden ders veren ve Nazi Almanyasında bu nedenle Alman halkını eleştiren Çelikel’dir.

F tipleri için “devlet politikası” diyen Çelikel, “**teba olmayı**” mı kabul etti, yoksa bugünkü haliyle, yani tecritiyle, tretmanıya F tiplerini savunur hale geleerek, yine düne kadar bilinen “solcu aydın, ilerici Prof” kimliğini mi terketti?

Cevabı ne olursa olsun, karşımızda, şu ana kadar yaptıkları ve yapmadıklarıyla, **devletin koltuğunda devletleşiveren ya da koltuğa oturmadan önce devşirilen** bir Aysel Çelikel vardır, ki farketme de hangisinin belirleyici olduğu, yukarıdaki sorularla birlikte aydınlanacaktır.

Her “Prof” Aydın Değildir

Bu gerçek bir kez de Aysel Çelikel nezdinde ispatlanmış oldu. Demek ki, gazete köşelerinde, kağıt üzerinde, üniversite kürsülerinde, “demokrasi, insan hakları” diye ahkam kesen her kişi aydın değildir. Üç ayın sonunda, Çelikel’in “dünü”ne dair imajından eser kalmadı. Üç ay ve direniş yetti gerçekler için.

Küçük burjuva temelde de olsa, solculuk bu mudur? Olmadığı açık. Ama emperyalizmin ve oligarşinin istediği işte böyle bir solculuktur.

Burjuvazinin devletine sahip çıkan ve bu temelde de, “devlet politikası” diyerek faşist politikaları sahiplen, kapitalist ekonomiye karşı çıkmayan, en fazla şu bu sosyal haklar demekle yetinen bir solculuk. İşte bundan dolayı IMF’ciliği alenileşen CHP solcu diye

sunulmak isteniyor. Onu beğenmeyene de reformisti sunuluyor.

Aysel Çelikel de, birilerine “örnek” diye sunulacaktır kuşkusuz. Ama bu örneğin, “halkın bilim insanına, halktan yana aydına” dair olmayacağı açıktır. Ama bu ülkenin tarihinde, “ben YÖK düzeninde eğitim vermem” diyerek kürsülerini, mevkilerini YÖK’ün kafasına çarpan onurlu aydınlarımız, bilim insanlarımız da vardır.

İkinci Sami Türk Olarak Anılmak

Sami Türk, katliam yaptı, işkencelerden geçirdi, tecrit etti, ölümleri sessizlik içinde boğmak istedi ve her konuştuğunda tehdit etti.

Aysel Çelikel, evet bunları yapmadı. Peki ne yaptı Aysel Çelikel? Hiçbir şey yapmadı. Sessizlik içinde ölümleri izlemedi; Semra Başyigit şehit düştüğünde “*üzülüyorum*” dedi. Fatma Bilgin ölümsüzleşti o “*üzüldü*”, Birsan Hoşver aylarca hücrelerinde tek başına kalıyordu Çelikel “üzülürken” ve o da şehit düştüğünde “*üzüntü*” beyanlarına bir yenisi eklendi. Gülnihal Yılmaz, Fatma Tokay Köse şehit düştü, “*üzülmenin*” yanına tetkik hakimlerini de ekleyerek, “sorunları dinleme turu” yaptırdı. 2 senedir bilinmeyen bir sorun varmış gibi çıkılan bu turların yapıldığı günlerde Hamide Öztürk de şehit düştü ve Aysel Çelikel bu kez “üzülmekle” kalmayıp, Sami Türk’ten farkını koyduğu genelgesini yayınladı.

Eski genelgeyle tecriti ve tredmanı kaldırma anlamında elle tutulur hiçbir farkının olmadığı görüldü.

Sami Türk’ün katliam öncesindeki “demokrat... çözüm arayan, görüşmeler yapan, mütabakat isteyen, sıkıntılı, üzülen...” havasını hatırlatan Aysel Çelikel, bir “fark” daha koydu belkide; F tiplerine karşı çıkarları tehdit etmek yerine, görüştü, dinledi ve onlara da “*çok üzüldüğünü*” söyledi.

Ve Çelikel’in görevde kaldığı şu ana kadarki sürede 6 kadın tutsak şehit düştü. Çelikel’in “ikinci Sami Türk” olarak anılmaması için yeterli veri yok ama, anılması için var. Nüans farklılıklarını sürecin özgünlüğüne ve de dipsiz kuyuda olduğunu belki de hala özümseyemediği “imajı”na sayın!

*** Söylediklerimizin tersini ispatlamak için “**son bir çağrı**” yapmıyoruz. Çünkü, düzenlediği “icraat raporu” toplantısı ile, fiilen görevinin bittiğini, artık prosedür gereği orada oturduğunu açıklamış oldu.

Bir seçim dönemi olmasına
Hemen her konuda birşeyler
söylenmesine rağmen,
Hiçbir partinin
Susurluk'tan söz etmemesinin
tek bir nedeni var:

SUSURLUK SÜRÜYOR!

- ❖ Susurluk, sürekli ortada görünmüyor; ama sık sık kendini hatırlatıyor; ben yerimdeyim, yine kaybederim, yine katleiderim diyor!
- ❖ Susurluk artık hiçbir mahkemenin, hiçbir düzen partisinin gündeminde değil. Halk da unutsun istiyorlar!
- ❖ Susurluk, dökülen kandan, uyuşturucudan oluşan, mafyayla apoletlerin faşist katillerin içiçe geçtiği bir pislik yumağıdır.
- ❖ Hiçbir düzen partisi, göstermelik bile olsa, vaat bile olsa bu pisiği süpürmekten söz etmediğine göre, bu pislik nasıl süpürülecek; herkes cevabını vermek zorunda!

3 Kasım'da seçim var. Tarihin yarattığı tesadüflerden biri, 3 Kasım, aynı zamanda, Türkiye'de rejimin demokrasi olmadığını gösteren en çarpıcı olaylardan birinin yıldönümüdür.

3 Kasım 1996'da, bir kazayla açığa çıkan, ama ardından yaşanan gelişmeler içinde, kazanın ortaya koyduğundan çok daha fazlasının geniş kitlele-

re malolduğu Susurluk süreci, bugün artık adeta yaşanmamış gibi. Daha doğrusu, öyle kabul edilmesi isteniyor.

Herşey dosyalarda kaldı. Devletin hazırladığı, resmen oluşturduğu dosyalarda, raporlarda ad, yer, zaman, tarih belirtilerek geçen olaylar ve kişiler bile, hukukun biçimsel gereklerini yerine getirmek için bile olsa, soruşturulmadı, yargılanmadı.

O "devlet" denilen yapının nasıl örgütlendiğinin, nasıl "rutin dışı" işler yaptığının, nasıl cınayetler işlettirdiğinin, kaybettirdiğinin, bombaladığının, nasıl uyuşturucu ticareti yaptırdığının unutulması isteniyor.

Evet, her yaprağından halka karşı işlenen suçların, kendi içlerindeki pisliklerin, devleti koca bir çeteye çevirip, bir yandan halkın mücadelesini ezmek için, diğer yandan kendi ceplerini doldurmak için kullandıklarının belgelerinin aktığı o raporlar, çoktan sümen altı edilmiş durumda.

Ne bir hukukçu, ne bir düzen partisi, ne de düzenin başka bir kurumu, sözünü etmiyor artık onların.

Oligarşi, bu tavırlarıyla, Susurluk'u sahiplendiğini, sürdüreceğini ilan etmiş oldu.

**Pislik, divanın altına süpürüldü;
Susurluk'un kadroları da,
politikası da hükmünü sürdürüyor!**

Susurluk pisiği temizlendi mi? Teşhir oldukça, birileri onu divanın altına süpürdüler, ama o hala odanın içinde duruyor. O hala, düzenin kilit yerle-

rinde hükmünü icra etmeye devam ediyor.

Susurluk kadroları, tabii ki, Abdullah Çatlı'dan, Ayhan Çarkınlardan ve Mehmet Ağar'dan ibaret değildi. Adı çok fazla deşifre olanlar, kenara itildiler, ama bir kontrgerilla örgütlenmesi halinde örgütlenen ordu, polis, korucular, faşist çeteler, mafyacılar, hepsi, ama hepsi yerli yerinde.

Ama daha önemlisi, Susurluk organizasyonunun kaynağı olan politikalar hala yürürlükte. Bu politika, devrimci mücadeleyi yoketmek, halkı sindirmek için yer türlü yol ve yöntemi mübah görmenin ve tüm devlet kurumlarını bu amacın hizmetine sokmanın adıdır. Soygun ve katliamlık bu politikanın Siyam ikizleri gibi birbirine yapışık iki yanıdır. Ve her ikisi de sürmektedir. Tüm kurumlar "devlet politikası" diye kutsallaştırılan Susurluk politikalarının hizmetindedir.

Adli tıp raporlarıyla suçları belgelenmiş İşkenecileri, dünyanın gözleri önünde gerçekleştirilmiş katliamların faillerini, gözaltında katletmeyi sürdüren polis şeflerini koruyan Susurluk'tan başkası değildir.

Zaman zaman kaybetmelerin, infazların sürmesi, hapishanelerdeki gecekondular semtlerindeki katliamlar, Susurluk'un kendini hatırlatmasıdır. Silopi'de iki HADEP'linin kaybedilmesi, İstanbul Emniyeti'nde Yunus Güzel'in öldürülmesi, geçmişe göre sayısı "azalsa" da gerçekleştirilen onlarca infaz, Susurluk'un sürdüğünün hatırlatılması olarak görülmelidir. Düzen, bu yöntemlere her an yeniden ve yeniden başvurabileceğini unutturmak istiyor. "Yine yaparım ha!" diyor. "AB'ye uyum yasaları" diye kimse "çizmeyi aşmasın" diye tehdit ediyor.

Tehditin sahibi Susurluk devletidir.

Tehdit etmekle kalmıyor; yasaklıyor hapsediyor, işkence yapıyor, katlediyor. Susurluk Devleti, kimse karşı çıkmasın diye, IMF'nin bekçiliğini yapıyor.

3 Kasım 1996, Türkiye düzeninin gerçek yüzüdür; bu yüzden bakıldığında 3 Kasım 2002'nin Türkiye düzeninin demokrasilik oyunundan ibaret olduğu çok daha net gözükür.

Öyle bir ülke düşünün ki, kendi yasalarına bile uymayan, baştan aşağıya çeteleşmiş, kontrgerilla politikalarına göre kurumsallaşmış, düzen partilerine kontrgerilla politikalarını benimsetmiş, ama hala AB'ye uyum yasalarıyla, seçimlerle aldatmacayı sürdürüyor.

Bu kadar düzen partisinin birinin bile aklına Su-

surluk'un gelmemesi tesadüf veya unutkanlık olmaz elbette. Susurluk'un sözünü bile etmeyen partilerin iktidarlarının, soygunda ve zulümde, kontrgerilla politikalarında önceki dönemlerden geride kalmayacağına emin olabilirsiniz. Susurluk, düzen partilerinin iktidarı sürdükçe, sürecektir.

❖ Tarih böyle yazılıyor; gerçeklerin açığa çıkması zaman istiyor.

❖ ANAP'tan Genelkurmay'a, burjuva medyaya kadar kimler Susurluk'a karşıymış gibi görünmediler ki? 6 yıl sonraki tablo, Susurluk'a gerçekten karşı çıkanların sadece devrimciler olduğunu gösteriyor.

❖ Zaman sadece kimin Susurluk'a karşı, kimin Susurluk'tan yana olduğunu açığa çıkarmakla kalmadı. Susurluk'a kimin doğru bir tanım koyduğunu da gösterdi.

❖ Kimi onu bir kumarhaneciyi öldürenlerden, kimi "Çiller Ağar Bucak"tan ibaret göstermeye çalıştı. "Susurluk Devlettir" diyen, sadece devrimcilerdi. Ve zaman sadece bu tesbiti doğruladı.

Bu düzenin MİT'i, medyası, partileri,
"televole kültürü"nden şikayet edebilir mi?

Bu düzende başka türlü mü mümkün mü?

Derya Tuna adlı "şarkıcı"nın ayaklarından kurşunlanması olayı tüm burjuva gazeteleri, TV'leri işgal etmişken, Ertuğrul Özkök, Hürriyet'teki köşesinde, MİT'in "televole türü yayınlar" konusunda üst düzey gazete yöneticileriyle "yayınlanmamak kaydıyla" bir toplantı yaptığını ifşa etti. Özkök'ün ve sonraki günlerde başka yazarların aktardığına göre, MİT bu tür yayınların artık toplum için bir "tehlike" oluşturduğunu düşünüyormuş ve gazete, TV yöneticilerinden bu konuda önlem alınmasını istemiş.

Aynı günlerde bir çok gazetenin köşe yazılarında, televole programlarından, gazetelerdeki magazin haberciliğinin aldığı biçimden şikayet eden bir çok yazı yazıldı. İlginçtir, bu tür yazıların sahipleri içinde, gazetelerin yayın yönetmenleri, yöneticileri de vardı.

Hatırlanacağı gibi, daha önce de MİT müşteşarının "bu televoleler adamı komünist yapar" mealindeki sözleri yansımıştı basına.

Keza, en büyük medya patronu, Aydın Doğan da, kendisiyle yapılan bir röportajda bu tür yayınlardan hoşlanmadığını söylüyordu.

Bakin şu işe siz;

MİT şikayetçi, hükümetteki, muhalefetteki partiler şikayetçi, medya şikayetçi, sorsanız Genelkurmay da şikayetçidir...

Peki o zaman kim yapıyor bunları?

Bu "kültürü" kim soktu bu toplumun yaşamına? Kim destekledi, kim finanse etti, kim himaye etti, kim kışkırttı...

Televoleler de "faili meçhuller" gibi, ortada kaldı.

Ortada aynı rezalet sürüyor, kimse engel olmadığı gibi, kimse de sahip çıkmıyor...

"Büyük devlet"in televoleciler karşısındaki acizliği!

Bakin siz şu işe! Hükümet, MİT, medya, partiler, emniyet karşı ama bir şey yapamıyorlar. Hükümetler yıkıp hükümetler kuran, istediği olayı gündemleştirip

istediğini unutturan medyanın gücü televolelere yetmiyor!

Düzenin koskoca MİT'i, polisi, DGM'leri de güç yetiremiyor. "Basın özgürlüğü" mü, "ticaret özgürlüğü" mü engelliyor acaba onları? Devrimci basın yayın organlarının "ticaret özgürlüğü" onların basılmasına, kapatılmasına, her yazılarına, her radyo programlarına dava açılmasına engel olmuyor ama!

Bir gecede onlarca hapishaneyi yakıp yıkan, bir gecede milyonlarca insanı yüzde kırk fakirleştirmeye gücü yeten, bir kalemde, 50 bin, yüz bin işçiyi atabilen, 19

Aralık'tan sonra Ecevit'in dediği gibi, "kimse-nin bir daha karşı gelemeyeceğini anladığı" o "büyük devlet"in gücü, televolelere yetmiyor anlaşılan. Büyük devlet, ne kadar da kofmuş meğerse!

Yoksul halk karşısında "meydanı üç beş baldırı çıplağa mı bırakacağız" deyip, panzerlerini, coplarını, ceza yasalarını konuşturan düzen, sadece baldırları değil, tümüyle "çırılçıplak" fahişeler ve mafyacılar karşısında naçar kalmış!

Komik tabii. Kim inanır buna?

Düzenin, televoleleri, bu kültürün, yani aslında bu kültürsüzlüğün, ahlaksızlığın, namussuzluğun yayılmasından bir şikayeti yok. Bu kültürü yaratan da, yayan da MİT'i, polisi, medyası, hükümetleriyle kendileri zaten.

Yazdıkları, şikayetleri yalan, yaptıkları gerçektir

MİT, veya Hürriyet ve öteki burjuva medya, bu ahlaksızlıktan şikayetçi olabilirler mi? Böyle bir düzende başka türlü mümkün müydü? Sanki bu kültürü, bu yozlaşmayı başkaları mı pompaladı?

Devrimci olmayın, hayatınızı yaşayın diyen MİT ve

Hürriyet değil mi? Yıllarca gençlere, “özgür olun” adına her türlü ahlaksızlığı teşvik etmediniz mi? İşkence tezgahlarında veya gazete sayfalarında, ekranlarda, devrimci olacağınıza, halkınıza karşı sorumluluk duyacağınıza, hayatınızı yaşayın diyen siz değil misiniz? Hangi ülkede hangi rezillik varsa, onu moda diye, “trend” diye toplum yaşamına şırına eden siz değil misiniz?

Fuhuşu “magazin” diye, her türlü ucubeliği “sanat dünyası” diye pazarlayan siz değil miydiniz?

Şikayetleri de ikiye bölünmelerinin ifadesidir.

“Arka sayfa güzeline” seçme işini kimseye bırakmama övünen Ertuğrul Özkök mü şikayet edecek televizyonlardan? Hiç inandırıcı mı?

İyi ki “karşılar”; bir de olmasalardı?

Burjuva medyanın ikiye bölünüşünü, Derya Tuna’nın vurulması olayındaki yayından çıkarabiliriz. Köşe yazılarında magazin nasıl rezilleştirdiğine, nasıl habercilik adına rezaletlerin haberciliği yapıldığına dair vaazlar verirken, hemen yanıbaşlarında her türlü ahlaksızlığın gazetecilik, televizyonculuk adına yayını sürer; Yüzlerce örnek bulunabilir tabii ama, biz şimdilik Derya Tuna örneğiyle yetinelim.

Radikal’den Hakkı Devrim, istatistiğini çıkarmış:

Ülke seçim sürecindeyken, ülkemiz bir savaşın eşiğindeyken, açlar aşevlerinin önünde kuyruğa dizilirken, F tiplerinden ölüler çıkarken, türban yasakları sürerken, öğrenciler toplanırken, mahkemeler ceza yağdırırken, bir “şarkıcı” vuruluyor; onun haberi hepsinin önüne geçiyor; onun haberi hepsinden önemli! Derya Tuna haberi, TV’lerde “flaş haber”;

– Beş gazetede birinci sayfanın birinci haberi (Hürriyet, Milliyet, Posta, Takvim, Güneş).

– Dört gazetede başlık üstü haberi (Vatan, Sabah, Türkiye, Şok).

– Bir gazetede ikinci büyük haber (Zaman).

– Bir gazetede, bir’den anonslu bütün arka sayfa (Gözcü).

– Üç gazetenin ilk sayfasında (Akşam, Yeni Şafak,

Damga).

– Bir gazetede içeride tam sayfa (Star)

Ayrıca üç gazete iç sayfalarından birinin tamamını (Milliyet, Vatan, Sabah), biri yarım sayfasını (Hürriyet), biri de çeyrek sayfasını (Akşam) bu habere ayırmıştı. İki gazetede ise çok önemli (?) haberdan eser yoktu (Radikal ve Vakit).

Dincisi, muhafazakarı, liberali farketmiyor. hepsi televizyoncu.

MIT’in rahatsızlığındaki “gerçek” payı

MIT’in bu toplantıda medya yöneticilerinden istediklerinin niye gizli kalmasını istediği başlı başına bir muamma. Eğer istenen halkın yararına bir şeyse, niye gizli tutulur?

Gizli tuttular; çünkü o toplantı zaten televizyoncuların toplantısıydı; televizyon kültürünü en çok sahiplenip propagandasını yapanların toplantısıydı. Dertleri ise, halkın değerleri değil, halkın tepkileriydi.

Gerçekte MIT’in “rahatsızlığı”nın tümüyle göstermelik olmadığı da açıktır. Öyle bir yozlaşma yarattılar, sınıf atlama duygularını, burjuva özentilerini o kadar çok kıskırttılar ki, artık geldiği noktada, bu düzenin sahiplerini de vurmaya başladı.

Mesela, oligarşinin denetiminin de dışında, yüzlerce küçük mafyacıklar, çeteler oluşuyor; hayalleri tehditle, şantajla, soygunla, gaspla nereden ne biçimde olursa olsun biraz para elde edip, TV’lerde gördükleri gibi yaşamak!

Açlık, yoksulluk ve bu tip özentiler yanyana geldiğinde, farklı bir sonuç çıkması da beklenemez zaten.

Yozlaşma böyle bir şeydir işte; iki ucu keskin bıçaktır. Gün gelir, sahiplerini de keser. MIT, yozlaşmaya, ahlaksızlığa, fuhuşa karşı değildir; o yozlaşmanın halkı örgütsüz halde tutacak, devrimcilikten uzak tutacak kadar bir seviyede tutulmasını istiyor sadece. Fazlası düzene zarar!

MIT’in isteği, işte bu “fazla”nın törpülenmesinden ibarettir. O kültür yayılsın, o ahlaksızlık, namussuzluk yayılsın, genç kızlar, delikanlılar fuhuşa, mafyacılığa sürüklensin, ama burjuvazinin ve asalakların yaşamı, geniş kitlelerin “tepkisini” çekecek şekillerde verilmesin.

KİTLEDEN KAÇIŞ!

- ✓ SAVAŞA KARŞI, Halkın muhalefeti mi?
Sivil toplum muhalefeti mi?
- ✓ EMPERYALİZMİ ve oligarşiyi durdurmak için mi?
- Günü kurtarmak, “dostlar muhalefette görsün” dedirtmek için mi?
- ✓ Emperyalist faşist saldırganlık karşı-sında kaygılar mı ağır basacak?
Sorumluluklar mı?

ABD'nin Irak'a saldırı hazırlığına karşı, geçtiğimiz hafta, Ankara'da bir miting, çeşitli şehirlerde de “basın açıklamaları” yapıldı. Gösterilen hiç bir tepki boşuna değildir, bu anlamda hepsi, bir doğruluk ve olumluluk taşır. Hiçbir ses çıkmamasındansa, birşeyler yapılması iyidir, diye de bakılabilir. Ama emperyalizmle halklar arasındaki savaşın ciddiyeti ve sorumluluğu açısından bakıldığında, yapılanla yetinmenin de kabul edilemeyeceği, yapılanların neden öyle yapıldığı ve neden başka türlü yapılmadığının sorulması gerektiği açıktır.

Çünkü yapılanlar, her renkten tüm sola bu soruyu sorduracak haldedir. Ankara'daki mitinge 1000-1500 kişi katıldı. Savaş karşı potansiyel de, örgütlü güç de bu kadar değil... Yüzde 86'sı ABD saldırısına karşı çıkan bir halk ve savaşa karşı bir mitingte bu kadar kişi. Hadi diyelim, çeşitli kesimlerin seçim çalışmaları daha geniş katılıma engel oldu. Ama seçim dönemi öncesinde yapılan çeşitli eylemlerin, mitinglerin de bunlardan fazla farkı yoktur.

Buyurun, bir başka büyük şehrimizde, İzmir'de, onlarca sendika dernek adına, savaşa karşı “basın açıklaması” yapılıyor; açıklamanın altındaki imza başına bir, bilemediniz üç kişi düşüyor.

Neden böyle oluyor? Kitle mi gelmiyor? Hayır, en azından mevcut durumda gelebilecek kitle potansiyelinin bundan çok daha fazla olduğu kesindir. Böyle oluyor çünkü; daha farklı olması için

bir çaba, daha farklı olmasına yönelik bir perspektif de yok.

Günübirlik, göstermelik, birilerinden kaçırıncasına yapılan işlemlerle, halkın birleşik gücünü ortaya çıkarmayı değil; kaygıları hepsini ağır basan adımlarla, nereye varılacak? Böyle yüzlerce, binlerce “basın açıklaması” yapılabilir; ama Amerikan imparatorluğuna karşı muhalefet gelişmez.

Bırakın, vazgeçin olmazsa o basın açıklamasından. Ama tabii onlardan vazgeçip, ya da onları esas almaktan vazgeçip hangi konuda olursa olsun, kitleleri harekete geçirmeyi esas almak için, “**sivil toplumcu muhalefet anlayışı**”ndan vazgeçmek gerek. Bundan, ne emperyalizme karşı, ne oligarşiyi karşı, haklar ve özgürlükler mücadelesinde bir sonuç alınmaz.

*

Eğri oturup doğru konuşalım; “muhalefet”in bu tür **temsili** açıklamalara indirgenmesi, ne “*kitlenin gelmemesi*” nedeniyle, ne de bunların “*aceleye gelmesi*” sonucudur. Bu bir **tarzdır, anlayıştır**. Ve bu tarzın, anlayışın kaynağında da, küçük-burjuva solcularının statükolarının bozulmaması, daha açık söyleyelim, düzenin şiddetinden korkuları vardır.

Doğru; polis zaman zaman bu tür “temsili” basın açıklamalarına da müdahale ediyor, fakat kitle eylemi karşısında bunları tercih ettiği de açıktır. Kitle eylemlerine karşı çok daha saldırganlardır.

Ve böyle olduğu içindir ki, o anlı şanlı büyük, ağırlığı olan DKÖ temsilcilerinin de bir kitle eylemi içinde saldırıya maruz kalma, copların altında kravatlarının yana kayması ihtimali hatta daha kötüsü, polis tarafından “misafir” edilmeleri ihtimali vardır.

Bu ihtimali göze alamayanların Amerikan saldırganlığına karşı çıkmaları ne kadar kaale alınabilir? Bu ihtimali göze alamayanların “Amerikan saldırganlığı” dedikleri şeyin ciddiyeti, yolaçabileceği yıkımlar karşısında da ne kadar duyarlı oldukları tartışmalıdır. Orada yüzbinler katledilecek, bir ülke yakılıp yıkılacak, o burada, bunu engelleyecek bir hareket için, bir cop yemeyi göze alamıyor!

Biz burada yine de niyetleri tartışma konusu yapmıyoruz; bütün bu sol kesimlerin şu veya bu biçimde halkın mücadelesini geliştirmek istediğini varsayıyoruz. Ve bundan hareketle diyoruz ki, eğer her alanda, her konuda, haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirmek istiyorsak, Kaygıları, kaygılarla birlikte bu tarz ve anlayışı değiştirmek durumundayız. Şu veya bu ad altında, **haklar ve özgürlükler cephesini** yaratmayı ve kitle hareketini geliştirmeyi hedefleyen bir anlayışla örgütleliyiz her eylemimizi. Örgütlü güçlerin birliği ve bu güçleri bir çekim merkezi haline getirip örgütsüz kitleleri mücadele içine çekmeyi böyle başarabiliriz.

19 Aralık geçti...
97 şehit verildi...
Direniş 3. yılına girdi

ÖDP hala “koğuş”ta

28/29 Eylül’de Zübeyde Hanım Kültür Merkezi’nde TAYAD’lı Aileler tarafından düzenlenen “**Hapishanelerde Yaşam ve Sağlık Koşulları Kurultayı**”na sunulan tebliğlerden biri de ÖDP’ninkiydi. Özet haliyle dergimizde de yayınlanan tebliğdeki yaklaşım, 2 yıldır söyleyegeldiğimiz, direnişin karşısına dikilen ikinci barikatı gösteriyordu. Birinciler zaten açtıkları ve tam karşımızda duruyordu. Emperyalizmin ve faşizmin devrimci düşüncelerimizi yoketmek için bildikleri tüm yöntemleri uyguladıkları sır değildi.

Asıl olarak kitlelerin kafasını bulandıran, ucube teorilere kaynaklık eden de birinciler değildi. Kimi kesimlerce “onları da direnişin destek gücü yapmak” adına görülmek istenmeyen, görülse de görmezden gelinen barikatlardı.

Önce ÖDP tebliğinden aktaralım;

“Gerek Türk Tabipler Birliği’nin çeşitli çalışmalarında gerekse Türkiye’deki insan hakları kuruluşlarının raporlarında ortaya konmuş olan talepler ve cezaevi düzeni yeterli veriler sunuyordu. Ve ÖDP bunları sahiplendi. Örneğin ÖDP hücre tipine karşı bugünkü işleyişi ile bir çok sakıncayı içinde barındıran bir koğuş sistemini savunmadı. Olması gereken evrensel deneylerde ve bilimsel araştırmalarda insanların sosyalleşmelerini engellemeyecek şekilde bir arada bulunmalarını ve yaşamalarını sağlayacak bir sistemdi.”

AB’cilikle Bütünleşen Reformist Barikat

Direnişin öncesinde ve belli bir döneminde yaşanan, “oda mı koğuş mu” tartışmaları hatırlanacaktır. “Oda” ile, “sosyal alanlar” ile savunulan, özünde Avrupaydı, Avrupacılıktı. Yani; örgütlülük yokedilecek, devrimci düşünceler “ıslah” edilecekti. “Bırakın” çağrıları da böyle olgunlaştırıldı.

Biz, ısrarla “koğuş” dedik. Çünkü bu tartışmada “koğuş”ta ifadesini bulan, örgütlülüktü, tecrit politikasına karşı devrimcilerin düşünceleriyle yaşamasını savunmaktı. Bu noktada, ÖDP tebliğindeki “savunulmayan” koğuş sisteminin sağlıklı olup olmaması, kalabalıklığı vb. yani F tipi saldırının kapsamı, hedefledikleri ve dünya çapındaki emperyalist politikanın parçası olması yanında sözü bile edilemezdi. Sağlıksızsa, buna çözüm talep edilirdi. Kalabalıkla, buna çözüm bulunurdu.

“Koğuşu savunmayanlar” da, bizim neden “koğuş” dediğimiz gerçeğini bilerek savunmadılar. Re-

formizm, Türkiye’de devrimci solun “ıslahından” kendisine “alan” açılacağını umuyor, bu arada “AB’ye adaylık” sürecinde direniş sivil toplumculuk oyununda kullanmak istiyordu.

Olmadı. İzin vermedik.

Önümüze dikilmek istenen bu barikatı yıkmak için de mücadele ettik. Ölümlerimizle, açıklama, bildiri ve yayınlarımızla ideolojik, kültürel, siyasi mücadele verdik barikatı kaldırmak için.

Emperyalizm, faşizm saldırıyorsa sosyalistin, devrimcinin görevi nedir?

Soru, aslında “böyle bir soru mu olur” dedirtecek düzeydedir. Her devrimci, her sosyalist, hatta namuslu her demokrat, “*elbette saldırıya uğrayanın yanında yer almaktır*” diyecektir.

“Koğuşları savunmama” adına yapılan ise, bunun tam da **tersinin** pratiği idi.

“Koca” parti, kendi politikası yok, başkalarının sunduğu “projeleri” kabul ediyor. Koğuş meselesinde “evrensel deneyler”den söz ediyor. Hangi deneyler? Koğuşun karşısındaki alternatif hücre, oda; bunlara ilişkin deneyler, sadece işkence ve zorla düşünce değişikliği üzerine kurulu. Koğuşu savunmaya gerekçe bulmak için boş sözler söylüyor ÖDP.

Tutalım ki, koğuşlar söylenenden daha da sağlıksız olsun, tıksız tıksız da dolu olsun; eğer düşman bunu kullanıyor ve tecriti, devrimci düşüncelerin yokedilmesine yönelik saldırısını bununla gerekçelendirmek istiyorsa, devrimciyim diyene düşen görev, bunun karşısına dikilmektir.

“Koğuşsa koğuş” demektir. Devrimci düşüncenin yokedilmek istenmesinin karşısında kurulan barikatları güçlendirmektir. Bir de “sol”dan barikat kurmak hiç değildir.

Devrimci, safını, politik tavrını oligarşinin ve emperyalizmin geliştirdiği demagogiler üzerinden belirlemez. Tereddütsüz, tartışmasız zulmün karşısında yerini alır. Bu kafa yapısı sadece “oda-koğuş” meselesinde değil, direnişe dair bir çok tartışmada karşımıza çıktı. Devrimciler faşizmin katliam saldırısını büyük bir fedakarlıkla bedenlerini tutuşturarak durdurmak istediğinde, zulme feda ile cevap verdiğinde; bu kesimlerin tartıştığı zulmün boyutu değil, feda eylemleri oldu. “Solun kültürü” dersleri vermeye kalkıştı. Burada devrimcilik, sosyalistlik adına bir tavır yoktur.

Emperyalist dünyadan bir itiraf:

Yoksulluğu Azaltma Propagandası Yapan Da Biziz, Yoksullaştıran da!..

(Belçika Başbakanı)

Belçika Başbakanı Guy Verhofstadt'ın, 26 kasımda Belçika'nın Leuven kentinde toplanacak olan İkinci Uluslararası Küreselleşme Konferansında tartışılmak üzere yazdığı bir "açık mektup" 17 ekim 2002 tarihli Milliyet'te yayınlandı.

***Sınıf çatışmalarını nasıl önleyebileceğimiz,
kuşkusuz yüzyılın en can alıcı sorusuydu.***

"Dünyanın en yoksul ve en zengin insanları arasındaki şiddetli sınıf çatışmalarını nasıl önleyebileceğimiz, kuşkusuz yüzyılın en can alıcı sorusuydu" diye başlıyor Belçika Başbakanı ve bilinen gerçeği emperyalistlerin cephesinden de yineleyerek devam ediyor; "her gün açlık ve hastalıklarla mücadele ederek hayatta kalmaya çalışan iki milyar insan ve tek derterli gözde pembe dizilerinin ikinci bölümünü kaçırmamak olan diğer yarım milyar. İki grup arasındaki gelir farkı ortalama 30:1'dir. Sorun, bu farkın azalmak bir yana gittikçe artmasından kaynaklanmaktadır."

Buraya kadar söylenenlere, irileri kadar olmasa da emperyalist bir ülkenin başbakanı tarafından

dile getirilmesi yanıyla "itiraf" denilebilir. Ancak başbakanın açmazı da bundan sonra başlıyor. Çözümü nedir diye devam ediyorsunuz yazıyı okumaya. Karşınıza çıkan yine "serbest piyasa ve serbest ticaret anlamına gelen küreselleşme" adresini görüyorsunuz.

Kapitalizm bir yandan büyük yoksullukları yaratırken, öte yandan yarattığı yoksulluğun ve beraberinde geliştirdiği zulüm politikalarının kendini vuran bir silaha dönüştüğünü de görüyor. İşte bu açmazın, "yardım programları", "yoksulluğu azaltma programları" gibi, dünya halklarını dilencileştirerek uyutma yöntemleriyle aşılımaya çalışılması da çare olmak bir yana açmazı büyütüyor. Belçika başbakanının yazısında, gördüğü, ama içinden çıkamadığı ve/veya çıkmak istemediği açmaz da burada. Sanki yazısının başında sözünü ettiği "şiddetli sınıf çatışmaları" yokmuş gibi, hatta sınıflar yokmuş gibi, "kalkınmayla" yoksulluğun yokedeceği hayalleri gerçekçi olmanın ötesinde sahtedir. "Kalkınma" evet, bir ülkenin gelişmesi demektir. Dünya düzeyinde her alanda "kalkınma" daha çok ekmek, daha çok refah demektir. Ama olan bu mudur peki?

Teknolojideki, sanayideki bunca gelişmişliğe rağmen iki milyar aç ve bir o kadar da yoksulluk sınırında yaşayan insan nereden çıkıyor? Demek ki, sorun "kalkınma" ile, "daha çok çaba" ile çözülebilecek bir sorun değil. Sorun yönetenin kim olduğunda, tek tek ülkelerde ve dünya genelinde iktidar gücünün hangi sınıfın elinde olduğundadır.

Nitekim, Belçika başbakanı başka itiraflarında, "kalkınmaya", en azından aç kalmamak için üretmeye çalışan ülke halklarını nasıl kendi elleriyle açlığa mahkum ettiklerini de kendisi anlatıyor.

***Biz Avrupalılar yoksulluğun devam
etmesine yol açan adımlar atıyoruz...***

"Gelişmekte olan ülkelerde nüfusun yüzde 70'e yakını geçimini tarımdan sağlamaktadır. Zengin Kuzey'de bu rakam nadiren yüzde 5'in üstüne çıkmaktadır. Milyarlarca insanın hayatta kalması tarı-

"Dilenci olun" diyenlerin küresel yağmalama örneği -Kongo Nasıl Yağmalandı?-

BM'nin hazırladığı bir rapor Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nin **Amerikan ve Avrupalı 85 tekel** tarafından nasıl yağmalandığını açıkça ortaya koydu. Ayrıca bu 85 tekele ek olarak çoğunluğu Afrika kökenli veya Belçikalı 25 şirket ve 54 kişi de yağmalamadan doğrudan sorumlu.

Zengin maden yataklarıyla bilinen Kon-

go'da tekeller suç şebekeleri, subaylar, yöneticilerle işbirliği yaparak, rüşvet, hırsızlık, zimmet, az değer biçme gibi onlarca yöntemle paha biçilmez altın, elmas, kobalt ve bakır madenleri tekellerin eline geçti. Geriye yoksulluk ve açlık çeken Kongo halkı kaldı!

Bizdeki yağmanın nasıl yapıldığı ne zaman raporlaşacak acaba?!

ma bağlı olmasına karşın OECD ülkeleri hala tarım ürünlerine ortalama yüzde 40 civarında ithalat vergisi uygulamaktadır... Dahası var. Zamanında Avrupa'nın kendi gıda eksikliğini kapatmasına yardımcı olan subvansiyonlar, bugün kalkınmakta olan ülkelerde çiftçileri topraklarını terketmeye zorlamaktadır... Avrupa'da üretilen şekerin maliyeti, Güney Afrika'da üretilen şekerin neredeyse iki katıdır. Diğer yandan bu ülkede üretilen şekerin dışarıya ihraç edilmesine neden olan da Avrupa şekeridir... Avrupalı balıkçılar o derece büyük destek görüyorlar ki, kendi modern filolarını kurabiliyor ve gidip, Afrika sahillerinde zaten gittikçe azalan balık yataklarını kurutabiliyorlar...

Biz Avrupalılar bir yandan yoksullukla mücadele ederken, diğer yandan yoksulluğun ortadan kaldırılması çabalarına köstek oluyoruz. Bir yandan yoksulluğu ortadan kaldırmaya çalışırken diğer yandan devam etmesine yol açan adımlar atıyoruz...

Uzunca yaptığımız alıntının eksiği var fazlası yok. Ancak bağladığı nokta yine aynı küreselleşme adıyla boyanıp pazarlanan kapitalizm.

Hayır, Bay Verhofstadt; Dilenci olmayacağız

Yazıya aldığımız alıntılardan daha fazlası ve sözde “çözüm” önerileri mevcut Belçika başbakanının açık mektubunda. Ama ne, “tekstil kotalarının kaldırılması”, ne “Afrikaya daha çok yardım”, ne de kapitalist ekonominin zincirlerini parçalamak bir yana daha da güçlendiren başka “önlemler” yoksulluk, açlık sorunlarını çözemez.

Hayır Bay Verhofstadt;

Çözüm bunlar değil, çare kapitalist sistemin içinde, “limuzinlere harcamama şartıyla” dediğiniz “hakim elit tabaka”nın ekonomik-siyasi düzeninin sürmesinde değildir.

Benzer “çözümleri”, dünyanın en zengin Amerikalısı Bill Gates’den de dinledik, ama o hala dünyanın en zengin Amerikalısı!

Türkiye’de, Belçika tekelleriyle ortaklığından da bildiğiniz Sakıp Sabancı’dan da dinliyoruz ve hala o Türkiye’nin en zenginlerinden biri ve işçilerini kapı önüne koymakla, asgari ücrete köle gibi çalıştırmakla anılıyor.

Ne Türkiye halkı, ne de başka halklar köleliğe mahkum edilerek, dilencilığa alıştırılarak yaşama zorlanamaz ve bunu başaramazsınız. Adaletsizliğin olduğu yerde isyan kaçınılmazdır. Gösterme-

lik adalet isyanı ancak geciktirir, önleyemez.

Yoksulların çağrısı açık ve nettir;

Açlığa son verin, zulme son verin, herkese ekme ve adalet istiyoruz!

Bunun yolu işgalciliğin her türlüsüne son vermektir, halkların iradesine yoketmeye çalışmaktan, ülkelerin bağımsızlıklarını “globalizm, küreselleşme” demagogileri altında yoketmemekten geçiyor. Kısaca halklar; “topraklarımızdan ellerinizi çekin, yeter” diyor.

Evet, gerçek belirtildiği gibi; küreselleşme yalanlarıyla en büyük sorununuz olan şiddetli sınıf çatışmalarını önlemek istediniz. Ama küreselleşme diye diye geçen yaklaşık 10 yıldan fazla bir süre, tam tersi bir sonuç bugün hem emperyalist cephenin hem de halkların gözü önündedir. Sömürü oldukça, sınıflar oldukça, yani tek tek ülkelerden yayılarak bütün dünyada komünist toplum inşa edilmedikçe de bu çatışmaları önleyebilmeniz mümkün değildir. Bu çatışmalar karşınıza 11 eylülde çıkar, Filistin’de çıkar, Türkiye’nin F tiplerinde çıkar, Cenova’da çıkar, onlarca biçimde tezahür edebilir ama özü değişmez.

“Adaletiniz” Filistin’e Neden Uğramaz?

Afrika kıtasının bilmem hangi kıyısındaki bir ülke değil, Ortadoğu’nun orta yerinde yaşıyor vahşet ve açlıkla teslim alma politikaları. Uygulayan belli, uygulama belli.

İsrail terörünü anlatmayacağız. Bu biliniyor. Filistin halkı da buna karşı büyük bir iradeyle direniyor. Hem de her yol ve yöntemle. Geçen hafta yapılan bir “şehitlik eylemi” sonucu 16 İsraili’nin katilinin İsrail’in terör politikası ve Amerika olduğunu da anlatmayacağız. Eylemin ardından Filistin kentlerinin yine yeniden işgalini, evlerin tank atışlarıyla dövülmesini de yazmayacağız. Ya da bu teröre karşı Filistin halkının bütün dünyaya çılgık çılgık seslendiğini, Gazze’deki gibi 25 bininin sokaklara döküldüğünü de anlatmayacağız.

Zulüm açlıkla atbaşı gidiyor, açlık ve hatta susuzluk bir halkı teslim almanın aracı haline getiriliyor. Filistin köylerinden sökülen zeytin ağaçları, tarım alanlarını kurutmak için su kanallarının İsrail tarafından kesilmesi, daha bu hafta yaşandı. İsrail terörünü seyreden “küreselleşme” Avrupa, Filistin’in açlığını da aynı sessizlikle seyrediyor. Yoksa onlar “**ıslah edilmesi gereken**” yoksullardan mı?!

“Ey Koca Türk”ün İpini Kim Çekti?

Amerika’da bir toplandı. Zil zurna sarhoş olduğu sesinin tonuna yansıyan bir adam şiir okuyor: **“Ey Türk; Koca Türk... Uzakları yakın eden koca Türk...”** diye böğürmeler sürüp gidiyor.

Ankara DGM eski Başsavcısı **Nuh Mete Yüksel**’den sözettiğimiz anlaşılmıştır. İşkencecilerin hamisi, kompoların ustası, devrimcilerin işkencelerini siyasi şubelerde bizzat gözetleyen, provokasyonlarıyla, hukuksuzluğu “hukuk” diye ortalıkta dolanmasıyla bilinen Nuh Mete Yüksel, hakkında Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu tarafından verilen “kına-ma” kararının ardından DGM başsavcılığından ayrıldı.

Şimdi “Koca Türk” sıradan bir savcı olarak Ankara adliyesinde! Gerekçe hatırlanacaktır. Bir kadınla ahlaksız ilişkisinin 5 kamera tarafından kaydedilerek basına yansıtılması.

Susurluk devletinin en has savcısının pisliklerinin çarşaf çarşaf basında yer almasıyla birlikte Nuh Mete Yüksel ile ilgili her türlü haber yasaklandı. Gerekçe, **“terörle mücadelede görev almış olan yetkilinin hedef gösterilmesi.”**

Evet, “terör” diyerek devrimcilere karşı mücadele eden işte bunlar. İşte bu ahlaksızların düzeni bizi yoketmek için her türlü hukuksuzluğa, katliama, işkenceye başvuruyor. Ama, “etme bulma dünyası” demiyoruz. Sorulmayı soruyoruz;

Ahlaksızlık belgeli, kanıtlı; bu tamam.

Peki bu **komployu kim kurdu?** 5 kamera kendiliğinden yerleşmediğine göre, kim çekti ipi? Sorumuzdan “şu yaptı” cevabının bizi ilgilendirdiği çıkmaz. Soru, bu düzenin nasıl ayakta durduğunu, Osmanlı’nın saray oyunlarının, entrikaların hiçbir zaman eksilmediğinin ve **kullanılıp atılmanın zavallı bir örneğini** daha netleştirecektir sadece.

Nuh Mete Yüksel, karar için **“bunları haketmedim”** demiş. Neden? Kendini vazgeçilmez mi görüyordun yoksa? Oligarşi kimleri paçavraya çevirene kadar kullanıp harcamadı ki.

Kişisel bir meselede Nuh Mete’yi harcayan oligarşi, bugüne kadar binlerce infaz, işkence olayında aynı Nuh Mete’nin arkasındaydı. Ve bunların hiçbirinde Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu ya da başka bir kurumu tarafından cezalandırılmadı, sürgün edilmedi. Şimdilik, hukuksuzluğu bütün kabaliğiyle uygulayan Nuh Mete’lere ihtiyaç yok; tasfiye bundan, 5 kamera-lı kompounun sorulmayan soruları bundan.

Gençlik Örgütleniyor “İSPARTA GENÇLİK DERNEĞİ” KURULDU

İsparta’da üniversite öğrencileri, kurdukları dernekle, gençliğin akademik, demokratik mücadelesini örgütlü olarak sürdürme kararlılığını ortaya koydu. Ancak, derneğin kurucuları faaliyet alanını sadece üniversite gençliğiyle sınırlamıyor, başta yüksek öğrenim gençliği olmak üzere tüm gençliğin sorunlarına ilgilenmeyi önüne hedef olarak koyuyor.

“Biz bu ülkenin gençleri olarak mücadele için yeni bir örgütlenme başlattık” diyen ve 16 Ekim’de yaptıkları başvuru ile resmi olarak kuruluşunu tamamlayan **İsparta Gençlik Derneği**, gençliğin ve özellikle de Anadolu kentlerinde her türlü olanaktan yoksun bırakılmış gençliğin sorunlarının çözümüne katkıda bulunmanın yanı sıra, kültürel olarak gelişimini de hedefliyor.

Derneğin kuruluş çalışmalarını duyurmak için başvuru öncesinde, 12 Ekim günü yaklaşık 70 kişinin katıldığı bir piknik de düzenleyen gençlik, burada, gençliğin sorunlarını, neden böyle bir derneğe ihtiyaç duyulduğunu, örgütlenmenin önemini ve yoz kültürün karşısına halkın değerleriyle donanmış kültürün nasıl gençliğe maledileceği konuları tartışıldı.

Hak Arama Mücadelesinin Aracısı Olacağız

İsparta Gençlik Derneği’nin kuruluşuna ilişkin, kurucu üyelerden Sibel ŞİMŞEK ile görüştük. Şimşek, derneğin kuruluş amacını, ne gibi faaliyetlerin programlarında yer aldığını şöyle dile getirdi:

- İsparta’da gençlerin gerek kültürel gerek sanatsal anlamda, gerekse de karşılaşabilecekleri sorunlara karşı hak arama anlamında çok büyük boşluklar var. Derneği kurmamızdaki amaç, bu boşlukların giderilmesi ve olumsuz yöndeki her türlü etkene karşı alternatif olabilmek. Derneğimiz gençliğin hak arama mücadelesinin aracı olmayı hedefliyor.

Derneğimizin kuruluşunda engellemelerle, zorluklarla karşılaştık, ancak her şeye rağmen gençliğin meşru örgütlü gücü olma düşüncemizden vazgeçmedik.

Öncelikle bağlama, satranç, halkoyunu, tiyatro gibi kurslarla kültürel etkinlikler başlatmayı düşünüyoruz. Bunun yanı sıra gençleri düşünce özgürlüğü, örgütlü hak arama mücadelesi ve yoz kültürün boyutları hakkında bilinçlendirmeyi amaçlıyoruz.

BİLDİRİ DAĞITAN ÖĞRENCİYE SINIRDIŞI

Antalya Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi 3. sınıf öğrencisi Kıbrıs vatandaşı **Ekrem Musalar**, Haklar ve Özgürlükler Platformunun yasal olarak çıkan 1 Mayıs’a çağrı özel sayısını dağıttığı için o günlerde gözetilmesine daha sonra serbest bırakılmıştı.

16 Ekim sabahı okula giderken siyasi şube polisleri tarafından dört araçla yolu kesilerek gözaltına alınan Ekrem Musalar, Yabancılar Şubesine götürüldü ve Türkiye’deki oturma izni iptal edilerek sınır dışı edildi.

Antalya Gençlik Derneği yaptığı açıklamada, **“yasal bir bildiriyle halkı 1 Mayıs mitingine çağırmanın cezası mıdır sınır dışı edilmek?”** diye sordular ve kararı protesto ettiler.

DANİMARKA BAŞKONSOLOSLUĞU'NA VERİLEN DİLEKÇELERLE "TECRİTE HAYIR" DENDİ

Haftalardır Avrupa Birliği'ne verilen dilekçelerle "Tecrite Hayır" diyen tutsak yakınları ve kimi demokratik kitle örgütleri (TAYAD, TUYAB, SDP İstanbul İl örgütü, EMEP ve Tüm Bel-Sen Genel Merkezi) bu kez de dilekçelerini Danimarka Başkonsolosluğu'na verdiler.

İstanbul Bebek Parkı'nda toplanan yaklaşık 60 kişi buradan birlikte Danimarka Başkonsolosluğu'na gittiler. Başkonsolosluğun bulunduğu Meygede Sokağı'na giriş, polislerin sokak girişinde yaptığı yığınakla engellenmişti. Eyleme basın da yoğun ilgi gösterdiği gözlemlendi. TAYAD, TUYAB ve SDP İstanbul İl Örgütü'nden birer temsilci önce Başkonsolosluğa giderek dilekçe vermek için geldiklerini iletiler. Daha sonra sokak girişine geri dönen kurum temsilcileri dilekçeleri toplayarak tekrar Başkonsolosluğa gittiler. Üzerinde son ölüm orucu şehidi Hamide Öztürk'ün resminin de olduğu "Tecrite Hayır" dilekçeleri, Danimarka Başkonsolosluğu'na iletildi. Dilekçeleri götürülen temsilciler sokak başında bekleyenler tarafından kırmızı mendillerle uğurlandı. Mendillerle karşılandı. Dilekçelerin bırakılmasından sonra bekleyenlere ve basına bir

açıklama yapıldı. Açıklamada Danimarka'nın bir AB üyesi olduğu, AB üyesi ülkelerin de ülkemizde yaşanan tecrit koşullarından sorumlu oldukları, bugüne kadar pek çok eylem yapıldığını, bundan sonra da tecrit kalkana kadar eylemlerine devam edeceklerini, haftaya başka bir AB üyesi ülkenin konsolosluğuna dilekçe vereceklerini açıkladılar. Açıklamanın ardından eylem alkışlarla sona erdi.

YUNUS GÜZEL KATLEDİLİŞİNİN BİRİNCİ YILINDA ANILDI

23 Ekim 2001'de İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde işkenceyle katledilen Yunus Güzel toprağa verildiği 25 Ekim günü mezarı başında anıldı.

Saat:12.00'de başlayan anmaya Yunus Güzel'in ailesi, akrabaları ve yoldaşları katıldı. Mezara varmadan dolmuşlardan inen kitle "İNSANLIK ONURU İŞKENCEYİ YENECEK" imzalı çelenkle birlikte yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında "YUNUS GÜZEL ÖLÜMSÜZDÜR, KAHRAMANLAR ÖLMEZ HALK YENİLMEZ, YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMLİ" sloganları atıldı. Mezar başında yapılan bir dakikalık saygı duruşundan sonra geleneklere göre Kur'an okundu. Ardından Yunus'un neden katledildiğini anlatan kısa bir konuşma yapıldı. Ve en sonda; "Yunus'un yoldaşları bugün hala direniyorlar, direnerek ideallerini yaşıyorlar. Ölüm oruçlarında sürdürüyorlar geleneği" şeklinde konuşma

bitirildi. Bize ölüm yok, Haklıyız Kazanacağız, Bir Mevsim parçalarının söylendiği anmaya yaklaşık 50 kişi katıldı. Anma yine atılan sloganlarla bitirildi.

Grup Yorum 13 yıl sonra Mersin halkıyla kucaklaştı

17 Ekim 2002'de Grup Yorum, yasaklı yıllardan sonraki ilk Mersin konserinde Edip Buran Kapalı Spor salonunda yaklaşık 5000 kişiye seslendi. Mersin halkı tarafından ilgiyle ve coşkuyla karşılandı.

Halk;13 yılın sabırsızlığı ve özlemiyle konser başlamadan saatler önce salonun önünde heyecanla beklemeye başladı.

Yorum sahneye çıktığında "Türküler Susmaz Halaylar Sürer" sloganıyla karşılandı. Türküler arasında sık sık sloganlar atıldı. "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "İçerde Dışarda Hücreleri Parçala" sloganları atıldı

İnsanların konser coşkusu yasakları uyu-
layanları tedirgin etti. Siyasi şube müdürü Ali

Yıldırım provakasyon yaratmak için konser boyunca kameraları ve fotoğraf çekimleriyle insanları tahrik etmeye çalıştı. Ama; karşılık olarak kitlenin zafer işaretleri ve sıkılı yumruklarıyla karşılandı.

Bu arada Tavır'ın son sayısını CHE'nin resminin ön kapak üzerinde basılı kısmını konser boyunca tutan bir dinleyici gözüaltına alını. Sonra serbest bırakıldı. Gerekece ise son sayının toplatılması oldu. Oysaki son sayı toplatılmamıştı, her zanki yalanlarından biriydi, buda tamamen keyfiydi. Yorum standı konser sonuna doğru polis tarafından kaldırıldı.

Yorum dinleyicileri konser öncesi Laila kaset yapım merkezinde imza gününe katıldı. Ardından Radyo Akdeniz ve Radyo Ses yerel radyolarına konuk oldu.

Grup Yorum Türküleriyle 5 Bin Kişiye Seslendi

"2002 Grup Yorum Konserleri" turnesiyle Grup Yorum **İzmir'deydi**. Antalya ve Denizli'den sonra İzmir Alsancak Fuar Açık hava Tiyatrosu'nda 5000 kişiye seslenen Grup Yorum konser öncesinde, İzmir Dokuz Eylül Eğitim Fakültesi'nde düzenlenen söyleşide yaklaşık 700 kişiye Grup Yorum'u anlattı.

Grup Yorum'un kuruluşundan, işlevinden sözeden grup üyeleri, karşılaştıkları yasaklara da değindiler. Feda kasetinin yasaklama öyküsünü anlatarak örnek veren Grup Yorum, yasağın, "*İstanbul Emniyet müdürlüğünün insanları canlı bomba olmaya teşvik ediyor diyerek denetleme kuruluna başvuru yapmasıyla*" ortaya çıktığını dile getirdiler.

Bu söyleşinin ardından Can Radyo, Demokrat radyo ve Batı Radyo'da söyleşilere katıldıktan sonra saat 21.00'de

sahneye çıkan Grup Yorum, 8 yıl aradan sonra türkü ve marşlarını coşkulu 5 bin kişi ile birlikte söyledi. "**Türküler susmaz halaylar sürer**" sloganlarını sık sık atıldığı konserde salonun dolması nedeniyle giremeyenlerin olduğu gözlemlendi.

"Pardon"a Yasaklama

Yönetmenliğini Vedat Özdemir'in yaptığı, isim benzerliği yüzünden gözüaltına alınan birinin gözüaltında yaşadıklarından yola çıkarak, ülkemizdeki polis devletini ve işkenceyi işleyen Pardon isimli film, Sinema ve Müzik Eserleri Denetleme Kurulu tarafından yasaklandı.

Değişik film festivallerinde 3 ödül alan filmin yasaklanma gerekçesi olarak, "**devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü hedef aldığı, milli güvenlik, kamu düze-**

ni, genel ahlak, milli kültür ile örf ve adetlere aykırı olduğu" gösterildi.

Sansür kurulunun kararı, tam da filmin anlattığı gerçeğin ispatı gibidir. Polis devletin de sanat da, hayatın başka alanları da, polisin isteklerine göre, "güvenlik" yalanına dayanılarak düzenlenir. Sansür kurulu da, önceki kararlarında olduğu gibi, polis devletinin sadık bir parçası olduğunu bu kararla birlikte bir kez daha gösterdi.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

Asparagasın Sahibi Kim?

20 ekim tarihli **Star** gazetesinden bir haber;

"Galatasaray, 23 Ekim'de Belçika'da Brugge takımı ile karşılaşacak. Brugge, Sabancı suikastının kilit ismi Fehriye Erdal'ın yaşadığı kent."

Sarı kırmızılı kulübe, teröristlerin eylem yapacağı uyarısı geldi. Hatta, Fehriye Erdal'ın maça davet edildiği bilgisi ulaştı. Galatasaray, resmi bir yazı ile Brugge yönetimini uyardı. Önlem alınmasını istedi."

Okuduğunuzda gülüp geçeceğiniz bir haber değil mi? Bu ne saçmalık diyeceğiniz bir asparagas değil mi?

Ama gülüp geçmeyin, "Star'dır yapar" demeyin. Bu tür asparagas haberler ne Star'a özgü ne de, çapsizliği her satırından okunan muhabirlerine ait.

Devrimcilere ilişkin bütün kontra haberler böyle ciddiyetsiz, asparagas olduğu her halinden belli ama, buna rağmen ardı arkası kesilmez. Tümünde bir amaç vardır.

Genel ifade edersek; devrimcileri karalama, provake etme, saldırıya ve katliam zemin hazırlama, komplo malzemesi yapma gibi onlarca nedenden dolayı yapılmıştır.

Peki kimdir bu haberleri yapanlar?

Bu değişir, ama **YAPTIRANLAR** bellidir. Ya polis ya MIT ya da ikisi birlikte. Hani "ortak düzenlenen operasyonla..." diye başlayan ve birbirlerinin gözünü oymaktan fırsat bulduklarında yaptıkları o meşhur işbirliklerinin sonucudur.

Bu saçma haberin Star'da çıkmasının tek nedeni de, yaptırımların sıraya koymasından olsa gerek. Bir süre Doğan medyaya, onlar teşhir olunca islamcı geçinenlere, onlar da göze batınca magazinvari gazetelere sıra gelir.

Susurluk'u aklamayı beceremeyen **Ertuğrul Özkök** bu kez de katil, işkenceci polisleri aklamaya kalkışıyor. 20 Ekim 2002 tarihli Hürriyet'deki "**YILDIZLARIN ALTINDAKİ O BEYAZ TAŞLAR**" başlıklı köşesinde "tam 1415 şehit..." diyerek, cezalandırılan işkenceciler nezdinde işkenceye ve işkenceci, katil polise sahip çıkıyor Özkök. Ama, bu polislerin suçlarını sıralamıyor, katlettiklerinin, işkencede tezgahlarından kalkamayanların sayısını yazmıyor. Adaletsiz kalın diyor Özkök; polis işkence, katliam yapsın, ama kimse hesap sormasın istiyor.

Manisa davası tartışmaları ile aynı zamana denk getirmesi de Özkök'ün mahareti!

ÇİZGİYLE

kahramanlar Ölmez

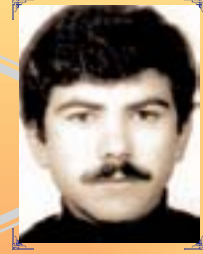
Yaşar YILMAZ

Şehitlik tarihi: **26 Ekim 1993**

Şehit düştükleri yer: Ankara Balgat

Şehit düşme şekli:

İkisi de Dev-Genç saflarında mücadeleye katıldılar. Savaşçı oldular. Bulundukları üstelerine saatlerce bomba ve kurşun yağdırılarak katledildiler.

Tayyar Turhan SAYAR

Burhan Remzi KAFADENK

Ali DEMİRALP

Şükrü Sarıtaş

Şehitlik tarihi:

26 Ekim 1991

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Gayrettepe

Şehit düşme şekli:

Sokak ortasında resmi ölüm mangaları tarafından katledildi.

Şehitlik tarihi: **27 Ekim 1987**

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Çengelköy

Şehit düşme şekli:

12 Eylül cuntasının zorlu yıllarından şehit düştüğü ana kadar kesintisiz kavgasını sürdürdü. Polisle girdiği silahlı çatışmada şehit düştü.

Şehitlik tarihi:

29 Ekim 2000

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Ümraniye

Şehit düşme şekli:

15 yaşında bir Cephe sempatizanıydı. İstanbul Ümraniye'de MHP'li faşistlerin kurşunlarıyla katledildi.

Ahmet ÖZTÜRK

Şehitlik tarihi:

26 Ekim 1994

Şehit düştükleri yer:

Arap bahşiş Mersin

Şehit düşme şekli:

Kaldıkları evin polis tarafından sarılması üzerine, ellerinde hemen hiç bir araç olmamasına rağmen, 2.5 saat boyunca direndiler. Eve giren polisler tarafından infaz edildiler.

Zeynep GÜLTEKİN

Ahmet, Yazgülü, Hamide...

1994'tü Ahmet toprağa düştüğünde.

Yazgülü Güder Öztürk, eşiydi Ahmet'in. Eşi vurulduğunda, kavganın bir başka alanında, bir başka görevin başındaydı.

Kavgaya devam dedi. Soru-

lacak hesapların içine, eşinin hesabını da ekledi.

Ahmet'in katledilmesinin hırsını, öfkesini bilemediği biri daha vardı; kardeşi Hamide Öztürk.

2000'in 19 Aralık'ında Bayrampaşa kadınlar koğuşunda diri diri yaktılar Yazgülü Güder Öztürk'ü.

Hamide, 10 Eylül 2002'de bir ölüm orucu direnişçisi olarak şehit düştü.

Öztürk soyadlı üç kavga insanı; ikisi Arap, biri Kürt. Oligarşinin asimilasyon politikasının yarattığı bir çelişki bu. Kurtuluş Cephesi birleştirdi onları. Kurtuluş Cephesinde Arap Ahmetler, Hamideler, Kürt Yazgülüler, Türk, Kürt Arap, Laz, Gürcü, Boşnak, Çerkez yoldaşlarıyla özgürlükleri için zulme karşı direnmeye devam ediyorlar.